Patricia H. Grasso

Urmează-ţi inima!

ISBN 973-96962-2-8
Lei 4400

Prolog

Londra, Anglia

— O'Neill!

Auzindu-și numele, Hugh O'Neill se întoarse și analiză cu privirea mulțimea de invitați care umplea pînă la refuz sala de oaspeți a palatului *Whitehall* – palatul reginei Elizabeth. Un bărbat înalt, între două vîrste, cu un chip distins, se apropia încet de el, făcîndu-și cu greutate loc printre curteni.

— Lordul Fitzgerald? întrebă Hugh, întinzîndu-i mîna.

— Da, îi răspunse sec bărbatul, vizibil surprins de înfățișarea lui Hugh.

Tînărul irlandez, cu părul des și închis la culoare, avea alura sănătoasă a unui soldat: înalt de aproape doi metri, cu umerii lați și șoldurile înguste, cu pielea bronzată, contrastînd cu ochii săi cafenii și plini de viață. La cei douăzeci și șapte de ani ai săi, Hugh O'Neill radia o putere copleșitoare, o forță irezistibilă, pe care scurgerea timpului nu ar fi putut decît să o accentueze.

— Ați sosit de curînd din Irlanda? întrebă Hugh zîmbind, dîndu-și seama că bătrînul îl cerceta curios cu privirea.

Lordul Fitzgerald încuviință și, înainte de a răspunde, aruncă o privire circumspectă în jur, pentru a se convinge că nimeni nu trăgea cu urechea.

— Burke vă trimite vorbă că proaspătul verișor O'Neill va arăta cel mai bine îmbrăcat în roz, pentru că este fată. Ar fi bine să-i trimiteți un cadou de botez, conchise el în șoaptă.

La auzul veștii, Hugh zîmbi din nou. Îl amuza faptul că nici acum unchiul Shane nu reușise să aibă un moștenitor și că apariția unui alt pretendent la tron devenea din ce în ce mai mult de domeniul viitorului. Își aminti fără să vrea de soția unchiului său, de tînăra și fermecătoarea femeie cu ochii verzi și părul de culoarea aramei. Cunoscînd însă temperamentul unchiului său, Hugh o compătimi din nou pe frumoasa și fragila englezoaică, de care fusese fascinat cu un an în urmă la curtea reginei. Aproape...

— Scuzați-mă, vă rog, spuse Hugh, devenind

dintr-o dată atent la cuvintele lordului Fitzgerald, ce spuneați?

— Spuneam, repetă acesta plin de solicitudine, că fiica mea Fiona ar fi încîntată să vă cunoască.

— Și eu aș fi deosebit de încîntat! replică politicos Hugh, cu voce slabă.

Cei doi irlandezi începură să-și croiască drum prin sala aglomerată. La un moment dat, Sir Henry Sidney îi bară calea lui Hugh și i se adresă în șoaptă:

— Lordul Burghley ar dori să vă vorbească.

Scuzîndu-se imediat și promițînd să revină, Hugh părăsi încăperea, urmîndu-l pe Sir Henry și străbătînd în tăcere întreg labirintul de coridoare luminate ce duceau spre cabinetul primului ministru.

— Bună seara! îi întîmpină Burghley, invitîndu-i să ia loc.

Cei doi musafiri se conformară și se așezară pe scaunele din fața biroului.

— Ultimele vești sosite din Irlanda, continuă el privindu-l în special pe Hugh, sînt legate de faptul că Shane O'Neill are o fetiță și nu mult-așteptatul moștenitor de sex bărbătesc.

Hugh interveni primul, pe un ton ceremonios, încercînd să mimeze cît mai convingător surpriza:

— Mulțumesc Majestății Sale pentru onoarea de a mă informa despre acest lucru. Voi putea primi acum permisiunea de a mă întoarce în Irlanda și de a-mi ocupa locul ce mi se cuvine în Parlamentul de

la Dublin?

— Nu cred că momentul este tocmai potrivit, replică Lordul Burghley, convins că reușise cu adevărat să-l surprindă pe Hugh.

Întotdeauna se baza pe intuiția lui care, ce-i drept, pînă atunci, nu dăduse niciodată greș și trase concluzia că Hugh O'Neill nu plătise încă nici un spion.

— Trebuie să-i mai lăsăm ceva timp lui Shane O'Neill, continuă el, pentru a cădea de acord asupra condițiilor noastre de negociere. Altfel, am putea s-o punem pe tînăra Kathryn Devereux într-o situație destul de neplăcută.

— Voi aștepta cu nerăbdare ziua în care îmi voi recăpăta locul din Parlamentul de la Dublin, putînd astfel să-mi demonstrez loialitatea față de regină, spuse Hugh pe un ton apăsat și teatral. Pînă atunci, însă, mă supun dorinței înțelepte a Majestății Sale.

Lordul Burghley zîmbi mulțumit. Era convins că acest O'Neill va servi coroana cu credință.

Capitolul 1

Dublin, aprilie, patru ani mai tîrziu

«Ceața asta irlandeză învăluie și amestecă la un loc lucrurile sfinte cu cele păcătoase...», gîndea Hugh. Se simțea bine să fie acasă din nou, după atît de mult timp.

Îndreptîndu-se pe drumurile Dublin-ului spre casa care îl renegase cîndva, Hugh O'Neill retrăia din plin plăcerea dată de ceața purificatoare, încercînd să-și imagineze felul în care va fi primit cu ocazia mult așteptatei lui întoarceri acasă.

Avea cîteva lucruri foarte importante de rezolvat în Irlanda: trebuia să răzbune în primul rînd moartea

tatălui său, Mathew și, în doilea rînd. cea a fratelui său, Brian.

Mathew fusese fratele vitreg – nelegitim – al lui Shane O'Neill și, după ce murise tatăl lor, se războiseră îndelung pentru conducerea *Ulster*-ului. Însă, în timp ce parlamentul de la Dublin era de partea lui Mathew. Shane se bucura de spijinul poporului. Pînă la urmă, vrajba dintre cei doi frați vitregi luase sfîrșit, atunci cînd oamenii lui Shane îl omorîseră mișelește pe Mathew.

Pe Brian, fratele său, îl ucisese spada vărului Turlough – fără îndoială, tot din ordinul lui Shane – în timpul negocierilor de pace de la Londra.

Partea bună a acestor planuri de răzbunare ale lui Hugh era că englezii nu-i erau împotrivă. Era sigur că îl vor susține în lupta pentru preluarea conducerii la *Ulster* pentru că, în tot timpul petrecut în Anglia (se refugiase și crescuse acolo, ulterior devenind chiar membru al curții regale) avusese de multe ori prilejul să-și dovedească loialitatea și, chiar înaintea plecării, primise binecuvîntarea Reginei Elizabeth.

— Fă tot ceea ce crezi că trebuie făcut pentru a curăța *Ulster*-ul de dușmani! îi poruncise regina.

Și aici regina greșise imens: chiar dacă Hugh ar fi trăit în Anglia o mie de ani, tot nu și-ar fi putut uita patria natală.

— Doamne, vremea în Irlanda e îngrozitoare! se lamentă Sir Henry Sidney, smulgîndu-l pe Hugh din visare. Aici soarele și stelele nu apar pe cer nici-

odată?

— Ei, plouă la fel și în Anglia, ținu Hugh să-i reamintească.

— Da, prietene, dar ploaia din Anglia este mai... mai...

— ... Uscată?

— Mai prietenoasă, răspunse Sir Henry.

Cei doi bărbați părăsiră drumul principal și o cotiră pe o alee, care ducea spre domeniul familiei O'Neill.

— Ți-am povestit vreodată, începu brusc Hugh, cum a cîștigat familia mea acest loc și, mai ales, culmea numită *Red Hand*?

— Nu-mi amintesc...

— Ei bine, odată, în timpul unei întreceri pentru cîștigarea unor pămînturi fertile, un oarecare O'Neill și un altul O'Donell s-au înfruntat pe lacul Lough Neagh, vîslind fiecare pe cîte o barcă. Cîștiga cel care atingea primul țărmul. Cum se părea că nu mai are nici o șansă, ilustrul meu strămoș a făcut un gest care i-a lăsat pe toți cu gura căscată: și-a tăiat mîna, a aruncat-o pe țărm înainte ca O'Donell să ajungă acolo și s-a proclamat prinț și conducător al *Ulster*-ului.

— E, într-adevăr, o poveste frumoasă, rosti Sir Henry, privindu-l lung pe Hugh.

— Mă întreb care dintre membrii de astăzi ai clanului O'Neill ar mai fi capabil de un asemenea sacrificiu? spuse Hugh, mai mult pentru sine decît pentru interlocutorul său.

— Dacă ești cumva tentat, te sfătuiesc să nu-ți retezi brațul cu care mînuiești spada, replică Sir Henry. S-ar putea să mai ai nevoie de el.

— Mulțumesc pentru sfat, încuviință Hugh, clătinînd ușor din cap.

Intrară în salonul principal al casei. Hugh constată cu multă satisfacție că totul era așa cum trebuia să fie. După moartea lui Brian, cheltuise mulți bani pentru întreținerea casei și a domeniului, dar meritase.

Hugh îl pofti pe Sir Henry în cabinetul său, umplu două pahare cu whisky și îi întinse unul englezului. Imediat, se auzi o bătaie scurtă în ușă, după care intră o femeie durdulie, între două vîrste.

— Da, Peg?

— Un om al vice-regelui v-a adus asta, spuse ea scoțînd din buzunar o hîrtie sigilată.

Hugh luă misiva și i-o înmînă lui Sir Henry.

— Pot să vă aduc ceva de mîncare? întrebă Peg, înainte de a ieși.

— Nu, în seara asta nu mai ai treabă cu noi, îi răspunse Hugh .

Sir Henry rupse sigiliul și citi scrisoarea, apoi ridică privirea și începu să zîmbească.

— Vice-regele ne anunță că, deocamdată, nu te amenință nici o primejdie. Shane O'Neill e... ocupat în altă parte.

— Unde? Cu ce?

— Un atac fulger, prin surprindere asupra clanului O'Donell.

— Dar cum de știe Russell? întrebă calm Hugh.

Sir Henry ridică din umeri.

— Mai mult ca sigur, are un spion bine plasat în *Ulster*.

«Un spion în preajma lui Shane? se miră Hugh. Poate o soție iubitoare și frumoasă, care, din întîmplare, e... englezoaică? Sau poate un nemulțumit al clanului...?»

— Ești binevenit să petreci noaptea aici, se adresă el lui Sir Henry.

— Nu, refuză acesta, ridicîndu-și pelerina. Russell vrea să se întîlnească cu noi, la noapte, în Castelul din Dublin.

— În noaptea asta? se miră din nou Hugh. De fapt, după cinsprezece ani de absență de acasă, ce importanță mai au cîteva ore? adăugă el zîmbind amar.

* * *

Pe locul vechii cetăți *Haskulf*, acum se afla simbolul puterii engleze din Irlanda: Castelul Dublin – o clădire mare, pătrată, arătînd mai mult ca o fortăreață sau, mai bine, ca o închisoare. Chiar în inima ocupației englezilor în Irlanda.

Un soldat tînăr îi conduse prin labirintul de coridoare întunecoase care duceau spre camera de consiliu, singura sursă de lumină fiind torța purtată de soldat. Hugh era din ce în ce mai nerăbdător să

afle de ce fuseseră chemați la o oră atît de tîrzie. Era cu adevărat o întîlnire secretă și urgentă sau era o capcană întinsă de niște asasini anonimi?

Ajunseră în fața ușii de la camera de consiliu. Soldatul bătu ușor, apoi o deschise și îi invită să intre. Hugh înaintă, zîmbind arogant celor trei bărbați care îi așteptau.

— Așezați-vă! le spuse Sir William Russell, vice-regele Majestății Sale Elizabeth.

După ce îi salută pe Lord Fitzgerald și pe Burke, printr-o simplă înclinare a capului, Hugh se așeză și se întoarse cu fața spre vice-rege.

— Ce problemă urgentă v-a determinat să ne chemați aici, la această oră din noapte? întrebă el, în timp ce un servitor îi aduse un pahar cu whisky.

— Victoria ta în fața lui Shane O'Neill e deplină, răspunse Russell, făcînd un semn aghiotantului care deschise imediat ușa.

Un luptător al clanului MacDonnell intră în cameră, ducînd în mînă un sac murdar și urît mirositor.

— Pune-l pe masă și deschide-l! porunci vice-regele.

— Doamne-Dumnezeule! exclamă Lord Fitzgerald cu grimasă plină de dezgust.

Din sac ieși la iveală capul însîngerat al unui om. Hugh albi.

— Ce-i asta? întrebă el nervos.

În loc de răspuns, vice-regele numără o mie de mărci și i le dădu necunoscutului, pe care apoi un

servitor îl conduse dincolo de ușă.

— Nu-ți mai recunoști unchiul, Hugh ? îl întrebă vice-regele, după care, fără a mai aștepta un răspuns, se întoarse spre aghiotant și-i ordonă: Ia-l și înfinge-l într-o suliță, la poarta din nord-est. Să vadă tot Dublin-ul care e pedeapsa pentru cei ce nu se supun coroanei și Angliei!

Hugh continua să privească încruntat capul lui Shane O'Neill, unchiul său. Chiar dacă îl urîse, mîndria specifică clanului O'Neill făcu să-i clocotească sîngele în trup. Mîna i se îndreptă automat spre pumnal, dar Burke îi atinse brațul și-l opri, prevenindu-l că gestul lui ar putea fi primejdios.

«Preferam să-l omor eu, cu mîna mea, într-o luptă demnă de un bărbat. Și, după ce l-aș fi omorît, l-aș fi tratat așa cum o cerea rangul lui de prinț al *Ulster*-ului. Nu i-aș fi mutilat nicidecum trupul...», își spuse revoltat Hugh.

Stia că locuitorii *Ulster*-ului erau mîndri, că aveau memorie bună și era sigur că această ultimă atrocitate, fără rost, îi va costa scump pe englezi. Mult mai scump decît și-ar fi putut imagina vreodată...

— Ei? făcu vice-regele.

— Hugh, dragul meu, l-am înfrînt în sfîrșit pe ticălosul de Shane O'Neill, îi spuse Sir Henry lui Hugh. Dar nu pari deloc mulțumit, continuă el.

Hugh strînse puternic din dinți și-și căută cu grijă cuvintele:

— Totul e în regulă, Henry, numai că sînt puțin de-

zamăgit. Mi s-au spulberat toate planurile de răzbunare...

Vice-regele ridică victorios din umeri.

— Din cîte știu eu, dragă Hugh, o dezamăgire nu ucide.

Dungannon, Ulster, Irlanda

Shane O'Neill, speranța tuturor rebelilor din Ulster, murise. Nori cenușii întunecau cerul, de parcă toate puterile cerești deplîngeau moartea lui.

Îmbrăcată complet în negru, Kathryn Devereux O'Neill îngenunchie în fața mormîntului soțului ei. Ar fi vrut să se roage pentru el, dar gîndurile îi zburau neliniștite spre viitorul ce i se părea din ce în ce mai nesigur. Shane plecase dintre cei vii și o lăsase singură și fără apărare. Rămăsese doar ea, împreună cu fiica ei de patru ani și cu copilul ce creștea, de la o zi la alta, în pîntecul ei. Cum le va putea spune, atunci cînd vor crește mari, că tatăl lor fusese înmormîntat decapitat? Sau că cel care pusese totul la cale – și căruia i se datora acea moarte cumplită, chiar dacă nu o făcuse cu propria lui mînă – era chiar vărul lui? N-avea dreptul să-i mintă. Unde să se ducă? Să se întoarcă în Anglia, la părinții ei, sau să rămînă și să-l nască acolo pe moștenitorul atît de așteptat?

— Ce să fac, Doamne? izbucni Kathryn disperată.

— Cu mine vorbești, mamă? întrebă Maeve, fetița ei.

Copila era replica în miniatură a mamei, cu ochii tot de culoarea smaraldului și cu același păr roșcat-auriu.

— Vorbeam cu tatăl tău, răspunse Kathryn ștergîndu-și lacrimile de pe obraji.

Fetița se uită mirată în jur.

— Dar mamă, eu nu-l văd pe tata!

— Asta nu înseamnă că nu e aici... Așa cum soarele e pe cer, dar nu se vede din cauza norilor, așa cum nu se vede nici frățiorul tău, dar care e aici, în pîntecul meu...

— Ei, pe el l-am așteptat destul... Cînd îl voi vedea?

— Ți-am spus deja de cîteva ori, răspunse epuizată Kathryn. La toamnă, draga mea...

— Și pe tata la fel?

— Nu, tata a plecat în cer. Uite, acolo, în spatele norilor..., spuse Kathryn luînd-o de mînă și îndepărtîndu-se împreună de cimitir.

Patrick și Conal O'Donnelly – rude și luptători în serviciul lui Shane O'Neill, o așteptau pe Kathryn în curte.

— Nu cred că mai este nici o îndoială, spuse Conal. Turlough se va proclama conducător al clanului O'Neill și va porni spre Dungannon.

— Hugh este în Dublin, remarcă Patrick, privindu-le pe Kathryn și Maeve îndepărtîndu-se încet de cimitir.

— El are mai multe drepturi asupra clanului și ar fi un stăpîn mai potrivit peste *Tyrone* decît Turlough.

— Dacă ne vom înrola în serviciul lui Hugh, am avea șansa să putem răzbuna moartea lui Shane, spuse Conal.

— Dar ce facem cu Katie și Maeve? întrebă îngîndurat Patrick, privindu-l lung pe fratele său. Am jurat să le apărăm.

— Katie se va hotărî să se întoarcă acasă, îi răspunse Conal. Dungannon nu-i poate oferi nimic, mai ales după ce sosește Turlough.

— Crezi că Hugh ne-ar ajuta să o conducem pe Katie în Anglia?

— Nu știu, replică Conal, dar merită să încercăm. Rămîi aici, lîngă Katie, eu voi pleca pînă la Dublin.

Spionîndu-i pe cei doi bărbați, Maeve se îndreptă alergînd spre favoritul ei din clanul O'Neill.

— Unchiule Patrick! strigă fetița.

Izbucnind în rîs, Patrick o îmbrățișă.

— Tata a plecat în cer, îi spuse fetița. Și, în curînd, am să-l pot vedea pe frățiorul meu, dar uit mereu cînd.

— Nu, zău!

Maeve încuviință.

— Așa mi-a spus mama.

— Atunci așa trebuie să fie, fu de acord Patrick. Îmi dai un pupic?

Maeve îl sărută zgomotos.

— Dar mie, fetițo? întrebă Conal.

Întinzîndu-se, Maeve îl sărută pe obraz, iar Patrick

zîmbi văzînd lipsa de entuziasm a micuței pentru brațele lui.

— Avem ceva de discutat urgent, îi spuse Patrick lui Kathryn.

Luînd-o pe Maeve din brațele lui Patrick, Kathryn o așeză jos și-i spuse să intre în casă.

— Maude sau Polly îți vor da ceva de băut.

După ce fetița se îndepărtă, Kathryn se întoarse spre cei doi bărbați, așteptîndu-i să vorbească.

— Turlough se va întoarce la Dungannon, îi spuse Patrick.

— Omorîți-l! Îl vreau mort!

— Nu va fi chiar atît de ușor, spuse Conal.

— Turlough va fi noul șef al clanului O'Neill.

— Cum rămîne cu copii mei?

— Shane l-a numit pe Turlough succesorul său și nu a mai avut nici o șansă să schimbe acest lucru înainte de a muri, îi explică Patrick. Iar familia îl sprijină acum pe Turlough.

— Turlough l-a trădat pe Shane! strigă Kathryn sceptică. Toți cei din neamul O'Neill urmează un trădător?

— Trădarea e greu de dovedit, dacă nu chiar imposibil, o contrazise Patrick. Și apoi, clanul mai are de așteptat pînă cînd fiul lui Shane să se nască și să crească mare. Familia are nevoie de un conducător adevărat care să le țină piept englezilor.

— Copiii mei sînt în primejdie? întrebă Kathryn.

— Turlough nu ar îndrăzni niciodată să le facă

vreun rău văduvei și copiilor lui Shane, o asigură Conal.

— Ce ar trebui să fac?

— Stai liniștită deocamdată, o sfătui Patrick, cel puțin pînă ne dăm seama din ce parte bate vîntul.

— Plec acum la Dublin pentru a-ți aranja fuga, îi spuse Conal, în caz că vei dori să pleci.

— Evită să intri în conflict cu Turlough, o avertiză Patrick, privindu-și fratele îndepărtîndu-se.

— Ce vrei să spui? întrebă Kathryn neliniștită.

Mai degrabă ar fi murit decît să doarmă în patul unui porc desfrînat care ar încerca să o violeze.

— Vreau să spun că ar fi bine să te abții de la pornirea ta de a cuceri și de a învinge orice bărbat.

Un zîmbet apăru pe buzele ei, primul după multe zile de amărăciune.

— Cu Turlough mă tem că ori cedez ori am probleme.

— Te voi ajuta să nu ai nici un fel de probleme, spuse Patrick.

Călărind cu o viteză amețitoare, Conal ajunse în Dublin cîteva zile mai tîrziu și află că Hugh locuia în casa construită de bunicul său, Conn O'Neill, primul venit în ținutul *Tyrone*, atunci cînd vremurile o ceruseră. Călări spre casa familiei O'Neill și se prezentă menajerei care îl pofti înăuntru.

Emanînd o forță irezistibilă, Hugh se ridică de pe scaunul său și se postă în fața lui Conal.

— Ei, bine? îl întrebă Hugh pe Conal ce aștepta

făcut.

— Sînt ruda ta, Conal O'Donnelly din *Ulster*, se prezentă Conal. Shane O'Neill este mort.

— Știu, replică Hugh fixîndu-l cu privirea pe acest necunoscut care făcea și el parte din clan. Nu voi putea uita niciodată capul lui înfipt într-o lance.

Conal îngenunchie.

— Îți ofer credința mea și a fratelui meu, Patrick, spuse el cu supunere.

— Ridică-te! îi porunci Hugh, întinzîndu-i un braț. Fratele tău a fost dintotdeauna favoritul lui Shane și, dacă îmi amintesc bine, are un simț extraordinar al umorului.

— Așa e Patrick. Glumele lui te amuză atît timp cît vizează pe altcineva, dar este dureros cînd este îndreptat împotriva ta.

— De ce nu este și el aici pentru a-și oferi serviciul și credința?

— Patrick a rămas în Dungannon pentru a veghea asupra văduvei și fiicei lui Shane, îi răspunse Conal. I-am promis lui Shane că vom avea grijă de ele.

În mintea lui Hugh, apăru deodată imaginea frumoasei englezoaice căreia, odată, îi furase un sărut. Era micuță și subțire, cu tenul palid și imaculat, cu părul amintind de un mistuitor apus de soare, cu nasul drept și o privire îndrăzneață, ce strălucea cu putere în ochii ei de smarald ce rivalizau cu verdele Irlandei.

— Ce s-a întîmplat acum cu Lady Kathryn? între-

bă Hugh.

Conal ridică din umeri.

— Uciderea lui Shane a fost un adevărat șoc pentru ea. Maeve are patru ani și Lady Kathryn este din nou însărcinată.

— Ce se aude despre Turlough?

— Cred că, în curînd, va porni spre Dungannon și se va proclama noul șef al clanului O'Neill. Lady Kathryn îl urăște si se simte amenințată. Turlough a încercat să o violeze exact înaintea bătăliei de la Farsetmore, ceea ce a dus la ruptura dintre el și Shane. Dar Shane nu a mai avut timp să se întoarcă acasă și să-și numească un alt succesor. Ne poți ajuta să o ducem în Anglia pe Lady Kathryn?

— Menajera te va conduce într-o cameră în care te vei instala si te vei putea odihni cît timp eu voi analiza aceste informații, spuse Hugh.

După ce Peg îl conduse pe Conal în camera lui, Hugh își turnă un pahar cu whisky și îl apropie de buzele sale. În acel moment, se auzi o bătaie în ușă. La strigătul lui, ușa se deschise și în cameră intră Sir Henry Sidney.

— Ești gata? îl întrebă englezul.

— Pentru ce anume?

— Sîntem așteptați la Lordul Fitzgerald.

— Scuză-mă, te rog, răspunse Hugh. Tocmai am primit niste vești referitoare la probleme urgente de familie. Îți voi povesti despre ce este vorba cînd voi considera că este cazul, adăugă Hugh, sesizînd ex-

presia curioasă a englezului.

— Lady Fiona va fi dezamăgită, spuse Sir Henry. Spera că veți reînnoi legătura pe care ați înfiripat-o în Londra.

— Dezamăgirea nu omoară, îi replică Hugh, așa cum mi-a spus și vice-regele odată. Transmite-i lui Lady Fiona că o voi vizita cît de curînd posibil.

Cu un oftat, Sir Henry încuviință.

— Cum dorești.

Rămas singur din nou, Hugh termină paharul și își mai turnă încă unul, apoi se așeză pe scaunul din fața căminului. «Oare ce ar trebui să hotărăsc în privința văduvei lui Shane, mai ales că e însărcinată?», se întrebă. Să o lase în mîinile lui Turlough sau să o ajute să fugă în Anglia? Nici una dintre alternative nu-i convenea, mai ales în cazul în care Lady Kathryn năștea un băiat care ar fi ridicat pretenții justificate la *Tyrone*.

Hugh bău al doilea pahar și reflectă la viitorul lui Kathryn. O idee îndrăzneață îi trecu prin minte, făcîndu-l să rîdă prin simplitatea ei.

— Știu exact ce trebuie să fac pentru tine, Lady Kathryn, spuse Hugh în camera goală. Și cred că vei fi de acord.

Cu imaginea clară a chipului ei în fața ochilor săi cafenii, Hugh se ridică și se plimbă în jurul biroului, apoi turnă încă un pahar și îl ridică în semn de salut.

— Pentru Kathryn Devereux O'Neill! Fie ca toate problemele din viață să se rezolve la fel de ușor!

Capitolul 2

Fără să bănuie că ea și copiii ei începuseră să joace un rol foarte important în împlinirea ambițiilor înfierbîntate a doi bărbați, Kathryn Devereux stătea la fereastra camerei sale în acea dimineață încîntătoare de primăvară. Cine ar fi putut bănui că va iubi aceste locuri într-o zi, numai că va fi prea tîrziu, pentru că Shane nu va mai fi atunci lîngă ea? În plus, o neliniștea gîndul că ar putea fi nevoită să-l înfrunte pe Turlough singură. «Nu chiar singură...», se corectă Kathryn, aruncîndu-și privirea jos, în curte.

Patrick, tot atît de înfricoșător ca un englez singuratic în *Ulster*, se plimba cu pași mărunți înainte și înapoi. Un curier ajunsese în Dungannon noaptea

trecută și Turlough era așteptat în această dimineață. Patrick o sfătuise pe Kathryn să stea ascunsă în timpul zilei, pînă cînd el își va da seama de intențiile lui Turlough. El ar fi putut să-l înfrunte sau să-l mintă – după caz – scuzînd-o că nu se simte bine din cauza sarcinii; dar Kathryn trebuia neapărat să ia parte la cină, pentru a nu-și atrage mînia lui Turlough împotriva sa.

În depărtare, Kathryn zări o ceată de bărbați apropiindu-se. Oamenii lui Turlough erau căliți în lupte și aveau o înfățișare fioroasă. Erau mercenari plătiți să-l apere, purtînd cămăși de zale, coifuri de fier, pantaloni strălucitori și scuturi acoperite cu piele. Părul lor tăiat scurt deasupra frunții cădea nestingherit pe spate. Erau înarmați cu săbii și sulițe.

Patrick îi atrase atenția lui Kathryn și îi făcu semn să plece de la fereastră. Kathryn Devereux se îndepărtă repede și se așeză pe pat.

Polly, camerista ei, intră brusc în cameră.

— Doamnă, șopti ea, Turlough și oamenii lui sînt aproape.

— Da, replică Lady Kathryn, dar nu este necesar să vorbim în șoaptă.

Menajera de la Dungannon, Maude, intră și ea în cameră și o privi pe fiica ei, poruncindu-i:

— Polly, adu un vas cu apă rece și pune o compresă pe fruntea lui Katie!

Apoi se întoarse spre Kathryn, explicîndu-i:

— Nimic nu e mai seducător decît o femeie însăr-

cinată palidă. Ia asta, doamnă!

Lady Kathryn și Polly izbucniră în rîs.

* * *

Intrînd în curtea Dungannon-ului cu un pas demn și semeț, noul șef al clanului O'Neill examină totul în tăcere. Turlough – înalt de doi metri – avea înfățișarea unui gigant. Era puternic și bine făcut, fără să fie gras, iar mușchii săi erau dovada multor ani de antrenament. Statura lui inspira respect, dacă nu chiar teamă, oricărui soldat de-al său. Cu părul roșcat, bine îmbrăcat și cu ochii albastri scînteind ca oțelul, Turlough era tot atît de frumos pe cît era de mare. Zîmbetul său avea ceva copilăresc în el.

«Tot ce i-a aparținut lui Shane e al meu acum – gîndi Turlough cu satisfacție – cu excepția unei femei roșcate, dar voi îndrepta și acest lucru cît de curînd.»

Patrick se apropie de Turlough și îngenunchie în fața lui.

— La dispoziția ta, spuse el de formă, fără a-l privi pe Turlough în ochi.

Patrick spera că bunul Dumnezeu îi va ierta minciuna îngrozitoare pe care tocmai o spuse, pentru că încălcarea jurămîntului de credință era un păcat îngrozitor.

Pe fața lui Turlough, se citi surpriza.

— Aceste cuvinte sînt foarte departe de ultimele

pe care mi le-ai adresat, răspunse el savurînd jena și rușinea lui Patrick.

— Începînd cu strămoșul familiei O'Donnelly, conducător dintotdeauna al forțelor clanului O'Neill, loialitatea mea este față de căpetenia clanului, oricare ar fi acesta, îi răspunse Patrick. Acceptîndu-mi serviciile, vei cîștiga loialitatea mea și brațul meu înarmat, pînă în clipa în care voi muri.

— Pot să înțeleg un bărbat care nu-și calcă mîndria și jurămîntul, îi replică Turlough. Cei din familia O'Donnelly au fost dintotdeauna credincioși în serviciul clanului O'Neill. Ridică-te, nu-ți refuz serviciile și credința.

O dată ce intrară amîndoi în holul de la intrare, Turlough nu mai rezistă să se împotrivească dorinței sale aprige.

— Cheam-o pe Katie! îi porunci lui Patrick, sprijinindu-se de o masă.

— Mă tem că nu e posibil acum, îi răspunse el.

Turlough se întoarse spre el cu ochii scăpărînd de mînie. Mîna dreaptă îi alunecă încet spre sabie.

— Nu este o lipsă de respect, adăugă Patrick repede, privind fix brațul lui Turlough și mîna încleștată pe mînerul sabiei.

— Simțindu-se rău de dimineață, acum se odihnește și stă în pat. Este însărcinată, nu uita acest lucru. Lady Kathryn te roagă să o scuzi pînă în momentul în care se va simți mai bine.

— Am așteptat cinci ani și nu vreau să mai aștept

nici un minut! explodă Turlough, pornind pe scări spre camera lui Kathryn. Scuzele nu-i sînt de nici un folos acum.

Rezistînd cu greu dorinței de a-l strînge de gît pe Turlough, Patrick porni după el, îl ajunse și îl apucă de braț, oprindu-l.

— Trebuie să-ți vorbesc înainte de a o vedea pe Katie, îi spuse și, văzîndu-l pe Turlough că ezită, adăugă: O femeie însărcinată nu este tocmai plăcută la vedere, mai ales dis-de-dimineață. Ai cumva intenția să o ajuți să-și revină? O poți ajuta să se ridice din pat?

Intrară amîndoi în birou și Turlough se așeză în scaunul vărului său.

— Ei, ce este? Despre ce este vorba? întrebă amenințător.

Patrick îl fixă pe Turlough cu o privire rece.

— Aș vrea să aflu care sînt planurile tale în legătură cu Katie, îi spuse, fiind sigur că soarta ei era în mîinile noului conducător al clanului O'Neill.

— Îndrăznești să mă chestionezi pe mine? zbieră Turlough, surprins de cuvintele lui Patrick.

— Vreau să mă asigur că nu i se va întîmpla nimic rău.

— Nu va păți nimic, îi replică Turlough, adăugînd apoi cu un zîmbet prefăcut: De fapt, am hotărît să mă căsătoresc cu ea.

— Pot să-ți dau un sfat? întrebă Patrick surprins la rîndul lui de îndrăzneala lui Turlough.

— Vrei să mă înveți cum să mă port cu o femeie?

Turlough era sigur că Patrick își pierduse mințile.

— Nu, niciodată nu aș face așa ceva, îi răspunse Patrick, forțîndu-se să zîmbească. De cînd a murit Shane, am petrecut multe ore consolînd-o și te-aș sfătui cu privire la calea cea mai liniștită pe care ar trebui s-o urmezi, presupunînd că vrei s-o cucerești.

— Prefer să o cuceresc, într-adevăr, îl întrerupse Turlough, dar, cucerită sau nu, oricum va fi a mea.

— Purtînd copilul lui Shane, care a murit și zace în mormîntul lui, în cimitir, Katie arată destul de rău, minți Patrick. Ar fi mai bine să o iei încet și să o curtezi cu atenție.

— Nu am timp pentru așa ceva! îl întrerupse din nou Turlough exasperat.

Simțindu-se șeful clanului O'Neill dorea din partea tuturor supunere imediată.

— Dacă preferi să o cucerești, atunci fă-ți timp, continuă Patrick. Katie știe să aprecieze bunătatea și blîndețea.

Turlough rămase cu ochii ațintiți asupra lui Patrick și se gîndi la cele spuse.

— Voi încerca să am răbdare cîteva zile, spuse în final, înmuiat.

— Katie are încredere în mine, adăugă Patrick. Cu cît ai răbdare mai mult timp, cu atît mai multe ocazii voi avea să-i vorbesc despre virtuțile tale.

— Așa să fie, mormăi Turlough, dar te previn că nu voi aștepta o veșnicie!

Kathryn ieși din camera ei abia înainte de cină. Cu o înfățișare îndurerată și neliniștită, purta o rochie neagră, cu guler înalt, de dantelă, ceea ce mai alunga puțin din monotonia înfățișării ei. Paloarea pielii contrasta vizibil cu rochia, făcînd-o să pară bolnavă. Părul îi fusese pieptănat cu grijă, dat pe spate și apoi prins într-un coc, la ceafă. Cearcănele din jurul ochilor trădau nopțile de nesomn. Cu excepția verighetei, Kathryn nu purta nici o altă bijuterie și totuși frumusețea ei era neștirbită, ba chiar accentuată.

Coborî încet treptele scării ce ducea spre salonul principal. Deși nu își putea stăpîni tremurul întregului corp, pe figura ei, nu se putea citi nici o urmă de emoție. Ezită în momentul în care ajunse la baza scării, apoi, ridicîndu-și bărbia și îndreptîndu-și semeț umerii în semn de mîndrie, se îndreptă spre birou cu pași siguri.

— Intră! strigă Turlough în momentul în care ea bătu la ușă.

Kathryn tresări auzindu-i vocea, dar reuși să deschidă ușa. Turlough, cu un pahar de whisky în mînă, era așezat pe un scaun și cu picioarele încălțate – pe birou. Văzîndu-l, Kathryn își simți genunchii înmuindu-se și se agăță cu toată puterea de ușă.

Turlough sări imediat în picioare și o ajută să se așeze pe un scaun. Apoi îngenunchie în fața ei și mîinile lui enorme se întinseră pentru a le acoperi pe ale ei.

— Îmi pare nespus de rău pentru Shane și regret

sincer felul în care m-am purtat atunci cînd am...

« ... cînd ai încercat să mă violezi!» gîndi Kathryn.

— ... cînd mi-am exprimat dorințele mele firești, încheie Turlough.

Kathryn încuviință, cu o expresi întristată, dar cu gînduri ucigașe. «Bastardule! Mizerabilule!», își spuse fierbînd de mînie. «Dacă i-ai fi fost cu adevărat credincios lui Shane, bătălia de la Farsetmore ar fi avut un alt sfîrșit și Shane nu ar mai fi trebuit să-și caute un refugiu cu MacDonnell la castelul *Dunluce*. Moartea lui este tot atît vina ta cît și a lor!»

De teamă ca nu cumva privirea să-i trădeze gîndurile, Kathryn lăsă ochii în jos și văzu pumnalul de la brîul lui Turlough. Stăpînindu-și dorința puternică de a-l apuca și de a-l înfinge cu sete în pieptul lui, își întoarse privirea de la el.

— În calitate de șef al clanului, continuă Turlough, apucîndu-i mîinile, jur pe toate lucrurile sfinte să te protejez pe tine și pe copiii tăi.

— Sá ne protejezi? întrebă Kathryn surprinsă. Dar ce pericole ne amenință?

— Hugh O'Neill va face totul pentru a deveni șef la *Tyrone*, îi spuse Turlough. Moartea copiilor lui Shane ar servi foarte bine intereselor sale și regina noastră ar fi în stare să-i ierte favoritului ei orice păcat. Dar nu ai nici un motiv să fii îngrijorată. Voi veghea chiar eu asupra siguranței tale.

«Și cine ne va proteja pe noi de tine?» se gîndi Kathryn, dar răspunse:

— Simt, în ciuda tuturor relelor care ni se pot întîmpla, că putem să ne bazăm pe sprijinul tău.

Încurajat de cuvintele ei, Turlough o privi intens, hipnotizat de cele două bijuterii de smarald care străluceau în ochii ei. Dorea să o cuprindă în brațe, să o strîngă cu putere la piept și, prin aceasta, să fie sigur că e a lui, că a cîștigat-o, dar, amintindu-și de sfatul lui Patrick, îndepărtă din suflet această dorință mistuitoare.

— Cinăm? întrebă Kathryn, spărgînd tăcerea ce se așternuse, amenințătoare.

Așezîndu-se alături de Turlough în salon, Katie privi masa încărcată cu pîine, unt și miere. Fără nici o poftă, Kathryn îi surîse lui Turlough care îi umplu paharul cu vin. Crispată, ridică paharul și îl bău.

Maude sosi aducînd primul fel de mîncare, supă cu bucățele de carne de porc.

— Arăți la fel de puternic și de frumos ca întotdeauna, îi aruncă ea un compliment lui Turlough, fixîndu-l cu obrăznicie.

— Și mă simt încă mai bine decît arăt, se lăudă Turlough.

— Te simți bine în orice situație?

— Ah, Maudie! Dacă aș fi fost ceva mai bătrîn, ai fi avut mari necazuri acum.

— Tu ai fi cel cu necazurile, i-o întoarse Maude. În tinerețea mea, mulți preoți s-au înverzit spovedindu-mă.

Rîsul lui Turlough izbucni în liniștea încăperii exact ca un tunet în mijlocul verii.

Sprijinindu-se de peretele de la intrare, Patrick privea masa înaltă și se ruga în gînd ca Lady Kathryn să nu reacționeze ca o femeie obișnuită, pierzîndu-și stăpînirea de sine. Trist, Patrick sesiză că ea nu avea deloc chef să mănînce. Cînd Turlough îi arătă farfuria și îi șopti ceva la ureche, inima lui Patrick se strînse și mîna i se apropie de mînerul sabiei. Încremenit și sigur că le sunase ceasul, Patrick o privi cu stupoare pe Kathryn împingînd farfuria și ridicîndu-se de la masă. Pe fața lui Turlough, însă, nu se citea mînie, ci îngrijorare.

— Copilul mă face să am grețuri, șopti Kathryn fără vlagă, îndreptîndu-se spre ieșire.

Ușurat, Patrick se lăsă moale de-a lungul zidului și închise ochii. Dar pericolul îi pîndea în fiecare zi, pînă cînd vor reuși să plece din Dungannon.

— Mi-ai dat un sfat bun.

Ochii lui Patrick se măriră plini de uimire la auzul cuvintelor lui Turlough.

— Nu e prea plăcut să-i fac curte tocmai acum, se plînse Turlough, dar sînt sigur că voi obține ceea ce vreau.

Apoi întrebă pe un ton scăzut:

— Cunoști vreo femeie liberă și potrivită?

Patrick zîmbi.

— Ai putea să o vizitezi pe Maura.

— Maura?

— Nu-ți amintești? Amanta lui Shane, din oraș...

— Astăzi mi-ai servit cu credință, spuse Turlough,

încîntat de ideea de a le avea atît pe soția cît și pe amanta lui Shane. Nu voi uita acest lucru.

Patrick surîse.

— Cu siguranță, nu mă vei uita!

După ce Turlough plecă, Patrick părăsi în grabă salonul și urcă la Kathryn. Fără să mai ciocăne la ușă, se strecură în dormitor și se opri încîntat de ceea ce vedea.

Kathryn era întinsă în cada de baie, în fața căminului, în timp ce Polly o spăla pe spate. Auzind zgomot, ambele femei tresăriră și se întoarseră spre el. Rușinîndu-se, Kathryn se cufundă în apă, pînă la gît, în timp ce Polly îi aruncă lui Patrick o privire dezaprobatoare.

Patrick se așeză pe scaunul de lîngă ușă.

— Îmi pare foarte rău că te deranjez tocmai acum, se scuză, afișînd cel mai nevinovat zîmbet, dar trebuie să stăm de vorbă atît timp cît Turlough e ocupat în alte părți.

— Cum adică, e *ocupat*? întrebă Kathryn.

— O vizită la Maura...

— Știam eu că e bună la ceva, murmură Polly.

— Turlough plănuiește să se căsătorească cu tine, o anunță Patrick.

— Să se căsătorească?! exclamă Kathryn. Niciodată nu voi accepta și n-are cum să mă forțeze.

— Corect, răspunse Patrick, dar te poate face să-ți dorești să fi acceptat să te căsătorești cu el.

La auzul acestor cuvinte, Kathryn păli și mai mult.

— L-am sfătuit să se apropie încet de tine, pe un drum ocolit, continuă Patrick. Trebuie să înțelegi, continuă Patrick. Orice drum, oricît de ocolit, ajunge undeva pînă la urmă. Trebuie să te hotărăști, pleci sau rămîi?

— Plec! răspunse Kathryn fără nici o umbră de ezitare. Ai vreo veste de la Conal?

— Încă nu.

Privirea lui Patrick se întoarse asupra lui Polly.

— Ce faci, mergi cu noi?

— Sînt de partea voastră.

— Fără scrisori în Anglia prin care să-ți anunți fuga, o preveni Patrick pe Kathryn. Și, ai grijă, să nu întinzi coarda prea tare. Jocul este foarte periculos și fie ca mila cerească să ne protejeze și să ne ascundă cît mai bine intențiile.

Patrick se ridică, se îndreptă spre ușă, dar se opri și adăugă privind înapoi:

— Încă ceva, Kathryn, o tachină el, ai un spate foarte provocator.

Plecă, înainte ca o cană de apă să lovească ușa.

Kathryn reuși să-l evite pe Turlough cîteva zile. În fiecare seară cina cu el în salon și se retrăgea apoi devreme pentru a se odihni.

Luptătorii clanului îi ocupau zilele lui Turlough, în timp ce Maura punea stăpînire pe nopțile sale.

Programul obișnuit al lui Kathryn includea o plimbare pînă la cimitir în fiecare dimineață. Credea că e de datoria ei să se îngrijească de mormîntul lui

Shane și să se roage pentru sufletul lui. Faptul că avusese motive să-l disprețuiască pe Shane, devenise acum lipsit de importanță. Kathryn îngenunchie lîngă mormînt, așeză un buchet de flori proaspete și se rugă pentru sufletul celui dispărut.

— Prea puțin mi-am dat seama în atîția ani cît de curînd se vor adeveri cuvintele tale, spuse Kathryn cu voce tare, fără frica de a fi auzită.

— Amin! răsună o voce puternică în spatele ei.

Speriată, Kathryn se întoarse brusc, gata să se apere în fața oricărui atac.

— Nu am vrut să te sperii, se scuză Turlough, apropiindu-se de ea.

Incapabilă să scoată un sunet, Kathryn rămase încremenită. Își duse o mînă la piept ca și cum ar fi vrut să stăvilească bătăile nesigure ale inimii.

— Despre ce cuvinte vorbeai? o întrebă Turlough.

— În ziua căsătoriei noastre, îi răspunse Kathryn respirînd cu greu, Shane mi-a spus să-i aduc flori proaspete la mormînt în fiecare zi.

— A fost o premoniție.

Turlough îi întinse o mînă.

— Hai să plecăm de aici! Vreau să stăm de vorbă.

O ajută să se ridice și se întoarseră amîndoi în birou.

— În această noapte a sosit un curier, o anunță Turlough. Hugh O'Neill și oamenii săi îmi pricinuiesc necazuri fără sfîrșit. Mîine dimineață, voi pleca pentru cîteva zile.

Kathryn își simți sufletul ușurat auzind de plecarea lui Turlough, dar expresia ei rămase neschimbată.

— Ce fel de necazuri? întrebă în cele din urmă.

— Nimic care să te îngrijoreze, îi răspunse el. Patrick va rămîne alături de tine pentru a te păzi. Cînd mă voi întoarce la Dungannon...

Ezită un moment, apoi continuă:

— Pentru că țin foarte mult la Maeve și la tine, am hotărît să ne căsătorim... Sînt convins că așa și-ar fi dorit Shane.

Cu toate că-i cunoștea bine intențiile, Kathryn rămase locului, încremenită. Dar, auzind aceste cuvinte spuse de el, totul părea mult mai primejdios și mai real. Îl trădase pe soțul ei, se culcase cu amanta lui și acum – culmea îndrăznelii! – se aștepta – ba nu, chiar hotărîse! – să se căsătorească cu ea! Kathryn privi în jos, încercînd să-și ascundă ura.

— Mă tem că nu-ți pot accepta propunerea, îi spuse înălțînd apoi privirea și fixîndu-l. Pe de altă parte, adăugă Kathryn repede, nici nu ți-o resping. Totul se întîmplă mult prea repede. Sînt mult prea derutată.

Cu o expresie copleșită de durere, își ascunse fața în mîini și începu să plîngă.

Căutînd să o liniștească, Turlough se așeză în genunchi în fața ei și o apucă de braț.

— Shane de abia a murit, șopti Kathryn. Tot ceea ce mă preocupă acum este să nasc un copil sănătos. Poți să întelegi astfel de probleme?

— Bineînțeles.

Turlough se simțea atît de încurcat în fața ei, încît mai degrabă ar fi pălmuit-o decît să încerce să se culce cu ea.

— Slăbiciunea e caracteristică femeilor, spuse el, și e natural și normal să fii obosită și supărată. Totuși, nu uita propunerea mea. Poate cea mai bună doctorie pentru durerea sufletească ar fi o nouă căsătorie, cît mai rapidă.

«Sau moartea ta cît mai rapidă!» gîndi Kathryn revoltată, dar spuse cu un zîmbet timid:

— Îți promit să mă gîndesc mult și bine.

Și ca să aibă și mai multă încredere în ea, Kathryn îl sărută ușor pe obraz și murmură strîngînd din dinți:

— Îmi va fi dor de tine.

Turlough o strînse cu putere la pieptul său uriaș, dar nedorind să riște să o supere, nu îndrăzni mai mult.

Patrick și Kathryn erau în curte, în acea primă zi caldă și însorită de iunie, așteptînd să-i ureze *drum bun* lui Turlough. Cînd acesta se opri în fața ei, Kathryn îi întinse mîna și se forță să zîmbească tot atît de senin cum era cerul de deasupra lor.

— Ne va fi dor de tine! Mai ales lui Maeve, care a început să creadă că unchiul Turlough este cel mai important om din viața ei.

Kathryn nu știa ce să mai inventeze, îngrijorată că el va încerca să o sărute sau, mai rău, că se va răzgîndi în privința plecării.

— Am plănuit ceva special care să o facă să uite

pierderea.

— Pierderea...

— Mai întîi Shane, acum și tu trebuie să pleci...

— Dar eu mă voi întoarce! îi reaminti Turlough.

Kathryn zîmbi ușor.

— E destul de dificil pentru un copil să înțeleagă diferența.

— Care e surpriza plănuită? o întrebă.

— Un picnic.

— Ai grijă, e periculos să vă îndepărtați, o avertiză Turlough.

— Nu ne vom îndepărta prea mult, îi explică ea, speriindu-se ca nu cumva Turlough să-și amîne plecarea.

— Patrick și Polly ne vor însoți.

Încuviințînd, Turlough o trase mai aproape de el și o sărută pe obraz.

— Sper că și mama lui Maeve îmi va simți lipsa, șopti el la urechea ei.

Prefăcîndu-se rușinată, Kathryn își întoarse privirea. Turlough zîmbi văzînd-o că roșește, apoi încălecă și porni în fruntea oștenilor săi.

— Bine lucrat! spuse Patrick, apoi chiui bine dispus. Chiar foarte bine, Katie!

— Mă spălasem deja pe față azi, spuse Kathryn ștergîndu-se pe obraz cu mîneca. Acum trebuie să mă spăl din nou și să mă rog ca atingerea lui spurcată să se spele.

Izbucnind în rîs, Patrick îi oferi brațul și o conduse

în casă.

Mai spre seară, porniră toţi patru: Patrick, Maeve, Kathryn și Polly, într-o plimbare. Depărtîndu-se destul de mult, se opriră într-un loc liniștit, unde se simțeau singuri și în siguranţă. Maeve obosise și Patrick se oferi să o urce pe umerii săi, spre entuziasmul fetiței.

Kathryn remarcă faptul că distanța pe care o străbătuseră era destul de mare, dar ajunse la concluzia că, pentru picnicul lor, nu era de ajuns. La o nouă cotitură a drumului, văzură doi oameni stînd lîngă o caleașcă.

— Conal! strigă Kathryn și alergă spre el.

Mulțumit că era teafără, Conal o îmbrățișă, apoi o prezentă celuilalt bărbat numit Sean și deschise ușa caleștii. Polly urcă imediat, luînd-o pe Maeve din brațele lui Patrick.

— Să urcăm și noi! spuse Patrick, întorcîndu-se spre Kathryn.

— Dar nu înțeleg ce se întîmplă aici! îi răspunse Kathryn, derutată.

— Plecăm spre Anglia, îi spuse Conal.

— Nu se poate! Nu pot pleca chiar acum! protestă Kathryn. Nu am luat nimic cu mine! Cum rămîne cu hainele mele?

— Nu putem fugi dacă ne oprim să împachetăm bagajele, rosti Patrick scurt. Orice întîrziere ne pune viețile în pericol. Urcă și nu mai discuta!

Kathryn făcu așa cum i se spusese.

Capitolul 3

Întunecată și liniștită, noaptea îl învălui pe Hugh O'Neill în momentul în care acesta ieși din casă. În depărtare, prin ceață, se putea zări o caleașcă îndreptîndu-se încet spre casă. Cînd aceasta se opri, Hugh înaintă cîțiva pași și deschise ușa.

— Patrick O'Donnelly? întrebă.

— În carne și oase, răspunse Patrick.

Hugh îi privi cu atenție pe cei din caleașcă, atenția concetrîndu-i-se asupra unei singure persoane.

— E bolnavă, cumva?

— Am adormit-o, îi răspunse Patrick. Crede că am ancorat în golful Barnstable Bay și nu aș vrea să-i spun că nu este așa.

Privirea lui Hugh se opri apoi asupra lui Maeve, ce dormea în brațele lui Polly.

— Și fetița?

— Atîta drum a obosit-o...

— O iau eu pe Lady Kathryn, spuse Hugh. Aveți grijă de fetiță.

Hugh o ridică pe Kathryn cu grijă în brațele sale și se întoarse spre casă. Simțind apropierea și căldura trupului lui, Kathryn se cuibări moale la pieptul lui Hugh. Gestul acesta firesc îl surprinse și pe el. Se opri o clipă și privi chipul încîntător al femeii care îi zîmbise în peste o mie de vise.

După ce urcă scările, Hugh intră într-un dormitor elegant și o așeză cu tandrețe pe pat. În urma lui, Peg îi îndrumă pe Patrick și pe Polly să o aducă pe Maeve în camera alăturată.

«Sper că este la fel de docilă pe cît e de fermecătoare...», gîndi Hugh, apropiindu-se pentru a o privi mai atent. Involuntar, întinse mîna și-i mîngîie cîteva șuvițe de păr. Ochii verzi se deschiseră și Kathryn privi fața bărbatului la numai cîțiva centimetri de ea. Apoi pleoapele se închiseră din nou și femeia căzu într-un somn adînc. «Cum a putut această ființă să-l iubească pe unchiul meu?» se întrebă Hugh, simțind cum gelozia îi umple inima.

Kathryn scînci prin somn, de parcă ar trăi un coșmar și o lacrimă se rostogoli pe obrazul ei.

— Fii calmă! îi șopti Hugh, ștergîndu-i lacrima.

Vocea lui adîncă păru că o liniștește. Sub privirile

curioase ale celorlalți, Hugh se întoarse și plecă.

A doua zi dimineața, Kathryn se trezi și privi ametită în jur. «O locuință destul de bogată pentru a fi a unui englez...» gîndi ea.

În ciuda greții ce o cuprinse, Kathryn se ridică și observă cu mirare că purta o rochie ce nu era a ei. De ce nu-și putea aminti sosirea în această locuință? Își pierduse judecata? Polly deschise usa și făcu semn cuiva de afară. Patrick intră și se așeză lîngă pat.

— Katie..., începu Patrick ezitant.

Kathryn îi aruncă o privire confuză și întunecată. Parcă pentru a șterge pînzele de păianjen din mintea ei, scutură din cap, iar părul ei bogat se înfoie ca un val mistuitor.

Sprijinindu-se de tocul ușii, Hugh își analiza din umbră, cu încîntare, ostatica.

— Katie..., începu din nou Patrick, aruncînd o privire spre ușă.

Urmărindu-l, Kathryn tresări surprinsă.

— Bună dimineața! spuse Hugh voios.

— T... tu! exclamă Kathryn, aruncînd cuvertura.

— Hugh O'Neill, în serviciul dumneavoastră!

Hugh se înclină cu o galanterie exagerată.

— Sînt flatat că îți amintești de mine.

— Unde mă aflu? întrebă Kathryn spre Patrick.

— În Dublin, îi răspunse el, înjurînd în gînd nerăbdarea celuilalt.

— M-ai trădat! Ești dezgustător, nerușinat...!

Corpul lui Kathryn se clătină de mînie. Sări din pat și făcu cîțiva pași înapoi. Asta nu putea fi o evadare!

— E cel mai sigur loc pentru tine și pentru Maeve, încercă Patrick să-i explice.

— Un refugiu în vizuina leului? îl întrerupse furioasă Kathryn. Cap sec! Acest O'Neill îmi vrea copilul mort!

Privind spre Polly, îi ordonă:

— Cheam-o pe Maeve! Plecăm!

Înveselit de agitația oaspeților săi, Hugh chicoti ușor și-i făcu semn lui Polly să rămînă pe loc. Cînd Kathryn își întoarse privirea spre el, chicotitul lui devenise un zîmbet batjocoritor.

Kathryn înhăță un sfeșnic de pe masă și se repezi spre cel ce o ținea în captivitate.

— Încearcă să mă oprești, îl avertiză ea, și te voi omorî!

Zîmbetul dispăru de pe chipul lui și Hugh așteptă atacul privind-o fix.

— Ar trebui să te ferești! țipă Kathryn, alarmată de refuzul lui de a se retrage.

Roti sfeșnicul pentru a-l lovi, dar Hugh îi prinse încheietura mîinii. Privirile lor scăpărau de mînie.

— Dacă te doream moartă, spuse Hugh, ai fi fost moartă acum, doamnă... Crede-mă, ai fi fost...

Deodată, Hugh azvîrli sfeșnicul, o apucă de mînă pe Kathryn și trase spre capătul camerei. Stomacul ei își goli conținutul într-un lighean. Slăbită, se lăsă greu pe piciorul lui.

— Va fi bine..., o asigură Hugh, ajutînd-o să se întoarcă în pat; apoi o părăsi, luîndu-l pe Patrick cu el.

— O vreau pe fata mea! insistă Kathryn, încercînd să se ridice.

— Maeve este în siguranță.

Polly o forță să rămînă în pat.

— Știai! o acuză Kathryn.

— Ai fi dorit să rămîi cu Turlough? o întrebă ea. De fapt, Hugh nu a știut că Shane va fi ucis.

— Oh, pleacă de aici!

Kathryn se întoarse cu spatele la ea și adormi imediat. Polly oftă ușurată. Furtuna trecuse. Numai de-ar putea fi sigură că venirea lui Kathryn la Dublin fusese lucrul cel mai înțelept.

În dimineața următoare, draperiile fuseseră trase și razele de soare invadau camera. Oftînd, Kathryn se ascunse cît mai adînc sub cuvertură.

— E timpul să te alături celor din casă, o anunță Polly încet.

— N-ai milă?

Kathryn se chinui să se ridice. O bătaie în ușă îi atrase atenția, dar, înainte ca ea să poată răspunde, Maeve sări în pat îmbrățișînd-o. Dispoziția ei se schimbă cînd văzu fața luminoasă a copilei.

— Îmi place aici, îi spuse Maeve. Unchiul Hugh e drăguț, nu ca unchiul Turlough.

— Unchiul Hugh? repetă Kathryn, dînd la o parte un cîrlionț de pe fața fiicei sale.

Fetița zîmbi și-i continuă entuziasmată:

— Unchiul Hugh spune că am numele unei mari regine irlandeze. Iar eu voi fi regina Irlandei într-o zi. Unchiul Hugh mi-a promis.

— Ce frumos!

Kathryn își îmbrățișă fata.

— Sînt sigură că vei fi cea mai mare regină și cea mai bună... Mai bună decît Elizabeth Tudor.

— Cine?

O bătaie în ușă le atrase atenția. Cu brațele încrucișate la piept, Hugh se sprijinea de tocul ușii.

— Bună dimineața! o salută pe Kathryn. Te simți mai bine?

Neștiind cum să reacționeze, Kathryn îl privi cu atenție. Ar trebui să-i fie frică de el? Dacă nu dorea să le facă nici un rău, de ce le-a răpit?

Nu se putu opri să nu remarce statura lui impunătoare, ochii scînteietori, zîmbetul încîntător...

— Mamă, spune *bună dimineața* sau unchiul va crede că ești prost crescută, îi șopti Maeve.

— Bună dimineața! rosti Kathryn, rușinată de gîndurile sale. Sînt mult mai bine.

Neinvitat, Hugh intră în cameră și se îndreptă spre pat.

— Intră, unchiule Hugh, rosti încet, dar vizibil iritată Kathryn.

— Am venit după Maeve, interveni în acel moment Polly. Hai să pregătim micul dejun și o baie fierbinte pentru mama ta

Cînd privi spre Kathryn, zîmbetul lui Hugh îngheță

pe buze.

Cămașa de noapte a lui Peg, prea mare pentru ea, îi alunecase dezgolindu-i un umăr seducător. «Ce dracu' se întîmplă cu mine?» se întrebă el în gînd. Se încruntă o clipă, dar aproape imediat privirea i se întoarse spre acel irezistibil umăr. «Sfinte Sisoe!» înjură el încet. Kathryn i se părea la fel de seducătoare ca prima pacătoasă din lume.

Privirea lui Kathryn îl urmări. Roșie și încurcată, își aranjă cămașa de noapte .

— Avem multe lucruri de dicutat, dar voi fi plecat aproape toată ziua, spuse Hugh, întrebîndu-se dacă roșeața se datora felului în care o privea.

Alungîndu-și aceste gînduri, întrebă:

— Vei cina cu mine?

— Cum dorești.

Lui Kathryn nici prin gînd nu-i trecea să cineze cu el, plănuind ca la ora aceea să nu mai fie în Dublin.

— Pe diseară, atunci!

Hugh plecă, nu înainte de a-i spune:

— Ești liberă în casă, dar nu te gîndi să faci nici o prostie! Vei fi urmărită îndeaproape.

Kathryn se sprijini de dulap privind în urma lui. «De ce m-a adus aici? L-aș putea convinge oare să mă ajute să plec în Anglia? Supravegheată... Bastard arogant!

Disperată de înfățișarea ei sărăcăcioasă, Kathryn se opri la capătul scărilor și își netezi o cută imaginară pe rochia purtată în momentul evadării sale din

Dungannon. Deși proaspăt spălată, rochia era decolorată și pînza bluzei părea la fel de simplă ca cea a unei țărănci.

Se gîndi resemnată că nu mai era nimic de făcut. Soarta îi era pecetluită, așa încît Kathryn își îndreptă umerii și începu să coboare scările spre salon.

Gînduri dezordonate i se învălmășeau în minte. «De ce m-a adus aici?» Își pusese această întrebare de o mie de ori. «Îmi va cere permisiunea de a fura dreptul copiilor mei?» Era hotărîtă să nu-i dea nimic. Admise totuși că fusese drăguț cu ea. Dar și ea, cu farmecele ei, ar putea să-l convingă să o ajute să fugă în Anglia. La capătul scărilor, Kathryn ezită privind salonul pustiu. De undeva, apăru Peg care o conduse în sufrageria familiei.

Cînd ușa se deschise, Hugh se întoarse zîmbind. Era îmbrăcat în pantaloni maro-castanii, vestă crem și cămașă de mătase pe dedesubt. Chipul lui bronzat radia de sănătate, ochii lui cafenii scinteiau.

Evitîndu-i privirea, Kathryn se uită în jurul ei. Pereții erau împodobiți cu splendide tapiserii, zugrăvind scene de vînătoare, iar ferestrele erau acoperite cu draperii grele. În sobă, fusese aprins focul. Hugh se simțea în largul lui înconjurat de bogăție, fapt ce nu-i scăpă lui Kathryn.

Hugh traversă camera și, oferindu-i brațul, o conduse la masă.

— Arăți foarte bine, draga mea.

— Îmi cer scuze pentru ținută, răspunse Kathryn

îmbujorîndu-se.

Prin comparație cu el, se simțea îmbrăcată cu o zdreanță.

— Eu..., noi... am părăsit Dungannon-ul în grabă.

— E o problemă care se rezolvă ușor, o întrerupse Hugh, oprindu-i scuzele cu o mișcare a mîinii. Mă voi ocupa mîine dimineață.

— Nu! țipă Kathryn. Nu trebuie!

— Insist.

Hugh părea supărat de refuzul ei, încercînd astfel să o facă să fie de acord cu ceea ce dorea el.

Kathryn deschise gura să protesteze, dar fu întreruptă de sosirea lui Peg. Le aducea găină friptă umplută, salată cu ulei și oțet, praz înăbușit cu vin. Kathryn se gîndi că l-ar convinge mai ușor dacă stomacul lui Hugh ar fi plin și mintea mai înceată. Începînd să mănînce, arunca cîte o privire spre Hugh care părea că nu-și dezlipește ochii de ea deloc.

— Ce voiai să discutăm? întrebă Kathryn spărgînd liniștea.

— Să amestecăm afacerile cu plăcerea nu este o idee prea înțeleaptă, o opri Hugh cu un zîmbet batjocoritor. Ar trebui să fii mai răbdătoare, doamnă!

«Cum îndrăznește să-mi dea mie sfaturi?» gîndi Kathryn, mînia ei crescînd brusc, ca o rafală neașteptată de vînt.

— Va fi timp suficient pentru afaceri după ce vom cina, adăugă Hugh și ridică paharul cu vin la buze, sperînd ca ea să nu explodeze de mînie.

— Voi aștepta, domnule, replică Kathryn zîmbind, amintindu-și că trebuie să fie încîntătoare.

Hugh se înecă cu vin și o privi neîncrezător. Asprimea glasului ei dezmințea ceea ce tocmai spusese. Realiză că o subestimase pe această femeie care știa atît de bine să se stăpînească. Hugh îi umplu din nou paharul cu vin.

— Am aflat că ai vizitat astăzi grajdurile, remarcă Hugh. Nu-ți fă planuri prostești, doamnă. În Irlanda, furtul se pedepsește cu moartea.

Fu rîndul lui Kathryn să se înece cu vin.

— Nu cred că împrumutul se pedepsește la fel, îl contrazise ea. Apoi, așa cum ai spus, amestecul afacerilor cu plăcerea este o idee rea.

Pe buzele lui Hugh înflori un zîmbet.

— Voi aștepta, doamnă. Te rog să-mi spui Hugh, așa cum fac toți prietenii mei. Și tu?

— Eu..., domnule?

— Cum te strigă prietenii?

— Lady Kathryn.

Hugh ridică din sprîncene.

— Povestește-mi despre tine, Katie.

— Lady Kathryn, îți aduci aminte?

Buzele lui Hugh se strînseră.

— Povestește-mi despre viața ta în Anglia, despre familia ta, Lady Kathryn.

— Nu sînt multe de spus, răspunse ea. *Basildon Castle* a fost casa familiei Devereux încă din zilele lui Tudor, bunicul reginei. Ca o recompensă pentru

loialitatea și serviciile aduse lui Tudor, străbunicul s-a însurat cu străbunica mea, moștenitoarea castelului *Basildon*. Tatăl meu s-a însurat cu mama mea cînd era în Franța, trimis de regele Henry.

Uitînd de sine, Kathryn adăugă:

— S-au căsătorit fără permisiunea regelui.

Hugh zîmbi.

— Trebuie să fi fost un om curajos tatăl tău

Kathryn încuviință.

— Cînd tata a murit, noi am intrat în suita reginei.

— *Noi*?

— Fratele, surorile mele și eu însămi.

— Cîte surori ai?

— Două, mai tinere decît mine. Și tu?

— Am rămas singur, îi răspunse. Bătrînul rege Henry cerea ca șefii irlandezi să-și trimită fiii cu voie sau fără voie în Anglia, pentru a fi educați într-o casă nobilă.

— Și de ce te-ai întors în Irlanda? întrebă Kathryn, deși știa răspunsul.

— Tatăl meu, Mathew, era frate vitreg cu Shane, povesti Hugh. S-a împrăștiat un zvon că Mathew era ilegitim și incapabil să moștenească puterea, dar – bastard sau nu – bunicul meu, Conn O'Neill, l-a numit succesor. Parlamentul din Dublin îl sprijinea la cererea *Tyron-ului*, în timp ce Shane se bucura de sprijin în *Ulster*.

Kathryn privi în altă parte.

— Am mai auzit povestea.

— Atunci știi că oamenii lui Shane mi-au ucis tatăl, iar, cînd fratele meu mai mare și-a cerut drepturile, a fost și el omorît.

— Soțul meu și-a ucis fratele? murmură Kathryn.

— Shane era în vizită la curtea lui Tudor cînd a murit Brian, îi răspunse, umplîndu-i paharul cu vin.

— Cine l-a ucis pe Brian?

— Turlough.

Știind că răposatul ei soț ordonase probabil execuția, Kathryn își pierdu pofta de mîncare, dar se strădui să bea vinul. Desigur, Hugh avea serioase motive de nemulțumire împotriva lui Shane. Oare Maeve și ea vor fi ucise datorită crimelor comise de soțul ei împotriva acestui bărbat?

— L-ai iubit? întrebă Hugh, incapabil să se stăpînească.

— Ce?!

— L-ai iubit pe unchiul meu? Erai fericită?

— Cum îndrăznești?! izbucni ea și furia scapărătoare îi învinse teama. Viața mea cu Shane nu te privește!

Hugh zîmbi.

— E cazul să trec din nou la locul meu, nu-i așa?

Restul cinei se desfășură în tăcere, Hugh mulțumindu-se doar să zîmbească o dată sau de două ori frumoasei sale invitate.

Paharul lui Kathryn nu rămăsese nici măcar un singur minut gol și, cînd cina luă sfîrșit, se simțea amețită.

Hugh se ridică în picioare și, oferindu-i brațul, o conduse pe Kathryn în biroul său.

Amețită de vin, Kathryn examină ca prin ceață camera. Lîngă fereastră, era așezat un birou cu două scaune confortabile, iar în cămin ardea un foc îmbietor.

Hugh o invită pe Kathryn pe un scaun, apoi se așeză pe celălalt. Privind-o, se întrebă cu ce ar fi mai bine să înceapă.

— De ce am fost adusă aici? întrebă Kathryn rezolvînd astfel problema.

— Garantarea siguranței tale mi s-a părut a fi de cea mai mare importanță, îi răspunse scurt. Al doilea motiv este... cît mai curînd posibil, ne vom căsători.

«Încă unul...», gîndi Kathryn enervată, dar își aminti că trebuie să fie drăguță.

— Îmi cer scuze, spuse, dar... nu cumva ți-ai pierdut mințile?

— Te vei mărita cu mine, îi repetă Hugh cu o voce joasă, accentuînd fiecare cuvînt.

— Ignoranța trebuie să fie o trăsătură de familie, rosti scurt Kathryn.

— A familiei tale sau a familiei mele? i-o întorse Hugh.

— Nu doresc să mă mărit.

Kathryn privi spre Hugh, dar zîmbetul de pe buzele lui o înfricoșă.

— Te rog, înțelege, pledă ea. Sînt văduvă de puțin timp și nu vreau să mă recăsătoresc.

— Văduvia și căsătoria ți-au convenit din multe puncte de vedere, spuse rece Hugh. Nu ești de acord?

— Mă amenințí?

— Doamne ferește!

«Întîi este cît se poate de drăguță, apoi devine cea mai încăpățînată scorpie...», gîndi Hugh cu ciudă.

Respiră adînc ca să se calmeze, apoi continuă.

— Cred că ai prefera să fii contesă de *Tyrone* decît să mergi acasă sau să ajungi la mila lui Turlough.

— Contesă de *Tyrone*? repetă Kathryn. Vorbești în dodii!

— Ascultă-mă cu atenție! spuse Hugh, înclinîndu-se în scaunul său. Nu ai unde sta în Anglia. Mama ta s-a recăsătorit și, cînd fratele tău va crește și se va însura, castelul *Basildon* va fi al soției lui. Vei trăi ca o femeie săracă. S-ar putea ca regina să te mărite cu un englez, dar ar putea el crește copilul tău, copilul unui rebel irlandez?

După o scurtă pauză, Hugh concluzionă:

— O căsătorie ne-ar avantaja pe amîndoi.

— Cum așa? întrebă Kathryn.

— Regina refuză să mă numească moștenitor din cauza lui Shane, iar tu s-ar putea să naști tot o fată care să nu aibă dreptul la moștenire, replică Hugh, ridicîndu-se în picioare.

După ce își turnă un pahar cu whisky, se întoarse să o privească.

— Dacă ne unim, regina mă va recunoaște ca

succesor al *Tyronului* și, dacă vei naște un fiu, îl voi numi moștenitorul meu.

— Regina nu e proastă, spuse Kathryn. Ar putea să-ți refuze căsătoria.

— Ce te face să crezi că nu am deja permisiunea ei? continuă Hugh .

— Dacă, așa cum spui, Anglia nu are loc pentru mine și copiii mei, o întoarse Kathryn, m-aș putea întoarce la Dungannon. Fiul meu îl va moșteni oricum.

— Să te întorci la Turlough?

— Turlough nu dorește decît ce a stăpînit Shane, îl informă ea.

— Foarte perspicace, spuse Hugh, admirîndu-i logica. Sînt rare femeile care sînt și frumoase, și au și mintea ascuțită!

— Sînt norocoasă că am întîlnit un bărbat care le apreciază pe amîndouă, replică ea.

— Fusese un compliment, refuză Hugh provocarea, apoi continuă: Turlough este un O'Neill și, așa cum ți-am spus, dorește să se căsătorească cu tine. Dacă te întorci la Dungannon, te vei căsători cu el sau te va omorî.

Acesta era adevărul. Și era și Patrick implicat în fuga ei. Kathryn știa că pierduse această bătălie.

— De ce vrei să mă ajuți pe mine și pe copiii mei? întrebă ea. Shane ți-a omorît tatăl și probabil a ordonat și moartea fratelui tău.

— Nu există altă soluție. Împreună vom învinge!

Singuri ne vom suprima unul pe altul...

Kathryn se ridică și traversă camera, pentru a ajunge în fața lui.

— L-ai numi pe fiul lui Shane moștenitorul tău?

— Da.

Cîteva momente, Kathryn cîntări promisiunea lui.

— Mă voi gîndi la asta, spuse ea în sfîrșit.

Mîna lui Hugh se întinse și îi cuprinse talia. Corpurile lor erau doar la cîțiva centimetri unul de altul.

— O vei face acum, insistă el.

— Mă voi gîndi, încercă Kathryn să se desprindă.

Hugh își retrase mîna eliberînd-o și începu să vorbească cu convingere.

— Nu este timp de gîndire. Aș vrea să te iau de soție înainte ca Turlough să te fure și să te ducă înapoi la Dungannon.

Kathryn ezită. Nu se gîndise la această posibilitate. Ce alternativă îi rămăsese?

— Vei semna un act legal prin care îl numești pe fiul lui Shane moștenitorul tău? întrebă ea.

— Am spus deja acest lucru, replică Hugh, știind că a cîștigat.

— În prezența mai multor martori?

— Da.

Privirea lui Hugh se opri pe sînii ei și, pe moment, se gîndi la nopțile lungi cînd vor fi soț și soție.

— Dacă sînt de acord, continuă Kathryn urmărindu-i privirea, ce va fi cu căsătoria?

— Nu înțeleg.

Stînjenită, Kathryn se întoarse spre el și, cîntărindu-și cuvintele, se aventură:

— Presupun că va fi o căsătorie doar cu numele.

— Presupunerea este incorectă, doamnă. Căsătoria va fi o realitate.

Cum ea refuza să se uite la el, Hugh o forță să-i întîlnească privirea. Vocea sa era hotărîtă, fară a fi aspră.

— Vei trăi cu mine și-mi vei face copii. Unirea noastră se va săvîrși. Știi că așa va fi.

Nesigură de cuvintele lui, de fidelitatea lui, de parfumul lui bărbătesc, Kathryn murmură:

— După nașterea copilului meu.

— Imediat după jurămînt.

— Refuz să-mi tulbur copilul nenăscut.

Admirîndu-i curajul, Hugh se gîndi la cuvintele ei și cedă.

— Un compromis este binevenit. Căsătoria va avea loc imediat, dar îmi voi exercita drepturile de soț după ce te vei restabili după naștere. Este mai mult decît echitabil.

— Vei semna un act legal pentru asta?

— Nu, doamnă, strigă Hugh, privind-o în ochii săi verzi. Viața mea personală, cu defectele ei, nu e subiect de bîrfă.

Sfinte Isuse! Era o viperă travestită într-o englezoaică! Cum supraviețuise unchiul lui temperamentului ei faimos va rămîne pentru el un mister pînă la sfîrșitul zilelor.

— Și acum la ce dracu' te mai holbezi?

— Vorbe deșarte!

— Vorbe deșarte?

— Da, răspunse Kathryn simulînd inocența. Vezi, gurile rele spun că nu îți prea ții cuvîntul! Oh, dar îmi pare rău că te-am insultat.

Neobișnuit să-și piardă controlul, Hugh își recăpătă încet stăpînirea de sine. Numără în gînd pînă la zece, apoi – pentru siguranță – continuă pînă la douăzeci.

— Poți să te arunci la picioarele mele și să mă rogi să-ți dau atenție, îi promise, dar nu o vei primi pînă cînd nu vei naște copilul. Îți dau cuvîntul meu de gentleman.

O privi din cap pînă în picioare și adăugă:

— Nu va fi greu.

Kathryn zîmbi și se îndepărtă. Știa că măritîndu-se trebuie să se supună viselor și dorințelor lui. Dacă ar putea măcar să meargă acasă... Dar *Tyrone*-ul era de drept al fiului ei și dorea ca el să-l moștenească. Ce să facă? «Mai bine acest O'Neill decît Turlough sau alt englez», gîndi Kathryn.

Se întoarse, mișcarea ei bruscă surprinzîndu-l pe Hugh care îi admira silueta. Ochi i se îngustară, dar nu spuse nimic și veni în fața lui.

— Foarte bine, fu de acord Kathryn.

Hugh se destinse brusc, apoi zîmbi:

— Sărbătorim tîrgul cu un sărut?

Kathryn înțepeni și făcu un pas înapoi.

— Cînd contractul va fi semnat, veni replica ei de gheață.

Privindu-i fața nemișcată, Hugh se pierdu. Ochii ei erau verzi ca verdele Irlandei, îmbătători și tainici, încălzindu-i sîngele, tulburîndu-l. Făcu un pas spre ea și își apropie fața de a ei, pînă cînd gura lui îi acoperi buzele, atingîndu-le, gustîndu-le dulceața.

Incapabilă să se miște, Kathryn fu cuprinsă de vraja lui, de căldura care îi inunda simțurile. Mîna lui Hugh refuza să-i dea drumul, iar ea își pierdea puterea de a se împotrivi.

— Lasă-mă, gîfîi ea.

La început, Hugh nu o auzi, dar cînd simți lama rece a unui cuțit atingîndu-i gîtul, se îndepărtă brusc.

— Ce?

— L-am luat de la masă.

Îndepărtînd cuțitul, Kathryn făcu cîțiva pași înapoi, dar privirea ei rămăsese fixată asupra buzelor lui. Ce se întîmplase cu ea?

Recăpătîndu-și parcă demnitatea, Kathryn îi dădu cuțitul, apoi se răsuci pe călcîie și ieși. Urmărită de hohotul de rîs a lui Hugh, traversă salonul și urcă în grabă scările.

«Frumoasă, curajoasă și inteligentă!» se minună Hugh. O englezoaică ce posedă toate aceste admirabile calități era în casa lui și, în curînd, va fi soția lui! Iar Hugh era sigur de un lucru: viața cu această femeie nu-l va plictisi niciodată.

Capitolul 4

În dimineața următoare, după micul dejun, Hugh mai rămase cu Patrick, Sean și Conal. Cînd Peg intră să strîngă farfuriile, Hugh îi spuse să ia loc. Avea de împărtășit vești importante. Cei patru însoțitori îl priveau așteptînd.

— Lady Kathryn și cu mine ne vom căsători cît mai curînd posibil, le spuse Hugh.

După acest anunț, se așternu o liniște mormîntală. Patrick își reveni primul.

— Ea știe? întrebă el nervos.

— Mi-a acceptat propunerea noaptea trecută.

Ridicînd din sprîncene, Hugh adăugă:

— Aparent, Lady Kathryn a fost binecuvîntată cu

frumusețe și inteligență, dar nu și cu bun gust.

Hohote de rîs izbucniră din piepturile bărbaților.

— Am trimis un mesaj croitoresei doamnei Fiona Fitzgerald, îi spuse Hugh lui Peg. Cînd va sosi, trimite-o sus la Kathryn.

— Ai trezit-o pe biata femeie în toiul nopții? întrebă Patrick.

— Nu.

Hugh zîmbi binevoitor.

— I-am trimis ieri un mesaj.

Cei patru bărbați izbucniră din nou în rîs, dar aroganța lor masculină nu o amuză deloc pe Peg.

— Economisește prelegerea, zise Hugh, văzîndu-i figura plină de reproș.

— Putem fi gata pentru o mică recepție în două săptămîni?

— Da.

— Bine. Pregătește pentru Lady Kathryn camera de lîngă dormitorul meu, dar nu-i spune încă nimic de această mutare.

Menajera îi aruncă o privire ofensată. Ceea ce sugera el era indecent.

— Intențiile mele sînt onorabile, o asigură Hugh ridicînd mîinile într-un gest inutil. Vom fi salvați de problema mutării ei mai tîrziu. Afară cu tine acum!

Peg plecă pufnind indignată.

— Aranjează cu părintele Dunn de la St. Mary, dar subliniază că anunțurile trebuie abandonate, îl instrui pe Sean, întorcîndu-se cu fața spre el. Dacă poate

rezolva asta, St. Mary va primi o donație generoasă. Dacă nu, spune-i că vom merge în altă parte.

«Mituiește un preot!» gîndi uimit Patrick. «Nici Shane n-ar fi îndrăznit să compromită cu un om al bisericii pentru un scop personal!» Hugh O'Neill în acțiune oferea o priveliște uimitoare.

— Dacă se citesc anunțurile, explică Hugh întorcîndu-se spre Patrick și Conal, Turlough va încerca să o recapete pe Kathryn înaintea nunții. Este mai bine să fim prevăzători.

Ceilalți fiind de acord, el continuă:

— Asigurați-i securitatea aici! În orice moment, unul dintre voi trebuie să fie pregătit la ce e mai rău din partea lui Turlough.

— Eu și Conal vom avea grijă să nu fie probleme, spuse Patrick ridicîndu-se, apoi ieși urmat de fratele său.

Sir Henry, sosit în acel moment, se așeză în locul lui Patrick.

— Am primit mesajul tău, spuse căscînd. Ce era așa de urgent?

— Mă voi însura și am nevoie de ajutorul tău, îi răspunse Hugh.

Pe fața englezului, apăru întîi surpriza, apoi amuzamentul.

— Te însori și ai nevoie de ajutorul meu, repetă Sir Henry. Ar trebui să te susțin în fața miresei tale?

Hugh chicoti și scutură din cap.

— Am nevoie de un act de angajament, care să

fie gata pentru semnat în această seară.

— Cine e mireasa? întrebă Sir Henry.

— Kathryn Devereux O'Neill.

Hugh așteptă reacția celuilalt bărbat.

— Văduva unchiului Shane.

Sir Henry era uimit.

— Fiica doctorului Basildon?

— O știi doar!

— Nu chiar. Dar de ce te grăbești?

— Doamna e cam șovăitoare, recunoscu Hugh, dar nu poate să se mai răzgîndească după ce contractul va fi semnat.

Hugh îi întinse o monedă strălucitoare, mai convingătoare decît orice argument.

— După ce eu și Kathryn vom fi căsătoriți, vom trimite reginei o petiție pentru *Tyrone*. Pentru a-mi dovedi buna credință, voi ajuta la înăbușirea tulburărilor îndreptate împotriva coroanei. Pe cheltuiala mea, bineînțeles. De aceea ar trebui ca Majestatea Sa să fie de acord cu cererea mea. Nu ești de acord?

Sir Henry încuviință, gîndindu-se că și intervenția sa ar putea s-o înduplece pe regină.

— Dă-mi materialul potrivit și avocații mei vor face contractul. Mă întorc deseară cu el.

— Mulțumesc, Henry. Peg îți va servi micul dejun în biroul meu. Vin și eu, după ce voi vedea în ce stadiu se află Kathryn cu croitoreasa.

Sus, întinse mîna să bată la ușă, dar – sperînd să o găsească dezbrăcată pe Kathryn – deschise ușa și

intră.

Era ziua lui norocoasă, decise Hugh, delectîndu-se cu priveliștea încîntătoare ce-l întîmpină. Polly se uita în schițele croitoresei, în timp ce Maeve privea plictisită pe fereastră; doamna Bujold îi lua măsurile Kathrynei îmbrăcată într-o cămașă subțire.

Neobservat, Hugh își devora logodnica din priviri.

Picioarele lungi ale Kathrynei, șoldurile zvelte și coapsele arcuite atraseră atenția lui Hugh, dar privirea îi înghețǎ în fața pîntecului rotund, amintire de la unchiul său. Cînd Kathryn se întoarse să vorbească cu doamna Bujold, îngenunchiată în fața ei, sînii grei amenințară să iasă din decolteul cămășii. Hugh oftă, dorindu-și ca timpul să aibă aripi și săptămînile să treacă cum ai clipi din ochi. «Există un Dumnezeu în ceruri – decise Hugh – și, din motive necunoscute, e foarte bun cu mine!»

Kathryn își ridică ochii și îi văzu privirea plină de căldură, strălucire, intensitate și se simți vulnerabilă. Gîndindu-se la sărutul din noaptea trecută, un fior arzător îi străbătu brusc corpul și începu să tremure.

— Unchiule Hugh! îl strigă Maeve, întorcîndu-se de la fereastră.

Rîzînd, Hugh se lăsă în genunchi pentru a o îmbrățișa sa.

— Mama spune că rămînem aici pentru totdeauna, izbucni fetița. Te iubesc, unchiule Hugh! Pot să am propriul meu cal?

— Maeve! strigă Kathryn cu o voce severă.

Hugh zîmbi gîndindu-se că vicleniile femeilor sînt instinctive și nu învățate. Trimițînd mamei fetiței o privire admirativă, Hugh o îmbrățișă pe Maeve și-i spuse:

— S-ar putea, însă numai fetele cuminți primesc în dar ponei.

«Totdeauna se tocmește cînd face afaceri...», gîndi Kathryn.

— Polly, ia-l pe Patrick să vă conducă pe tine și pe Maeve la grajduri pentru a vizita caii, spuse Hugh, ignorînd privirea dezaprobatoare a frumoasei sale logodnice.

Încîntată, camerista plecă împreună cu Maeve după Patrick. Hugh clipi cu șiretenie spre Kathryn care clocotea de mînie.

Trecută de prima tinerețe, doamna Bujold era o femeie mică, bine făcută. Părul ei castaniu era presărat cu șuvițe cărunte, iar ochii ei căprui deschis radiau bunătate și bun simț. Croitoreasa era indulgentă cu scandalurile altora, pentru că răutatea era străină felului ei inimos de a fi.

— Lady Kathryn este încîntătoare! începu ea, întorcîndu-se spre Hugh.

— Da, sînt un bărbat norocos.

Hugh zîmbi în timp ce examina corpul sumar îmbrăcat al logodnicei sale.

— Și doamna este norocoasă, îl complimentă ea privind spre Kathryn pentru confirmare.

— Da.

Kathryn se uită în altă parte, îmbujorată de încurcătura în care intrase.

— Veniți să vedeți schițele pe care le-am făcut, îl invită croitoreasa arătînd spre patul unde erau așezate.

În timp ce doamna Bujold vorbea la nesfîrșit despre modă, materiale și culori, Hugh îi cuprinse umerii lui Kathryn. Conștientă doar de mîna de pe umerii ei, Kathryn stătea între cei doi fără să audă nici un cuvînt. Cînd degetele lui începură să o mîngîie, frisoane puternice îi străbătură corpul.

— Lady Kathryn are nevoie de multe lucruri, îi spuse Hugh croitoresei. Îi trebuie trei sau patru rochii imediat, iar rochia de nuntă cu toate gătelile să fie gata în două săptămîni. Restul poate fi completat mai tîrziu. E vreo problemă?

— Totul va fi așa cum doriți, îl asigură croitoreasa.

Hugh o cuprinse pe Kathryn într-o lungă îmbrățișare și o sărută tandru pe frunte.

— Sir Henry mă așteaptă în birou, scumpo. Contractul va fi gata pentru semnat în această seară.

Se îndepărtă să plece, dar în ușă își aduse aminte de altceva.

— Doamnă Bujold, ai grijă să faci cusăturile largi.

Kathryn abia respira, îngrozită de jenă. Croitoreasa avea o privire întrebătoare, fără să înțeleagă exact ce voise el să spună.

— Lady Kathryn este însărcinată, spuse deschis Hugh.

— Ah, oftă doamna Bujold, crezînd că el este fericitul tată. Dragostea...

— Da, dragostea!

Hugh plecă, dar în timp ce cobora scările rîsul lui urcă pînă la ele.

— Doamnă Bujold, aveți o rochie pe care aș putea să o port în această seară? întrebă Kathryn, care își recăpătase brusc calmul.

Croitoreasa se gîndi, se încruntă, apoi se lumină.

— Am o rochie, dar e promisă altcuiva...

— Plătesc triplu pentru ea, o întrerupse Kathryn, generozitatea ei surprinzînd-o pe femeie.

— După cum vezi, n-am nimic ce să port deseară.

Simpatizînd-o pe frumoasa femeie, doamna decise că avea mai multă nevoie de rochie decît cealaltă clientă și încuviință.

— Mă voi întoarce mai tîrziu cu rochia. Durează puțin pînă fac modificările necesare.

Apoi croitoreasa zîmbi.

— Lady Fiona Fitzgerald va fi furioasă că pierde și bărbatul și rochia din cauza aceleiași femei. Ce simpatic!

Seara, coborînd scările, Kathryn arăta ca o regină în rochia mov, cu mîneci lungi și cu falduri. Corsajul i se potrivea perfect, dar decolteul pătrat era mult prea îndrăzneț pentru gustul ei. Măcar de-ar fi avut vreo bijuterie! Ori un șal!

Kathryn se încruntă văzînd decolteul prea adînc, apoi zîmbi, căci îi venise în minte o idee răutăcioasă.

Acest arogant O'Neill avusese îndrăzneala să comande rochia de nuntă înainte de a avea mireasa. Merita o lecție! Își va onora deci pactul pe care îl făcuseră, dar Hugh O'Neill nu va primi mai mult de atît.

În timp ce se îndrepta spre biroul lui, încrederea Kathrynei se transformă într-o nerăbdare nervoasă. O dată cu semnarea hîrtiei fuga ar deveni imposibilă. Ce să facă? Să stea sau să o ia pe Maeve și să fugă? Dar unde să fugă? Plecase din Dungannon fără nimic.

Își înălță umerii și bătu în ușă. Deschizîndu-i, Hugh citi imediat îndoiala pe fața ei. Mîna lui se întinse spre a ei. O conduse înăuntru și închise ușa, în timp ce Sir Henry Sidney și Patrick se ridicau de pe scaunele lor.

— Ești foarte frumoasă în această seară, o complimentă Hugh, încercînd să o liniștească. Rochia este minunată, draga mea!

— Mă bucur că o apreciezi, replică Kathryn cu un zîmbet fermecător. Pentru livrare imediată, doamna Bujold a cerut preț triplu.

Sir Henry și Patrick chicotiră, numai Hugh rămase tăcut, dar ochii îi sclipeau amuzați. Doamna se dovedise a fi mai curajoasă decît își imaginase, dar Hugh nu iubea nimic mai mult decît provocarea.

— Doamnă, ți-l prezint pe Sir Henry Sidney, începu Hugh. Sir Henry și Patrick vor fi martorii înțelegerii noastre.

Kathryn întinse mîna englezului, spunîndu-i:

— Sînt încîntată să vă cunosc, domnule!

— Trebuie să-ți mărturisesc cît de mult mă bucur că Hugh a ales o englezoaică să se însoare, îi spuse Sir Henry.

Hugh o invită pe Kathryn la birou și, după ce semnă contractul de căsătorie, îi înmînă pana, spunîndu-i:

— Semnează aici, Katie.

— Nu voi semna un document pe care nu l-am citit.

— Citești?

Hugh era sincer surprins. Dar Kathryn, jignită, îi aruncă o privire plină de reproș.

— Am luat lecții cu profesorul fratelui meu. Am multe talente pe care nu le știi.

— Sper să fie așa, murmură el, fixîndu-i decolteul cu privirea.

Kathryn își simți obrajii în flăcări. Înăbușindu-și cu greu hohotul de rîs, Sir Henry și Patrick își întoarseră privirea de la cei doi.

— Totul este în ordine, o asigură Hugh. Nu este nevoie să-l citești.

— Insist, îl provocă Kathryn.

— Nu ai încredere în mine?

— Greu de spus.

Hugh îi înmînă documentele, se îndepărtă, dar privirea lui nu o părăsi deloc. Kathryn citi hîrtiile cu atenție, mai încet chiar decît era necesar. Totul părea în ordine, nu avea ce să-i reproșeze. Intenția ei

era, de fapt, să-l contrarieze pe Hugh.

La îndemnul reînnoit al lui Hugh iscăli documentul, privită îndeaprope de Sir Henry și Patrick. Apoi Hugh umplu fiecăruia cîte un pahar cu whisky.

— Pentru Lady Kathryn, cea mai încîntătoare femeie pe care am văzut-o vreodată! toastă Hugh, ridicînd paharul în semn de salut și țintuind-o cu o privire scînteietoare.

Sir Henry și Patrick își băură paharele stînjeniți de zîmbetul larg dăruit de Kathryn logodnicului ei.

— Să cinăm! îi invită Hugh.

— Te superi dacă rămîn să discut ceva numai cu Patrick? întrebă Kathryn.

Hugh încuviință și plecă înainte cu Sir Henry.

Kathryn se apropie de Patrick și-l privi cu ochii calzi, plini de regret:

— Îmi cer iertare pentru cuvintele grele de ieri.

— Nu este nimic de iertat, spuse el zîmbind.

— Fac lucrul cel mai înțelept?

— Doar Dumnezeu știe, dar cred că cea mai bună șansă pentru tine este Hugh.

— Mă tot gîndesc la asta... Nu contează prețul, important e ca fiul lui Shane să fie moștenitorul, spuse Kathryn dorind cu disperare încuviințarea lui.

Patrick îi atinse mîna, spunînd:

— Sînt de acord cu tine.

— Viața cu Shane a fost un coșmar, i se confesă ea. Nestatornicia și veșnica lui goană după femei mi-au ruinat și mi-au dărîmat toate speranțele privitoare la

o căsnicie reușită, bazată pe dragoste. Caracterul lui violent și prefăcut m-au dărîmat complet. Această căsătorie mă va pune din nou în poziția de a fi la mila unui alt O'Neill, cu aceleași trăsături mizerabile de caracter ca și unchiul său.

— Jur că te voi apăra! îi replică Patrick. Dar eu cred că Hugh și Shane sînt tot atît de diferiți precum ziua și noaptea. Dacă mă înșel, te voi ajuta să fugi în Anglia.

— Oare ce m-aș face fără tine? șopti Kathryn, prinzîndu-i mîinile. Mă vei conduce la nuntă?

— Voi fi onorat.

Vocea lui Patrick era răgușită de emoție și lacrimile începeau să-i brăzdeze obrajii.

În salonul imens, Patrick o conduse pe Kathryn la locul ei, lîngă Hugh. Sir Henry și Patrick se așezară în fața lor.

Peg sosi, aducîndu-le cina. Creveți cu unt, fazan cu sos, cartofi fierți, salată cu castraveți și un vin burgund.

— Nunta va fi foarte simplă, i se adresă Hugh lui Sir Henry.

— L-am rugat pe Patrick să fie cavalerul meu de onoare, îl întrerupse Kathryn.

— O alegere excelentă, draga mea! aprobă Hugh cu o voce caldă.

«Poate ar trebui să am încredere în el...», se gîndi Kathryn. Poate că ar trebui să răspundă prin blîndețe și bunătate, bunătății și blîndeții lui.

— De ce anume trebuie să mă ocup? îl întrebă ea.

— Totul este pregătit, îi răspunse Hugh, luîndu-i mîna. Vei avea numai de așteptat.

— Cînd? se încruntă și bombăni Kathryn.

— Ce anume?

— Dacă tot ceea ce trebuie să fac este să aștept, spuse Kathryn cu o voce plină de sarcasm, spune-mi cînd și așa voi face. Va fi perfect.

Hugh își aținti privirea asupra ei și ceilalți doi bărbați se prefăcură a fi surzi.

— Nu am vrut să te jignesc sau să te supăr, îi spuse el brusc. Orice activitate obositoare este periculoasă în situația în care ești și apoi Turlough rămîne o amenințare reală pînă ce va avea loc ceremonia.

Vorbele lui Hugh o făcură pe Kathryn să se simtă caraghioasă.

— Copilul mă face, probabil, irascibilă, murmură Kathryn, încercînd să găsească o scuză.

— Înțeleg acest lucru.

Hugh zîmbi și o strînse de mînă, ca și cum ar fi fost o copilă pe care încerca să o liniștească.

Peg se întoarse cu desertul – căpșuni cu cremă – dar Kathryn, cu gîndurile răvășite, abia se atinse de ea. Deja se simțea o străină gîndindu-se la propria ei nuntă. Își pierdu tot interesul pentru ce se petrecea în salon în momentul în care conversația bărbaților alunecă spre politică și război.

— Cei din Maguire ne-au atacat din nou, spuse Sir Henry.

— Chiar așa? întrebă Hugh, prefăcîndu-se dezinteresat.

— Da, continuă Sir Henry. S-ar putea ca regina să fie forțată să trimită pe cineva capabil acolo, pentru a pune capăt luptelor și răzvrătirii. Russell nu poate să fie în fiecare loc în același timp, știi doar...

— A fost o zi lungă, îl întrerupse Kathryn, ridicîndu-se din scaunul ei.

Era sătulă de lupte și de jertfe pentru Irlanda sau pentru Anglia. Nu voia să mai asculte nici un cuvînt.

— Vă urez tuturor noapte bună!

Hugh se ridică imediat și-i oferi brațul.

— Mergeți în biroul meu, le spuse lui Patrick și Sir Henry. Nu voi întîrzia mult.

Întorcîndu-se spre Kathryn, îi zîmbi și-i spuse:

— Am ceva pentru tine... Vreau să-ți arăt ceva.

Urcînd scările împreună cu Hugh, Kathryn se simțea dezorientată. Mînia ei în fața bunăvoinței lui nu trebuia să se stingă. Ca și ar fi putut găsi un răspuns pe chipul lui cu trăsături frumoase, Kathryn îl privi lung. Pentru restul vieții sale, va urca scările acestea împreună cu acest străin ce urma să-i devină soț. Ce îi va rezerva ei viitorul? Dar lor? Ce le rezerva oare lor viitorul?

În loc să o conducă în camera ei, Hugh porni spre altă cameră, mai mare, situată în partea opusă a coridorului. În fața ușii, îi aștepta Polly. Încurcată, ea ridică o privire mirată și întrebătoare spre Hugh.

— Această cameră este mult mai potrivită pentru

stăpîna casei, îi explică Hugh.

Ostilitatea șovăitoare a lui Kathryn se transformă în căldură și emoție la această neașteptată atenție. Expresia ei aspră se schimbă.

— Foarte drăguț din partea ta, murmură ea, cuprinzînd cu privirea camera spațioasă.

Patul, cu baldachin, enorm, era decorat cu perdele groase și avea o cuvertură asortată. Tapiserii viu colorate împodobeau pereții camerei și, în fața căminului, erau așezate două fotolii confortabile. Carpete scumpe acopereau podeaua.

Dar Kathryn observă un lucru care o puse pe gînduri. În Anglia, camera ei avea doar o intrare, iar la Dungannon – două. Fără a mai pune la socoteală și ușa ce dădea spre coridor, camera aceasta avea trei intrări.

Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, Hugh deschise prima ușă.

— Aici vei înghesui toate rochiile pentru care am plătit și voi mai plăti, îi spuse ridicînd din sprînceană.

Rîsul lui Kathryn izbucni brusc, făcînd camera să se umple de hohote cristaline.

— Un salon din care vei admira grădina, spuse Hugh deschizînd cea de-a doua ușă.

«Poate viața mea va fi într-adevăr bună aici», se gîndi Kathryn, dîndu-și seama că el încerca doar să o mulțumească și să o încînte.

— Și aceea? întrebă arătîndu-i o a treia ușă.

— Dormitorul meu.

Hugh zîmbi vinovat ca un puşti prins cu o poznă.

Kathryn se încruntă şi se întoarse încet spre el. Privindu-i, Polly nu-şi putu reţine un zîmbet, dar primi imediat de la fiecare cîte o privire încruntată.

— Îţi mulţumesc pentru bunătatea şi pentru grija pe care mi le porţi, spuse Kathryn.

Îi întinse lui Hugh o mînă în semn de *rămas bun*, dar Hugh o trase aproape de el şi o sărută uşor pe unul din obraji, apoi se îndepărtă.

Cu ajutorul lui Polly, Kathryn se dezbrăcă şi îşi luă cămaşa de noapte de mătase pe care i-o adusese doamna Bujold în acea după-amiază. Traversă camera şi privi flăcările ce dansau în cămin. Întorcîndu-se cu spatele la foc, privi gînditoare uşa ce făcea legătura între dormitorul ei şi cel al lui Hugh.

— Mai aveţi nevoie de ceva? o întrebă Polly înainte de a pleca.

— Cred că ar mai fi ceva, după cum stau lucrurile, îi răspunse Kathryn cu un zîmbet şiret care îi lumină faţa.

Apoi se îndreptă spre noptiera grea şi începu s-o împingă spre uşa de legătură între cele două dormitoare, strigîndu-i lui Polly peste umăr:

— Ia şi scaunele!

— Ce...? articulă Polly încremenită.

— Am spus să aduci cele două scaune aici.

Kathryn împinse masa în faţa uşii, apoi întări baricada improvizată, cu cele două scaune.

— Toţi bărbaţii O'Neill sînt la fel de aroganţi şi de

încrezuți! îi explică lui Polly care o privea îngrozită. Nici Hugh nu poate să fie altfel.

După cîteva ore, Hugh le ură *noapte bună* lui Patrick și lui Sir Henry, apoi urcă liniștit scările spre camera lui, gîndindu-se cu satisfacție că planul său era foarte aproape de a se realiza pe deplin. Trecînd pe lîngă camera lui Kathryn auzi un zgomot și se întoarse. Suspine înăbușite.

Neștiind ce să facă, Hugh privi ușa. Făcuse ceva sau nu făcuse ceva ce ar fi trebuit sau nu să facă? Ar trebui oare să o liniștească?

Hugh apăsă clanța ușii. Ușa era încuiată.

Intrînd în camera lui, se îndreptă direct spre ușa ce făcea legătura cu dormitorul lui Kathryn. Apăsă pe clanță, dar nici această ușă nu se deschise.

— Pleacă! strigă Kathryn din camera ei. Cum îndrăznești să încerci să intri în camera mea?

În mod cert, nu avea nevoie de consolare. Hugh se încruntă, făcu cîțiva pași înapoi, apoi o corectă.

— Camera mea! Această casă este a mea! De ce plîngi?

— Nu e treaba ta! Spre deosebire de casă, de cameră și de mobile, gîndurile sînt ale mele, îi răspunse Kathryn. Eu nu sînt proprietatea ta!

«Nu încă, dar vei fi în curînd...», se gîndi Hugh zîmbind. Asprindu-și vocea, continuă:

— Fii atentă, doamnă! Baricada aceasta va cădea peste două săptămîni.

Boom! Ceva greu lovi partea opusă a ușii. Înde-

părtîndu-se, Hugh începu să se dezbrace. Ochii îi erau ațintiți spre ușa de legătură, imaginîndu-și furioasa femeie – frumoasa și furioasa femeie – din camera alăturată.

Cum putea spera el să unească toți șefii irlandezi în încercarea de a-i alunga pe cățeii englezi, cînd nu era în stare să-și conducă propria logodnică?

— La naiba! murmură Hugh, renunțînd la a mai căuta răspunsuri la întrebările ce îl frămîntau.

Un irlandez știe todeauna ce gîndește un englez. Se așeză pe pat și privi derutat spre ușa blestemată. Dar ce bine ar fi dacă bărbații ar putea înțelege mintea femeii!

Capitolul 5

— Nu vreau să învăț să călăresc! se opuse Polly. Caii mă sperie!

— Trebuie să știi să călărești! insistă Kathryn. Și prima lecție începe imediat.

Polly se făcu albă ca varul dar nu mai spuse nimic. Îndreptîndu-se împreună spre grajd, Kathryn se bucură de căldura razelor de soare ce îi mîngîiau fața. Era abia a doua zi însorită de care se putea bucura de cînd se afla la Dublin. Celelalte fuseseră mohorîte și întunecate, aproape la fel de negre și de triste ca și sufletul ei.

Cît durase nefericita ei căsătorie cu Shane O'Neill, Kathryn își găsise liniștea călărind și acum îi lipseau

atît călăritul cît și împrejurimile Dungannon-ului. Neobișnuită cu inactivitatea, Kathryn avea intenția să încalece un cal și să călărească pînă se va simți cu adevărat obosită. Acest plan nebunesc trebuia să devină realitate. Iar ea va fi înapoi înainte ca Hugh să-și dea seama că lipsește.

— Adu calul cel mai docil pentru Polly, îi porunci Kathryn șefului grajdurilor lui Hugh.

— Eu voi încăleca iapa de acolo, arătă Kathryn într-o direcție.

Seamus, șeful grajdurilor, rămase nemișcat, neștiind ce să facă. Instinctele sale îl avertizau că Hugh va fi mînios din cauza dorinței logodnicei sale de a călări.

— E ceva în neregulă? îl întrebă Kathryn.

— Nu, Milady, răspunse Seamus, îndreptîndu-se spre grajd pentru a aduce caii.

Cîțiva luptători devotați lui Hugh O'Neill le priveau cu interes pe cele două femei conducîndu-și caii în afara țarcului. Kathryn îi explică lui Polly cea mai bună metodă de a încăleca, apoi o făcu să repete ce îi spusese.

— Corect, îi răspunse Kathryn. Acum încalecă!

Speriată, îngrozită chiar, Polly se întoarse spre cal, dar nu fu în stare să se ridice singură în șea. Oștenii începură să rîdă, ceea ce o enervă mai tare pe Kathryn, care era decisă să reușească. Refuza să lase niște bărbați să rîdă de ea.

— Te voi ajuta eu, îi spuse Kathryn.

— Să mă ajutați? strigă Polly. Să nu-i faceți vreun copilului!

— Prostii! Am spus că te voi ajuta.

Vocea ei era severă și Polly știa că trebuie să se supună.

Adunîndu-și toată puterea, Kathryn o ajută pe Polly să urce șea. Cu un zîmbet triumfător, îi privi apoi pe oamenii lui Hugh, care se prefăcură însă că nu au observat nimic. Apoi, încălecînd sigură pe calul ei, Kathryn dădu ocol de cîteva ori curții, dînd dovadă de o perfectă cunoaștere a comenzilor și a folosirii frîului.

Apoi insistă ca Polly să încerce singură. Irlandeza se dovedi a fi o elevă iscusită, învățînd rapid manevrele pe care i le arătase Kathryn.

— Stai aici și exersează ceea ce tocmai ai învățat! îi porunci Kathryn. Eu fac o scurtă plimbare.

— Nu se poate! protestă Polly. Dumneavoastră...

Kathryn întoarse calul și se îndepărtă, lăsînd-o pe Polly să vorbească singură.

Avînd de luptat împotriva îngrijorării pentru stăpîna ei și teama de a călări, Polly decise că nu era momentul să dea dovadă de lașitate. Își îndemnă calul să pornească, dar o mînă bărbătească îi apucă frîul. Era mîna lui Patrick. Încruntat, el îi porunci să descalece, apoi privi în direcția în care se îndepărta Kathryn. Hugh călărea în urma logodnicei sale.

Kathryn se împotrivi sălbatic în momentul în care Hugh o ajunse și o ridică din șea.

— Prostuțo! mormăi Hugh familiar.

Kathryn se întoarse și îi văzu figura furioasă. Cel puțin plimbarea pe care intenționase să o facă în jurul Dublin-ului fusese anulată.

— Încercai să fugi, draga mea? o întrebă Hugh.

— Lăsînd-o pe Maeve aici? îi răspunse ea cu o altă întrebare.

Nici unul nu continuă discuția. Lui Hugh îi fu teamă de ceea ce ar fi putut spune, în timp ce Kathryn se consuma în tăcere.

Ajunși înapoi în curtea grajdului, Kathryn fu ridicată de Patrick și coborîtă de pe armăsarul lui Hugh. Imediat ce se văzu pe pămînt, Kathryn se întoarse provocatoare spre Hugh.

— Ce crezi că ai rezolvat? De ce ai făcut asta? izbucni ea.

Mînia înăbușită a lui Hugh explodă:

— Înainte de a ne căsători îți este interzis să părăsești această proprietate, îi porunci apropiindu-se amenințător și aruncînd priviri furioase spre oamenii care se opriseră tăcuți, ascultînd fiecare cuvînt. M-ai înțeles?

— Nu doream decît s-o învăț pe Polly să călărească, răspunse ea, jenată de a fi dojenită în fața tuturor. Nu-mi doresc o cameristă care să nu poată fi transportată decît cu trăsura.

Bătu din picior furioasă, ca pentru a accentua cele spuse.

— Este periculos să ieși de sub protecția mea!

Turlough te-ar putea răpi.

— Cu puțin noroc, răzbunarea lui te va lovi pe tine!

Kathryn încercă să se strecoare pe lîngă el, dar Hugh întinse o mînă și o prinse de braț

— Nu mă lovi! strigă Kathryn speriată.

— Să te lovesc? repetă Hugh surprins. Crezi că sînt un monstru? De ce crezi că te-aș lovi?

«Pentru că Shane m-a lovit!» se gîndi Kathryn. Amintirea neplăcută a acelei zile îngrozitoare din temnița de la Dungannon îi reveni brusc în fața ochilor. Shane o bătuse atît de tare, încît pierduse cel de-al doilea copil. Iar în fața ei nu era acum decît un alt O'Neill mînios.

«Shane...», își dădu seama Hugh. Unchiul său fusese cu siguranță prea liber în gesturi și în porniri. Chiar dacă această femeie știa deja de frica bătăii, nu era în firea lui Hugh să lovească o femeie.

În ochii lui Hugh, se citea mila pentru suferințele pe care le îndurase Kathryn.

— Doar trebuie să am grijă de copilul pe care îl porți, nu-i așa? îi spuse cu o voce calmă.

Mîndră și încăpățînată, Kathryn ignoră total mila pe care o citea pe fața lui Hugh.

— Grijile tale sînt inutile. Cine poate ști mai bine decît mine ce pot și ce nu pot să fac?

— Faptul că ai născut un copil, răspunse Hugh, nu înseamnă că ai devenit expertă în nașteri.

— Dar cîți copii ai născut dumneata, mylord? con-

tinuă Kathryn. Eu măcar am purtat trei.

— Trei? Ce s-a întîmplat cu al doilea?

— L-am pierdut, rosti scurt Kathryn, împietrită în fața dureroasei amintiri.

Refuza cu îndîrjire să se lase învinsă în fața întregii asisitențe.

— Ai căzut cumva de pe cal? întrebă Hugh încercînd astfel să o convingă că greșește călărind, dar apoi regretă întrebarea.

Kathryn se cutremură auzindu-l.

— Ceea ce s-a întîmplat în viața mea înainte de a te cunoaște, nu te privește!

— Să fie clar, doamnă! spuse Hugh apăsat. Cusutul hainelor copilului va fi cel mai obositor lucru pe care îl vei face de acum înainte, pînă la nașterea lui.

— Du-te dracului! îi aruncă furioasă Kathryn și se întoarse.

— Încotro? o întrebă Hugh.

— Grădina este cumva interzisă pentru Maeve și pentru mine?

— Nu.

— Foarte bine!

Fără alte cuvinte, Kathryn se îndepărtă.

Pentru cîteva clipe, Hugh privi zvîcnirea nervoasă a coapselor ei, apoi se întoarse spre Patrick.

— Învaț-o pe Polly să călărească, îi porunci. Lady Kathryn își dorește o cameristă care să știe să călărească un cal.

Înjurînd printre dinți, Patrick se încruntă spre zîm-

bitoarea Polly. Dar cînd privirea i se opri pe sînii ei generoși, el începu să zîmbească. De fapt, lecțiile de călărie cu Polly ar putea fi chiar foarte plăcute.

Îmbrăcată ca pentru picnic, Kathryn se așeză pe iarbă în grădină, sprijinindu-se de un copac. Închise ochii și inspiră adînc mirosul îmbătător al aerului.

«Sînt prizoniera lui Hugh», gîndi Kathryn iritată. Nervii îi erau tot atît de obosiți ca și țesătura hainelor cu care era îmbrăcată. Oricît de luxoasă era această închisoare, nu putea să se simtă altfel decît o prizonieră.

Apoi Kathryn deschise ochii. Maeve era în fața ei și îi întindea un cadou. Kathryn izbucni în rîs pînă ce îi dădură lacrimile și simți că se înăbușă. Buchetul din mîna micuței era din florile de care Hugh era atît de mîndru, pe care le îngrijea cu atît de multă grijă și răbdare.

Acceptă darul și împleti tulpinile într-o cunună pe care o așeză pe fruntea fetiței.

— Îți trebuie și ție o coroană, spuse Maeve, încîntată de ceea ce făcuse mama ei.

Kathryn mai împleti o cunună. Ca și cum s-ar fi aflat la o încoronare, Maeve o așeză tacticoasă pe fruntea mamei sale.

— Și unchiul Hugh are nevoie de o coroană, insistă Maeve.

— Mă îndoiesc de faptul că unchiul Hugh ar avea nevoie de o coroană de flori, micuța mea. Cred că aurul ar fi mai aproape de dorința lui.

Sesizînd expresia mîhnită a fiicei sale, Kathryn adăugă:

— Dar cred că totuși i-ar plăcea și o coroană din flori...

Maeve surîse și Kathryn începu să împletească o a treia coroniță.

Singur în cameră, Hugh era așezat la biroul său, în momentul în care Peg bătu la ușă și intră.

— Lordul Fitzgerald și Lady Fiona sînt aici, îl anunță camerista.

— Poftește-i înăuntru, Peg!

Hugh spera ca Lady Fiona să nu-i facă nici un fel de probleme în ceea ce privește planurile sale cu Kathryn. Întîmpinîndu-i cu un zîmbet cordial, Hugh îi pofti înăuntru.

Trecut de prima tinerețe, Lordul Fitzgerald era un bărbat remarcabil, cu o statură suplă și părul argintiu. Fusese binecuvîntat cu o inteligență sclipitoare, ceea ce era un adevărat avantaj pentru Parlamentul de la Dublin. Singurul său defect era îngăduința și grija excesivă îndreptată spre unicul copil, Lady Fiona.

Ca o adevărată prințesă, aceasta era întruchiparea esenței frumuseții feminine. Părul castaniu, ochii de culoarea safirelor, buzele de un roșu aprins și pielea netedă și albă erau subiectul multor cîntece ale trubadurilor, erau ceea ce dorea cel mai mult un bărbat să atingă.

— Scuză-ne pentru deranj, începu Lordul. După

ce am primit invitația la nuntă, Fiona a insistat să-ți cunoască logodnica. Vei descoperi curînd cît sînt de încăpățînate doamnele o dată ce își pun ceva în minte.

— Am început deja să-mi dau seama, îi răspunse Hugh, amintindu-și dorința lui Kathryn de a călări. Făceți-vă comozi, vă rog.

Lordul Fitzgerald și fiica sa se așezară în fața căminului, în timp ce Hugh aduse încă un scaun dintr-un colț îndepărtat al camerei.

— O chem și pe Kathryn, le spuse, întorcîndu-se.

În momentul în care Hugh ajunse la ușă, Kathryn cu Maeve în brațe intrară în încăpere. Înainte de a putea spune vreun cuvînt, Maeve îi puse coronița pe frunte, în timp ce Kathryn izbucni în rîs.

— Servitorii tăi sînt totdeauna atît de neobrăzați? întrebă Fiona.

— Oh! exclamă Kathryn întorcîndu-se spre Lordul Fitzgerald și Lady Fiona. Nu am știut că ai musafiri.

Hugh o luă pe Maeve din brațele ei, spunîndu-i:

— Aș vrea să ți-i prezint pe Lordul Fitzgerald și pe fiica lui, Lady Fiona.

Kathryn se înclină politicoasă spre Lord, apoi își întoarse privirile spre Hugh. Coronița de flori îl făcea să pară caraghios. Cu un gest intim, Kathryn îi luă coronița de pe cap, apoi se așeză pe un scaun lîngă el. Zîmbind, Kathryn o privi pe Fiona ai cărei ochi albaștri străluceau, exprimînd o ură nemascată.

— Vă doresc multă fericire împreună! spuse Lord

Fitzgerald, vădit încîntat de nobila frumusețe cu care urma să se căsătorească tînărul O'Neill. «Aș vrea să fi fost cu treizeci de ani mai tînăr!» gîndi el în timp ce Hugh îl servi cu un pahar de whisky.

— Tatăl tău a moștenit Basildon-ul, remarcă Fiona, cîntărind din ochi farmecul celeilalte femei și încercînd să-i descopere defectele.

— Da, iar fratele meu îi va urma, îi replică rece Kathryn, incomodată de privirea intensă a Fionei.

— L-am cunoscut pe Hugh pe Londra, continuă Fiona imperturbabilă, zîmbindu-i prefăcut.

Apoi expresia ei deveni din nou rece și adăugă:

— Am petrecut multe ore împreună acolo.

Hugh se simți stingherit, în timp ce Lord Fitzgerald deveni neliniștit.

Simțindu-se străină, Kathryn se întrebă care era legătura dintre Hugh și Fiona, în timp ce stomacul i se strînse ghem.

Satisfăcută de expresia tulburată a lui Kathryn, Fiona dădu lovitura de grație.

— De fapt, continuă ea, tatăl meu se aștepta ca Hugh și cu mine să ne căsătorim în curînd.

Lordul Fitzgerald și Hugh tușiră simultan, la fel de încurcați de cele spuse.

— Grozav whisky! comentă Lord Fitzgerald. Puțin cam tare, poate.

— Da, îl aprobă Hugh.

Kathryn fierbea după ce auzise cuvintele lui Lady Fiona și acum îl fixa pe Hugh, așteptînd ca acesta

să o privească. Hugh îi evită însă privirea. Întorcîndu-se demnă spre adversara sa, Kathryn îi spuse cu răceală:

— Fiind englezoiacă, îmi este, cu siguranță, drag pămîntul pe care m-am născut. Totuși, cît am trăit la Londra, am considerat orașul obscen și prea plin de gunoaie adunate la un loc.

Un zîmbet malițios îi apăru pe buze cînd spuse cuvîntul *gunoaie*.

Fiona se înroși dintr-o dată simțindu-se insultată. Lordul Fitzgerald își turnă calm alt pahar cu whisky.

Ascunzîndu-și zîmbetul, Hugh se așeză mai comod în scaun. Știa că trandafirul englezesc are spini ascuțiți și se poate proteja singur.

— Mi-a părut rău cînd am aflat de moartea fostului tău soț, făcu Lordul Fitzgerald o nouă încercare, sperînd să schimbe subiectul.

— Cine a fost soțul tău? întrebă Fiona.

— Shane O'Neill, șopti Kathryn cu ultimele puteri.

— Shane O'Neill? repetă Fiona îngrozită. Dar a murit abia de trei luni!

Kathryn păli și ochii i se umplură de durere. Hugh o privi îngrijorat.

Sesizînd îngrijorarea lui, Fiona continuă nemiloasă:

— Trebuie să te avertizez, draga mea, vestea acestei căsătorii grăbite va circula ca vîntul în gurile bîrfitorilor din Dublin. Mai ales că te măriți cu nepotul fostului tău soț! Vor spune că fiica unui englez ar trebui să aibă mai mult simț al proprietății.

Mimînd inocența, Fiona adăugă:

— Ce scandalos! Imaginați-vă, un doliu atît de scurt....

— Regret faptul că simțul tău de proprietate a fost ofensat, doamnă, rosti scurt Kathryn, ridicîndu-se atît de rapid de pe scaun, încît Fiona se sperie. Știi, o fiică de englez, așa cum ai spus, știe să se poarte și cunoaște bunele maniere care, cel puțin aparent, lipsesc din educația dumitale. Așa încît vă rog să mă scuzați...

Apucînd mîna lui Maeve, Kathryn ieși din cameră.

— Cum îndrăznești? o întrebă Lordul Fitzgerald nervos pe fiica lui.

— Am spus ceva rău? răspunse Fiona, privindu-și cu inocență tatăl.

Furios, Hugh se ridică.

— Trebuie să vorbesc cu Kathryn. Peg vă va conduce.

— Îmi pare rău, se scuză nervos Lord Fitzgerald.

— Nu este vina dumneavoastră, Sir, spuse Hugh, întorcîndu-se apoi spre Fiona: Răutatea ta fără măsură îți întrece frumusețea. Buna ziua!

Cu gîndul la scena ce avea să urmeze, Hugh urcă grăbit scările și o blestemă din suflet pe fiica Lordului Fitzgerald. Kathryn abia începuse să se obișnuiască să-și accepte soarta și să încerce s-o facă mai bună. Acum , probabil, va fi forțat să o ia de la început.

«La dracu' cu Fiona!» înjură Hugh în gînd. «La dracu' și cu Shane O'Neill!» Fără să-și dea seama

care era motivul, căsătoria lui Kathryn cu unchiul său îl deranja foarte mult.

Bătu în ușa dormitorului lui Kathryn, dar nu-i răspunse nimeni.

Bătu din nou.

Nici un răspuns nici de această dată.

Fără să fie poftit, Hugh deschise ușa încet și înaintă. Kathryn era întoarsă cu spatele și privea gînditoare pe fereastră. Hugh traversă camera și se opri în spatele ei.

Kathryn refuză să-i ia în seamă prezența.

Hugh se apropie și, cuprinzînd-o cu brațele, o întoarse cu fața spre el. Lacrimi amare îi brăzdau obrajii. Cu vîrful degetelor, Hugh i le șterse.

— Am bătut în ușă, îi spuse.

— Știu, replică liniștită Kathryn.

— De ce nu ai răspuns?

— M-am înșelat crezînd că ai plecat, că ai renunțat să mă mai vezi.

Hugh surîse.

— Îmi pare foarte rău de ceea ce s-a întîmplat acum cîteva minute.

— Lady Fiona are dreptate. Ar trebui să amînăm căsătoria sau...

— Fiona Fitzgerald nu e deloc o Lady, o întrerupse Hugh scurt. Și nu cunoaște împrejurările în care ne căsătorim.

— E o femeie frumoasă.

— Asta, da.

— Ce a fost între voi? îl întrebă Kathryn, incapabilă să se stăpînească.

— Nu e nimic între noi. Cît am stat la Londra, am fost unul dintre bărbații care au fost în anturajul ei. Pentru Dumnezeu, ea aleargă după un titlu, nu după un soț!

Hugh zîmbi.

— Nu cumva ești geloasă?

— Niciodată! îi răspunse Kathryn.

Zîmbind încă, Hugh o trase mai aproape de pieptul lui puternic și se aplecă pentru a o săruta.

— Dă-mi drumul! izbucni ea nervoasă, în timp ce buzele lui se apropiau de ale ei.

— Niciodată!

Gura lui Hugh o acoperi pe a ei într-un sărut posesiv și tandru.

Kathryn începu să-l lovească cu pumnii în piept și încercă să se elibereze din brațele lui, dar Hugh nu-i lăsă nici o posibilitate. Strîngînd-o cu o mînă de talie, îi apropie corpul, lipindu-l de al lui. Cealaltă mînă, apăsîndu-i ceafa, prelungea sărutul, făcea ca buzele ei să rămînă prizonierele buzelor lui.

Sărutul fu un îndemn subtil. Atunci cînd brațele lui Kathryn îi înlănțuiră gîtul și-l traseră mai aproape, apăsarea gurii lui se schimbă, devenind arzătoare și posesivă. Hugh îi mușcă ușor colțurile buzelor, căutînd și așteptînd răspunsul ei. Limbile lor se găsiră, mîngîindu-se, gustîndu-se, unindu-se.

Tremurînd de dorință, Kathryn îl strînse cu toată

puterea în brațe.

— Iubește-mă! Fii a mea..., șopti Hugh răgușit, rupînd vraja.

Trezită la realitate, Kathryn sări înapoi dezgustată și privi amețită spre buzele lui. Ce se întîmplase cu ea? Fără să se gîndească la consecințe, Kathryn îi trase o palmă cu toată puterea.

Surprins, Hugh o privi atent cîteva clipe. Își atinse obrazul care se înroșise deja, apoi zîmbi și se îndreptă calm spre ușă.

— Palma a fost pentru cuvintele Fionei, pentru sărutul meu sau în loc de răspuns? o întrebă el, apoi ieși din cameră.

Cînd ușa se închise în urma lui, liniștea fu spartă de sfeșnicul de aramă care, mai întîi, lovi ușa, apoi căzu greu pe podea.

— Ridică-l, doamnă! strigă Hugh din hol. Vînzătorii de sfeșnice din Dublin nu vor fi deloc încîntați.

— Pungașule...! murmură Kathryn, întorcîndu-se nervoasă spre fereastră, cu simțurile amețite.

Cu toate că precedenta ei căsătorie fusese mai mult decît nefericită, reflectă Kathryn, merita respect măcar atît timp cît era însărcinată. Trei luni erau mai mult decît nepotrivite, chiar dacă...

Scandalos! Cuvîntul acesta îngrozitor îi tortura gîndurile.

Cum va trece prin rușinea aceasta? Și înțelegerea care fusese semnată în prezența martorilor...

Fuga! Evadarea fără Maeve ar fi ușor de înfăptuit,

dar nu avea nici o intenție să-și lase fetița în mîinile lui Hugh. Posibilitatea aceasta nu merita să fie luată în considerare.

Simțindu-se prinsă în capcană, Kathryn închise ochii și inspiră adînc, pentru a-și redobîndi calmul de care avea nevoie. În clipa următoare, ochii ei verzi se deschiseră, întrezărind un plan îndrăzneț de fugă ce tocmai prinsese contur în mintea ei.

«Ar merge! Aș putea reuși!» decise Kathryn, cu un zîmbet șiret în colțurile buzelor. La urma urmei, dacă va fi prinsă, cel puțin va putea oferi o explicație plauzibilă. Doar ea și Maeve puteau să se joace! Era un lucru firesc pentru relația dintre o mamă și fiica ei.

În după-amiaza următoare, Kathryn stătea în fața sobei din camera sa. Era cu Polly și Maeve. Așezîndu-și broderia la care lucra alături, Kathryn căscă și se întinse.

— E deja ora de somn, Maeve, spuse Kathryn.

— Nu vreau să dorm, răspunse Maeve imediat.

— O duc eu la culcare, se oferi Polly.

— Lasă, rosti Kathryn. Maeve și cu mine ne vom odihni împreună. Ocupă-te de problemele tale.

— Nu vreau, mamă! insistă Maeve, după ce Polly ieși din cameră.

Kathryn așteptă să audă ușa închizîndu-se și o privi zîmbind pe Maeve.

— Fără somn, micuțo? Ei bine, așa să fie!

— Ce? întrebă surprinsă fetița.

Victoria i se părea mult prea ușor cîștigată.

— Ce-ar fi să jucăm un joc în loc de somn? îi sugeră Kathryn.

— Joc? repetă Maeve surprinsă.

— Ascunde-te și fugi! îi spuse Kathryn.

— Ascunde-te și ce?

— Ascunde-te și fugi, draga mea!

— Și cum e jocul? Ce trebuie să facem?

— Fugim dintr-un ascunziș în altul. Ne furișăm, îi explică încet Kathryn. Dacă reușim să ajungem la castelul din Dublin înainte ca unchiul Hugh să ne găsească, cîștigăm jocul.

Maeve începu să bată din palme de bucurie și de nerăbdare. Cu toate că mama ei îi oferea multe distracții, de data aceasta se întrecuse pe sine.

— Șștt! îi șopti Kathryn fetiței. Nimeni nu trebuie să ne audă sau să ne vadă plecînd.

— De ce? întrebă fetița cu voce tare, curioasă.

— Fiindcă servitorii îi vor spune imediat unchiului Hugh unde să ne găsească.

— Dar asta înseamnă să trișăm!

— Din nefericire, nici unchiul Hugh nu e foarte cinstit cu noi.

Maeve încuviință și zîmbi la fel de șiret ca și mama ei, apoi traversară împreună camera, apropiindu-se de ușă. Deschizînd-o puțin, Kathryn trase cu urechea.

Liniște.

Deschise ușa mai mult, apoi își strecură capul și

privi atentă în hol și pe scări. Nu era nimeni prin apropiere.

Întorcîndu-se spre fetiță, Kathryn îi puse un deget pe buze în semn de tăcere. Cu o figură solemnă, Maeve o imită imediat și Kathryn aproape că se îneacă încercînd să-și stăpînească hohotele de rîs. Ținîndu-se de mînă, merseră tiptil de-a lungul coridorului pînă în dreptul scărilor. Din salon, nu se auzea nici un sunet.

Coborîră încet scările, Kathryn prima, urmată de Maeve. Se opriră la capătul lor și ascultară cu atenție. Într-o cameră, se auzeau servitorii pregătind cina. O altă voce, a unui bărbat, răzbătea pînă la ele tocmai din curte. Doar ieșirea din spate, ce dădea în grădină, era liberă și reprezenta singura cale de evadare.

Îndreptîndu-se spre ieșire, Kathryn și Maeve ajunseră în grădină. Sprijinindu-se de piatra rece a zidului, Kathryn oftă ușurată. Cel puțin, reușiseră să iasă neobservate afară.

Ridicîndu-și ușor capul, ca și cum ar fi adulmecat mirosul primejdiei, Kathryn analiză repede grădina, căutîndu-l din priviri pe Hugh. În ce direcție să se îndrepte?

Aleea din stînga lor ducea la grajduri, iar cea din dreapta la bucătărie, la cuptoare și la locuințele servitorilor.

— Vezi tufa aceea de trandafiri de lîngă perete? șopti Kathryn, ghemuindu-se lîngă fiica ei. Ne vom

ascunde după ea. Fii atentă, nici un sunet!

Kathryn și Maeve ei traversară fără zgomot grădina și se ascunseră în spatele tufei de trandafiri.

— Nu-i așa că e nostim? întrebă Kathryn.

— Da, răspunse Maeve. Ce facem acum?

— Așteptăm.

— De ce?

— Pentru ca unchiul Hugh să nu ne găsească pînă ce ajungem la castelul Dublin.

— Asta e! strigă Maeve.

— Șștt! o mustră Kathryn. Mai încet...

— De ce?

— Dacă ne aude cineva și îi spune unchiului Hugh unde sîntem?

— Da...

O jumătate de oră rezistară eroic în spatele tufei de trandafiri. Maeve sparse tăcerea.

— Mi-e atît de sete, mamă!

— Vom toasta în cinstea victoriei noastre cînd vom ajunge la castel. Merită să așteptăm, nu?

Maeve încuviință fără entuziasm de data aceasta.

Încă o jumătate de oră trecu exasperant de încet.

— Mamă?

— Ce s-a întîmplat?

— Mă doare fundul și am amorțit, se plînse ea.

Kathryn zîmbi.

— Hai, urcă pe genunchii mei.

Maeve se cățără repede în brațele mamei sale și Kathryn o strînse tandru la piept.

— Mamă? întrebă Maeve, ridicîndu-și privirea spre Kathryn.

— Da, draga mea.

— Vreau să fac nani.

— Închide ochișorii, fetița mea..., îi răspunse Kathryn surîzînd. Mama va avea grijă de tine cît timp vei dormi.

Maeve închise ochii. După două secunde, îi deschise din nou.

— Mamă?

— Da?

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc, îi răspunse Kathryn.

Maeve închise din nou pleoapele. După doar cîteva minute, respirația ei deveni regulată și Kathryn știu că adormise.

Două ore mai tîrziu, doamna Bujold și două din ajutoarele sale coborîră dintr-o trăsură în curtea casei și intrară. Peg le conduse la etaj, dar camera lui Kathryn era, bineînțeles, goală. După ce căutară în camera lui Maeve, în hol, în bibliotecă și în salon, Peg coborî în curte, unde Hugh vorbea cu cîțiva dintre oamenii săi.

— Mylord, îl strigă ea alarmată, nu le găsesc pe Lady Kathryn și pe Maeve! Iar doamna Bujold este aici și așteaptă.

— Dar le-am lăsat în cameră, odihnindu-se, rosti Polly de la cîțiva pași distanță.

— Caută din nou prin casă, Polly! îi porunci Hugh.

Peg, controlează în jurul bucătăriei și a cuptoarelor! Conal, verifică la grajduri și asigură-te că nu lipsește nici un cal!

Încruntat, se întoarse spre Patrick spunîndu-i:

— Noi doi vom cerceta grădina. Uită-te cu atenție sub fiecare tufiș și ai grijă! Trebuie să scoatem la lumină această viperă ascunsă sub forma unei Lady.

Aflată în spatele tufișului de trandafiri, Kathryn începuse deja să regrete planul nebunesc de evadare spre Castelul Dublin. Picioarele îi amorțiseră, spatele îi înțepenise și o durea, iar brațele aproape că nu și le mai simțea, din cauza greutății lui Maeve.

Kathryn mulțumi în gînd Cerului în momentul în care Maeve întredeschise ochii. Cel puțin, acum putea să își relaxeze brațele.

— Stai lîngă mine, îi șopti Kathryn, în momentul în care fetița se dădu jos din brațele mamei sale.

— Au! strigă Maeve în momentul în care un spin o înțepă. M-a mușcat un șarpe, mamă!

— Șstt!

Kathryn o privi furioasă pe Maeve.

— Singurul șarpe din tufiș este mama ta! se auzi vocea lui Hugh. Hai, gata, ieșiți de acolo!

Kathryn închise ochii în momentul în care văzu cizmele mari și negre ale lui Hugh în fața tufișului. Cînd îi deschise, mai apăruse încă o pereche de cizme.

— Ieșiți de acolo, am spus!

Maeve izbucni în rîs și ieși din spatele tufișului,

zîmbindu-le lui Patrick și lui Hugh.

— Ai cîștigat, unchiule Hugh! strigă ea bucuroasă. Acum e rîndul tău sà te furișezi pînă la castelul din Dublin, înainte ca mama și cu mine să te găsim. Vom închide ochii și vom număra pînă la zece.

Kathryn oftă cu putere. Fiica ei tocmai îi ruinase singura explicație plauzibilă pe care putea să i-o dea lui Hugh.

— Ne vom juca mîine, îi spuse Hugh lui Maeve. Acum e timpul să cinăm. Patrick, condu-le pe Maeve și pe Polly.

Patrick o luă de mînă pe Maeve și se îndreptă spre casă.

— Jocul s-a sfîrșit! i se adresă Hugh lui Kathryn, încă ascunsă în spatele tufișului. Ieși din ascunzătoare!

— Vin acum, oftă ea din tufa de trandafiri, mormăind.

Umilită și murdară, Kathryn ieși. Fără a-i adresa vreun cuvînt, Hugh o luă de mînă și o împinse cu un gest ușor spre casă. O dată ce intrară, o împinse brutal spre salon, sub ochii îngroziți ai servitorilor. Ușa salonului se închise zgomotos în urma lor.

— Doamnă, ai o minte de oaie! îi spuse Hugh, amenințînd-o cu un deget acuzator îndreptat asupra ei.

Frecîndu-și brațul care o durea, Kathryn se dădu înapoi, apoi îl înfruntă, împroșcîndu-și veninul.

— Iar dumneata, domnule mișel, ai limba unui șarpe, morala unui iepure și manierele unui porc! Ești

primitiv și grosolan...

— Destul! strigă Hugh și ea se opri speriată. Cred că am înțeles despre ce vorbești.

Îi arătă un scaun și o invită cu un gest:

— Așează-te, te rog. Vreau să discutăm calm și în liniște despre revolta ta.

— Prefer să stau în picioare.

— Am spus să te așezi.

Cu o siguranță princiară, Kathryn se așeză și își aranjă cu mîna rochia murdară și boțită. După ce își împreună palmele în poală, își ridică privirile spre Hugh cu o expresie arogantă și disprețuitoare.

«E o doamnă!» gîndi Hugh, admirîndu-i îndrăzneala. Mulți bărbați în toată firea se plecaseră în fața mîniei lui, dar această bucățică de femeie avea curajul să-l înfrunte.

— De ce ai încercat să fugi? o întrebă, fixînd-o cu privirea.

— De ce am încercat să fug? Mylord, cu tot respectul pe care ți-l port, ar trebui să te gîndești înainte de a pune întrebări stupide.

— Lămurește-mă, îi spuse Hugh, ignorînd sarcasmul vorbelor ei.

— Lady Fiona..., începu Kathryn.

— Fiona Fitzgerald nu e decît o cățea răutăcioasă, o întrerupse Hugh. Am mai trecut prin acest lucru de cîteva ori, Katie. Admir faptul că vrei să respecți memoria unchiului meu, dar căsătoria nu poate fi amînată. Pe lîngă toate acestea, am semnat amîndoi o

înțelegere.

— Înțelegerile nu sînt neapărat definitive. Orice angajament se poate modifica, îi replică imediat Kathryn. Jurămintele și promisiunile nu pot fi încălcate.

— Regina a binecuvîntat căsătoria noastră, minți Hugh. Se așteaptă să ne căsătorim cît mai repede.

Hugh își apropie scaunul de ea, se așeză și îi cuprinse mîinile tandru.

— Uită-te la mine, îi spuse el, apoi o întrebă încet: Căsătoria cu mine ți se pare atît de oribilă și de dezgustătoare?

Expresia lui Kathryn se schimbă.

— Nu, îi răspunse imediat.

Strîngîndu-i palmele într-ale lui, Hugh îngenunche și îi zîmbi:

— Vrei să fii soția mea? o întrebă fixînd-o cu privirea.

Derutată de tandrețea cuvintelor și gesturilor lui Hugh, incapabilă să scoată o vorbă sau să se opună în vreun fel, Kathryn încuviință printr-un zîmbet și o ușoară înclinare a capului. Niciodată în viața ei nu-i făcuse nimeni curte. Doar i se poruncise să se mărite.

— Bun, spuse Hugh tulburat, apoi se așeză pe scaun.

Nu-i făcea plăcere să îngenuncheze în fața nimănui.

— Te poți bucura de libertate în această casă și în împrejurimi, dar îți este interzis să călărești pînă se va naște copilul. Și vreau să-mi promiți că nu vei mai

încerca să fugi.

— Ai fi în stare să mă crezi pe cuvînt? îl întrebă Kathryn, surprinsă de încrederea pe care i-o acorda Hugh dintr-o dată.

— Bineînțeles. Îmi promiți?

— Da, jur.

Hugh o măsură cu privirea, apoi zîmbi, amintindu-și dintr-o dată cît de zdrențuită și de murdară era rochia lui Kathryn.

— Fugi și schimbă-te! Spală-te pe obraji, înainte de cină...

Kathryn îi zîmbi încurcată, apoi se ridică și se îndreptă spre usă. Se opri brusc.

— Încă un lucru...

Hugh așteptă să continue.

— Vreau să te stăpînești. Nu vreau să mai năvălești peste mine pentru a mă săruta, cînd sîntem singuri, îi spuse Kathryn.

Hugh încuviință supus.

— Vreau cuvîntul tău!

— Jur că mă voi stăpîni și nu voi alerga după tine pentru un sărut...

Mulțumindu-se cu această promisiune, Kathryn îl salută printr-o ușoară înclinare a capului și ieși. Ușa se închise în urma ei.

— ... pînă ce căsătoria se va fi încheia, termină Hugh, apoi decise să-i poruncească lui Patrick s-o urmărească. Discret, bineînțeles.

Capitolul 6

Ziua căsătoriei lui Hugh și Kathryn, călduroasă și însorită, se dovedi a fi o adevărată zi caniculară de vară. După ce făcu baie, Kathryn se îmbrăcă, ajutată de Polly și Peg, ambele necontenind să-și admire creația. Bucuroasă, Maeve se învîrtea și țopăia fără încetare în jurul lor. Înconjurată de atîta atenție și grijă, Kathryn se simțea ca un stîlp împodobit cu flori.

«O magică noapte în mijloc de vară!» gîndi crispată Kathryn. Noaptea în care spiridușii cei răi ies din oameni și fac rău. Dacă ea sau Hugh aveau datorii către spiriduși, în camera aceasta, vor avea loc curînd necazuri mari.

Kathryn arăta ca o floare de vară. Rochia de măta-

se galbenă avea mîneci bufante, lungi și decolteul pătrat, tăiat destul de adînc pentru a lăsa privirilor libertatea de a-i admira o începutul sînilor și de a-și imagina continuarea. Pe dedesubt, purta o cămașă fină de mătase. Broderii complicate cu fir de aur și șiraguri de perle îi accentuau umerii și decolteul. Părul îi fusese pieptănat pe spate și prins cu grijă într-un coc, după moda franceză. În jurul gîtului, Kathryn purta o minunată torsadă din perle, darul de nuntă din partea lui Hugh.

Deodată, în spatele ușii de legătură dintre camera lui Kathryn și camera lui Hugh se auzi un zgomot.

Toate cele trei femei se întoarseră speriate. Peg traversă camera, întredeschise ușa și îl observă pe Hugh.

— Ce cauți aici? îl întrebă.

— Vreau să o văd pe lady Kathryn, dacă nu te deranjează, răspunse el ironic.

— Ba mă deranjează! răspunse Peg. E indispusă.

Peg încercă să închidă ușa, dar Hugh avu timp să o blocheze cu un picior.

— Vrei să aduci ghinion în această casă, domnule?

— Nu.

— Atunci, pleacă! Dacă vezi mireasa înainte de căsătorie, aduci ghinion.

— Nu trișa, unchiule Hugh! se amestecă și Maeve făcîndu-le pe cele trei femei să izbucnească în rîs.

Hugh își retrase piciorul și ușa se închise ușor. Cu

un oftat, Hugh se întoarse și ieși din camera sa, îndreptîndu-se spre biserica St. Mary.

Așteptîndu-și rîndul să intre în capelă, Patrick și Kathryn se aflau în anticamera din spatele capelei. Palidă și speriată, Kathryn tresări în momentul în care ușa se deschise.

— E timpul! le spuse Conal, apoi dispăru.

— Colorează-ți obrajii, Katie! îi spuse Patrick în momentul în care îi observă paloarea. Arăți mai rău decît o fantomă.

— Ai să-mi înțelegi mai bine sentimentele în ziua în care te vei căsători, îi replică imediat Kathryn.

— De fapt, de-abia aștept ziua aceea!

Patrick îi oferi brațul lui Kathryn și o conduse în capelă. Ezitînd puțin la capătul naosului, Kathryn se simți trasă de brațul ferm al lui Patrick. Singura cale pe care putea merge era să înainteze.

Uitînd de cei prezenți, care o urmăreau cu atenție, Kathryn se strecură pe lîngă Hugh cu o mișcare bruscă. Pastorul Dunn era în fața altarului, care era împodobit cu flori.

— Relaxează-te, calmează-te, Kathryn! îi șopti Hugh, strîngîndu-i mîna.

O conduse în fața altarului și îngenunchează amîndoi în fața pastorului Dunn.

Rostind mecanic cele cîteva cuvinte în timpul slujbei, Kathryn nu reuși să fie deloc atentă la spusele pastorului. Rugăciunile lui erau ca o muzică îndepărtată, un fundal pentru gîndurile și temerile ei. «Era

oare prea tîrziu să oprească toată ceremonia? Ce ar face oare Hugh dacă ea s-ar întoarce dintr-o dată si ar fugi de lîngă el?»

Realizînd că gîndurile ei erau absurde, Kathryn își aruncă privirea asupra lui Hugh și încercînd să se concentreze admirîndu-i trăsăturile. Era chipeș și inteligent, bun, generos, răbdător și săruta extraordinar... În momentul în care își imagină viața intimă pe care urmau să o împartă, privirea îi alunecă fără voie asupra corpului lui Hugh, fixîndu-i semnul masculinității.

— Lady Kathryn? o întrerupse din visare pastorul Dunn.

Hugh se întoarse încet spre ea. Sclipirea din ochi îi trăda gîndurile. Hugh își înghiți cu destulă greutate un hohot de rîs. «Ipocrită mică!»

— Răspunde-i pastorului Dunn, îi șopti Hugh.

Ca și cum tocmai ar fi fost trezită dintr-un somn adînc, Kathryn se înroși și îl privi țintă pe pastor.

— Vreți să repetați, vă rog?

«Încîntătoare, dar nu prea inteligentă», gîndi pastorul. Zîmbi binevoitor și repetă.

— Kathryn Marie O'Neill, de bună voie și nesilită de nimeni, vrei să iei în căsătorie pe Hugh Owen O'Neill, ca soț iubitor și credincios?

— Da.

Pastorul Dunn îl privi pe Hugh.

— Poți pune verigheta pe degetul miresei.

Hugh luă mîna lui Kathryn, dar se opri brusc. Pe

chipul lui, se așternu furia.

Privirea lui Kathryn se mută de la figura amenințătoare a lui Hugh la degetul ei. Tresări îngrozită. Mai purta pe deget verigheta lui Shane.

— Îmi pare rău, spuse Kathryn și își scoase repede verigheta.

Neavînd însă buzunare, o puse pe degetul din mijloc al mîinii drepte.

Hugh îi puse tăcut verigheta pe degetul rămas liber pentru cîteva secunde, apoi îl privi pe pastor, care era vizibil derutat de cele întîmplate.

— Este văduvă, explică Hugh risipindu-i îndoielile.

— Vă puteți întoarce spre invitați, le spuse pastorul Dunn, după ce îi declară soț și soție.

Adresîndu-se asistenței prezente în biserică, îi prezentă pe Hugh și pe Kathryn.

— Doamnelor și domnilor, vi-i prezint pe Lordul Hugh O'Neill si pe soția sa, Lady Kathryn.

«Ce prostie am făcut?» se întrebă Kathryn, simțindu-și stomacul contractîndu-se. «Nu mai am nici o posibilitate de fugă de acum înainte.»

— Îmi pare rău, se scuză din nou Kathryn, privindu-și soțul

— Am uitat deja, îi replică Hugh. Să nu ne mai amintim acest lucru niciodată.

Oferindu-i brațul o conduse afară din biserică și o ajută să urce în trăsura care îi aștepta.

Imensul hol al resedinței familiei O'Neill fusese împodobit cu mii de flori din grădină. La intrare, mirele

și mireasa își întîmpinară oaspeții.

Liniștită de privirea calmă a lui Hugh, Kathryn începu să se simtă bine. Refuzînd să-i dea drumul la mînă, Hugh o privea zîmbind. Pentru un oaspete obișnuit, noua pereche O'Neill era strălucitoare. Păreau îndrăgostiți unul de celălalt și perfect potriviți.

— Lordul și Lady Burke, spuse Hugh prezentîndu-i lui Kathryn cuplul din fața lor. Prietenii mei apropiați.

De aceeași vîrstă cu Hugh, Lordul Burke era, de asemenea, un bărbat atrăgător, înalt și bine făcut, iar chipul lui negricios arăta întregii lumi originea sa normandă.

Micuță, frumoasă și însărcinată în luna a șaptea, Lady Burke era la antipodul soțului ei.

După ce făcu prezentările și perechea Burke se îndepărtă, Hugh îi șopti lui Kathryn că familia Burke avea deja doi băieți acasă, în Connaught. Prelungindu-și șederea în Dublin doar pentru a asista la ceremonia căsătoriei lor, Lordul și Lady Burke urmau să se întoarcă imediat acasă pentru a aștepta nașterea celui de-al treilea copil.

În momentul în care Lordul Fitzgerald și fiica sa ajunseră în fața lor, Hugh o strînse ușor de mînă pe Kathryn.

Rochia Fionei era albastră, de culoarea safirelor, potrivindu-se perfect cu ochii ei, iar decolteul era adînc, accentuînd linia incitantă a sînilor. În jurul gîtului, purta un colier superb din safire și perle, atrăgînd privirile tuturor bărbaților asupra trupului ei înfierbîn-

tat. Kathryn se simți rușinată comparîndu-și bijuteriile cu cele ale Fionei.

— Vă doresc fericire! le spuse Lord Fitzgerald strîngîndu-i mîna lui Hugh, apoi se întoarse spre perechea ce se afla imediat în urma lor.

— V-o prezint pe nepoata mea, Aisling, și pe soțul ei, Lord O'Brien.

Lady Aisling era o femeie incredibil de frumoasă. Avea ochii la fel de albaștri ca safirele verișoarei sale, Fiona, părul de culoarea aurului și o rochie de mătase ca piersicile coapte. Emoționat, Lord O'Brien era destul de bătrîn pentru a fi luat drept bunicul ei. Căsătoria lor fusese aranjată și oricînd Lady Aisling putea deveni o încîntătoare văduvă tînără.

Ignorînd-o pe Kathryn, Fiona îi zîmbi lui Hugh, dar acesta din urmă avea privirea țintă asupra miresei sale. Apoi își urmă tatăl și intrară în casă.

Vice-regele, reprezentant al Majestății Sale Regina Elizabeth, fu printre primii invitați care îi felicitară pe tinerii căsătoriți. De vîrstă mijlocie, Sir William Russell era scund și îndesat. Îi detesta pe irlandezi, dar era impresionat de multitudinea titlurilor nobiliare englezești, dorindu-și ceva mai multe pentru el.

— Ai făcut o alegere excelentă, O'Neill! spuse Sir William, zîmbindu-i lui Kathryn. Atunci cînd regina va fi de acord cu cererea ta, tu și Lady Kathryn veți fi sărbătoriți cum trebuie la castelul Dublin.

— Abia așteptăm, replică imediat Hugh. Ne faceți desigur onoarea de a sta împreună la noi la masă?

Sir Henry încuviință și se îndepărtă.

— Ca să primești un titlu e necesar să-i adresezi o cerere reginei, îi spuse Hugh lui Kathryn ca răspuns la întrebarea care se citea în privirea ei. O simplă formalitate, în cazul nostru.

Kathryn se așeză la masa rezervată mirilor și celor mai importanți oaspeți, între soțul ei și vice-rege. Patrick stătea în fața lui Hugh, iar Sir Henry Sidney în stînga lui Sir William Russell. Pe masă, erau deja întinse vase cu miere groasă, unt, pîine proaspătă și numeroase cupe cu vin alb și roșu.

Curînd, servitorii aduseră primul fel. Creveți și melci fierți în unt și stridii. Înainte de a se servi, Hugh îi oferi lui Kathryn cîteva stridii. Unul dintre oștenii lui Hugh le strigă ceva, sfătuindu-i pe miri să-și ofere unul altuia stridii, ca să aibă putere și potență în pat, și Kathryn se înroși toată. Hugh izbucni în rîs atît datorită cuvintelor căpeteniei sale, cît și datorită reacției lui Kathryn.

— Dă-mi voie, spuse Hugh ridicînd o stridie spre buzele ei.

Kathryn își aminti de o altă nuntă pe care o trăise, aproape identică cu cea pe care o trăia acum și înghheță. Se strădui să-și oprească lacrimile ce-i apăruseră deja în ochi.

Hugh o îmbrățișă tandru și o trase aproape de el.

— Ce s-a întîmplat?

— Nimic, minți Kathryn, coborîndu-și privirea, pentru că nu se simțea în stare să îl privească în față.

— Spune-mi ce anume te-a deranjat, îi ceru Hugh blînd. Nu vreau să existe nici un secret între noi.

— A fost la fel și cu Shane... La fel și cu stridiile...

Văzînd ochii reci și împietriți ai soțului ei, Kathryn ezită cîteva momente, apoi încercă să-i explice ce voise să spună.

— Amintirea sfîrșitului brutal... Mi-e frică pentru tine...

— E un obicei ca mirii să-și ofere unul celuilalt stridii, îi spuse Hugh. Nu ai de ce să te temi.

— Oh...

Hugh se apropie și o sărută tandru pe buze. Oaspeții începură să fluiere și să chicotească, făcînd-o din nou pe Kathryn să roșească.

Petrecerea continuă fără nici un eveniment neprevăzut. Felul doi consta din friptură de berbec, miel și picioare de porc rumenite, însoțite de plăcinte și pateuri de rață, potîrniche și porumbel. Li se aduseră și niște vase imense cu salată. Ca desert – brînză dulce, căpșuni proaspete cu cremă și prăjituri.

După ce servitorii strînseră resturile ospățului, oștenii lui Hugh mutară mesele lăsînd liberă o mare parte a salonului. Hugh și Kathryn dansară primii, fiind urmați curînd si de alte perechi.

Kathryn dansă cu Patrick și cu Sir William. Dar Hugh o chemă la un moment dat și o conduse spre o ieșire.

— Peg o aduce pe Maeve, îi explică arătînd spre scări. Vreau să-ți arăt ceva.

Fetița coborî grăbită scările și Hugh le invită pe amîndouă în grădină.

— Patrick! strigă Hugh.

Ochii verzi ai lui Maeve, identici cu cei ai mamei sale, se deschiseră larg într-o explozie de bucurie și surpriză, cînd Patrick apăru, trăgînd după el un ponei *Shetland* negru. În secunda următoare, Maeve era deja lîngă Patrick, care începuse să rîdă, apoi o ridică ușor în brațe, ajutînd-o să încalece poneiul. Imediat Maeve și Patrick porniră într-o scurtă plimbare în jurul grădinii.

— Știi, cu siguranță, cum să mulțumești și să faci plăcere doamnelor, remarcă zîmbind Kathryn, cu ochii înflăcărați, bucurîndu-se pentru Maeve.

— Pentru binele tău, doamnă, sper să ai dreptate, îi răspunse Hugh.

Observîndu-i paloarea, adăugă:

— Nu va fi nici un fel de petrecere nupțială. Pregătește-te singură. O voi lăsa pe Maeve în grija lui Peg.

— Bine, mulțumesc, spuse Kathryn.

Încîntat, Hugh o urmări cum se îndreaptă spre casă.

Kathryn o găsi pe Polly așteptînd-o în cameră. După expresia încordată a stăpînei sale, Polly decise că tăcerea era cea mai bună tactică. Scoase acele din părul ei strălucitor, lăsîndu-l să cadă liber pe spate, apoi îl perie și îl pieptănă cu grijă. O ajută să se dezbrace și aduse cămașa străvezie, special creată de doamna Bujold pentru această ocazie.

— Poți pleca, spuse Kathryn. Vreau să fiu singură cîteva minute.

— Ați fost o mireasă minunată, Lady Kathryn!

Polly se întoarse și se îndreptă spre ieșire.

— Polly?

Cînd tînăra se întoarse, Kathryn îi arătă patul împodobit cu flori și ramuri înverzite, conform unui străvechi ritual al fertilității.

— Nu era nevoie. Uiți că sînt deja însărcinată?

— Am vrut să mă asigur că mai urmează ceva la cuptor după ce scoatem ceea ce e înăuntru.

Singură, Kathryn se așeză în fața oglinzii și își examină chipul. Cămașa de noapte fusese croită din mătase foarte fină, aproape transparentă și era brodată cu fir de aur. Mulîndu-se perfect pe piept, cădea lejer de la talie în jos, mascînd pe cît era posibil sarcina. Fără mîneci, cămașa avea un decolteu larg, ținut de trei panglici de satin auriu. Îmbrăcată astfel, cu părul liber, strălucitor, desfăcut pe umeri, Kathryn arăta ca o zeiță păgînă din vechime.

«Nu sînt o inocentă căreia să-i fie frică», își spuse Kathryn, încercînd să se calmeze. «Am acceptat înțelegerea cu Hugh și trebuie să mă țin de cuvînt, pentru binele copiilor mei.»

Îmbrăcat cu un halat de mătase, Hugh intră încet în cameră și se apropie de Kathryn pe la spate. O cuprinse ușor de umeri cu brațele. Privirile li se întîlniră în oglindă. Intensitatea și înflăcărarea privirii lui Hugh o făcu pe Kathryn să se întoarcă.

Simțindu-i teama, Hugh nu-i lăsă prea mult timp de gîndire.

Blînd, dar ferm, strîngîndu-i umerii, o trase spre pieptul lui puternic și o sărută cu o pasiune ce părea fără sfîrșit.

— Dulcea mea, frumoasa mea..., îi șopti Hugh privindu-i fascinat ochii verzi.

Abia acum observă lacrimile ce se prelingeau pe obrajii ei.

Hotărît să primească ceea ce i se cuvenea, Hugh desfăcu prima panglică aurie, lăsîndu-i sînii liberi și îi devoră din priviri. Desfăcu și a doua panglică, dar cînd mîna i se mută la cea de-a treia simți un fior străbătîndu-i corpul. «Copilul lui Shane!»

Dezgustat de poftele sale nesăbuite, Hugh înjură încet și se dădu un pas înapoi.

— Treci în pat! îi spuse întorcîndu-se cu spatele.

— Dar...

— Nimeni nu trebuie să spună nimic rău despre căsătoria noastră, o întrerupse Hugh. În noaptea asta vom dormi în același pat. Treci la somn pînă nu mă răzgîndesc!

Derutată, dar ușurată, Kathryn urcă pat și se acoperi cu pătura pînă la bărbie.

Frustrat, Hugh se așeză pe un scaun în fața căminului și se gîndi la soția lui. O dorea, dar mai avea mult timp de așteptat, cu siguranță.

Cu cinci ani în urmă, Hugh îi cunoscuse pe proaspăt căsătoriții Shane și Kathryn, la curtea Tudor-ilor.

Fusese imediat atras de frumusețea izbitoare a tinerei mirese în vîrstă doar de cinsprezece ani. Mai tîrziu, plănuise să o întîlnească singură și să îi fure o sărutare.

Din nefericire, Shane îi prinsese împreună tocmai cînd voia să-i fure acel sărut și idila neîncepută avu parte de un sfîrșit brutal. Îl amenință pe Hugh cu moartea de cîteva sute de ori și apoi o pălmui pe Kathryn.

De atunci, Kathryn îi zîmbise lui Hugh în sute și mii de vise. Acum devenise, în sfîrșit, a lui.

«Shane m-a oprit atunci – se gîndi Hugh – și copilul lui nenăscut mă împiedică și în această seară.» Nu, se corectă Hugh. Acum mai erau și lacrimile ei.»

După ce fusese soția lui Shane, lui Kathryn îi era acum frică. Avea nevoie de timp, cu siguranță. A aștepta nașterea copilului ei nu însemna decît o mică favoare. La urma urmei, doar vor fi soț și soție pentru mult, mult timp.

Hugh se trezi devreme a doua zi dimineață. Kathryn încă dormea cuibărită lîngă el. Studiindu-i expresia liniștită, Hugh se gîndi că era mai mult un înger decît tentație. Privirea îi hoinări fără voie asupra trupului ei și, spre amărăciunea lui, Hugh își simți deodată bărbăția trezindu-se.

Un zîmbet ironic apăru pe fața lui. De ce nu și-ar fi luat acum ceea ce era al lui? La urma urmei, doar ea fusese de acord să se căsătorească...

Hugh întinse mîna spre sînii ei. Un gînd îngrozitor

îi apăru deodată în minte și mîna i se opri în aer înainte de a atinge sfîrcul mare și bombat. Valora această plăcere trecătoare atît de mult, încît să-i asculte apoi o viață întreagă reproșurile?

Își retrase imediat mîna.

«Răbdarea cu Kathryn nu poate fi mortală – își spuse Hugh – cel mult o tortură groaznică!» Pentru mai multă siguranță, se ridică ușor de pe marginea patului și își căută refugiul în camera lui.

Aproape trează, Kathryn se mișcă neliniștită în patul mare și căută instinctiv corpul fierbinte ce o încălzise de-a lugul nopții. Deschise mai întîi un ochi, apoi pe celălalt și constată că e singură.

Usa de la intrare se deschise brusc, speriind-o. Polly intră și-i aruncă o privire binevoitoare.

— Baia dumneavoastră este pregătită în camera Lordului O'Neill, o anunță.

— Unde este acum Lordul? întrebă Kathryn, cu nonșalanță.

— Cu Maeve în grădină, la joacă.

Buzele lui Polly schițară un surîs, sesizînd cît de formală era Kathryn cînd vorbea despre soțul ei.

— Au așteptat să ia micul dejun împreună cu dumneavoastră.

Îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu un guler înalt, din dantelă, Kathryn se grăbi să coboare scările, dar ezită înainte de a intra în grădină. Jenată de lacrimile din cursul nopții trecute, Kathryn se întrebă – pentru a cîta oară de cînd

se trezise? – dacă soțul ei se gîndise să profite de drepturile sale de soț legitim în noaptea trecută. Oricum, ea ar fi acceptat acest lucru.

— La dracu'! înjură Kathryn, vizibil neliniștită de nervozitatea ei prostească.

Dar se forță să intre în grădină cu un zîmbet calm.

Ridicînd-o pe Maeve pe poneiul negru de lîngă ei, Hugh se întoarse și o văzu pe Kathryn în spatele lor, speriată, nesigură și timidă, cu o roșeață puternică în obraji. Galbenul piersică al rochiei, o făcea să pară ca o floare rară, exotică. Hugh simți un imbold puternic să o îmbrățișeze.

— Bună dimineața, doamnă! se înclină el galant spre ea, apoi îi făcu un semn băiatului de la grajduri care se apropie și o coborî pe Maeve de pe ponei.

— Mamă, m-ai văzut călărindu-l pe Soot? întrebă Maeve bucuroasă.

— Soot?

— Poneiul meu.

— Da, dragă. Ești o călăreață înnăscută. Dar nu ar fi oare Midnight un nume mai potrivit pentru ponei?

Ochii verzi ai fetiței scînteiară. Năsucul ei se ridică într-o atitudine de căutare febrilă, făcînd-o să semene exact cu mama ei atunci cînd era supărată.

— Atunci rămîne Soot, draga mea.

— Doamnă, frumusețea dumitale face să pălească florile ce te înconjoară, o flată Hugh, gesticulînd larg spre rondurile cu flori de lîngă ei.

— Domnul meu, nici un poet nu ar fi putut să o

spună mai frumos, replică imediat Kathryn zîmbind.

— Bogățiile unui poet sînt cuvintele sale, spuse Hugh. Mergem la micul dejun?

Îndreptîndu-se spre casă, Hugh o cuprinse pe Kathryn de talie. Surprinsă, își ridică privirea și-i întîlni zîmbetul dezarmant.

— Ai dormit bine? o întrebă Hugh, apropiindu-se.

— D-d-da, murmură ea înroșindu-se mai tare decît cel mai frumos trandafir din grădină.

* * *

După ce o culcase pe Maeve în patul ei, în acea seară, Kathryn se îndreptă direct spre dormitorul ei. Întîlnirea cu soțul ei la capătul scărilor o punea într-o situație dificilă și era decisă să evite acest lucru. Polly o aștepta. După ce își ajută stăpîna să se dezbrace, ieși din cameră, învăluind-o pe Kathryn într-o privire plină de afecțiune și urîndu-i vise plăcute.

Kathryn se întrebă cum devenise oare Polly atît de pricepută în obiceiurile căsătoriei. Cu siguranță, Patrick purta o parte din vină!

O dată ce se întinse pe pat, aruncă o privire spre ușa de legătură dintre camera ei și cea a lui Hugh și se gîndi la el. Aproape că-și putea imagina atingerea mîinilor lui puternice, mușchii săi, forța, vigoarea lui masculină apăsînd-o. În acel moment însă, copilul pe care îl purta mișcă și Kathryn oftă, amintindu-și gîndurile ce o frămîntau.

«Ce este în neregulă cu mine?» se întrebă ea în încăperea goală. Auzi un zgomot de cealaltă parte a ușii și își dădu seama că Hugh se pregătea să doarmă. «Va veni la mine sau nu?» se întrebă, nesigură de dorințele ei adevărate. Kathryn îi aprecia grija și delicatețea pe care o manifesta pentru ea, dar o dorea oare atît de puțin încît nici măcar nu încerca?

O lungă perioadă de timp se scurse pînă ce, în cele din urmă, Kathryn uită de gîndurile ei și se adînci într-un somn profund.

Hugh se așeză pe patul lui și privi spre ușa de legătură. Oare dormea sau se gîndea la el? Inima îi tresări gîndindu-se că ea ar fi putut acum să-și amintească de Shane.

Kathryn fusese calmă și afectuoasă toată ziua. Își schimbase oare părerea în legătură cu înțelegerea lor? Schimbătoare prin firea lucrurilor, femeile puteau să-și modifice oricînd gîndurile și părerile. Tot ceea ce avea el nevoie era doar să fie deschisă ușa.

Și apoi?

Încăpățînată și mîndră, Kathryn nu ar admite niciodată că nenorocita aceea de înțelegere pe care o făcuseră, fusese o greșeală. Sau ar fi admis?

Hugh nu dorea să forțeze lucrurile. Nu avea nici un chef acum să o înfrunte sau să-i învingă împotrivirea. De aceea, se întoarse pe partea cealaltă și încercă să-și uite gîndurile. Trecu însă la fel de mult timp pînă ce reuși să adoarmă.

Capitolul 7

— Mamă, vreau să-l călăresc pe Soot, spuse Maeve jucîndu-se în fața căminului.

— Nu, Soot ar putea să moară de frig pe ploaia asta, o refuză Kathryn.

Stînd la fereastra din salon, Kathryn privea liniștită afară, în acea după-amiză ploioasă de septembrie. Oftă. Mai rămăseseră două luni, lungi și întunecate pînă la nașterea copilului. Privindu-și pîntecul umflat, Kathryn se întrebă cît de mult va mai crește și se îngrijoră imaginîndu-și că, după naștere, va rămîne la fel de urît și de mare.

Întorcîndu-se la treaba ei, Kathryn se așeză pe scaunul de lîngă cămin și ridică hăinuțele pe care le

avea de cusut.

Polly intră în cameră.

— Sir William Russell este jos, doamnă.

— Vice-regele?

— Lordul O'Neill și cu Sir William Russell vă așteaptă în birou.

— Stai cu Maeve, îi spuse Kathryn, ridicîndu-se ușor din scaun.

Netezindu-și cămașa, Kathryn se simți dintr-o dată prea diformă și nefericită pentru a întîmpina un oaspete atît de important și își dori să nu fi fost atît de aproape de naștere.

Ajunsă jos, Kathryn bătu ușor în ușa biroului și apoi o deschise. Hugh se apropie imediat de ea și o conduse la un fotoliu lîngă cămin, apoi rămase și se sprijini de un braț al fotoliului.

— Scuzați-mi înfățișarea, i se adresă Kathryn lui Sir William. Vizitele sînt puțin cam dificile pentru mine în aceste zile.

— Nu vă faceți griji, replică imediat vice-regele. Am vești excelente pentru dumneavoastră, dar am auzit și ceva destul de neplăcut astăzi.

Hugh aruncă o privire spre Kathryn, apoi îi trimise un avertisment tăcut lui Sir William pe care acesta nu îl sesiză însă.

— Începeți cu veștile rele, spuse Kathryn cu un zîmbet. Veștile bune ne vor înveseli mai apoi.

— Ești sigură că vrei să auzi? o întrebă Hugh temător, căutîndu-i privirea.

— Faptul că sînt însărcinată nu înseamnă că sînt un copil sau o neajutorată, îi răspunse Kathryn scurt.

Hugh își roti ochii neliniștit. Erau momente în care soția lui se comporta exact ca un copil neascultător, chiar dacă declara senină că nu este așa.

— Soția Lordului Burke a murit astăzi, le spuse Sir William, dînd naștere unui...

Vocea i se sugrumă brusc atunci cînd privi corpul lui Kathryn și își dădu seama de greșeala făcută.

Atît Hugh cît și Kathryn deveniseră dintr-o dată palizi.

— La dracu'! șopti Hugh, privind-o pe Kathryn. Te simți bine?

Vizibil șocată, Kathryn încuviință, fără să scoată un sunet. Moartea la naștere nu-i trecuse niciodată prin minte. Hugh îi apucă mîna ce începuse să-i tremure.

— Și vestea cea bună? reuși Kathryn să întrebe cu voce joasă.

— Îmi pare rău, Lady Kathryn, se scuză încurcat Sir William, adăugînd apoi cu un zîmbet: Sau ar trebui oare să mă adresez folosind titlul de contesă?

— Ce?! exclamară simultan Hugh și Kathryn.

— Majestatea Sa a acceptat cererea voastră, îi anunță Sir William. În prima zi a noului an, veți fi prezenți la Castelul Dublin pentru a fi investiți ca moștenitor, stăpîn, conte și contesă de *Tyrone*.

Hugh radia de bucurie. Se aplecă ușor și-și sărută soția pe obraz.

— Îți mulțumesc, îi șopti.

Kathryn îi zîmbi, fermecată de tandrețea din ochii lui. Pentru cîteva clipe, amîndoi uitară că aveau un oaspete.

Sir William tuși.

— Totuși, mai rămîne o condiție de îndeplinit.

— Spune-ți, vă ascult.

Hugh deveni brusc interesat de cuvintele lui Sir William.

— La primăvară, Sir Henry Bagenal va sosi la Dublin pentru a...

— Tatăl meu vitreg? îl întrerupse Kathryn, surprinsă.

— Da, da. Uitasem că mama ta și cu el s-au căsătorit anul trecut, doamnă. Sau cu un an mai înainte? Oricum, Bagenal conduce o armată pentru a-i nimici pe cei din Maguire care, așa cum știți, au hărțuit continuu trupele noastre. Trebuie să-i dai ajutor, Hugh, pe cheltuiala ta, așa cum ai promis.

Kathryn dechise gura pentru a protesta energic, dar îl simți pe Hugh strîngîndu-i brațul. Șovăind, tăcu.

— Mă simt onorat să ofer modestul meu ajutor Majestății Sale și socrului meu, îi spuse Hugh viceregelui.

Armata și lupta împotriva propriului popor îi erau extrem de neplăcute, dar, în acel moment, nu vedea nici o alternativă.

— Voi transmite mesajul tău. Dar, mai întîi, în

ianuarie, veţi fi sărbătoriţi la Castelul Dublin. Sir William le zîmbi, pregătindu-se de plecare.

Kathryn îi întoarse politicoasă zîmbetul, dar figura lui Hugh rămase la fel de impasibilă şi de împietrită.

— Mai este un lucru pe care aş dori să îl discut cu tine, adăugă Sir William, privindu-l pe Hugh. Între patru ochi.

— Voi pleca imediat, spuse Kathryn. Cu ajutorul soţului ei, se ridică şi se îndreptă spre uşă. Mi-e teamă că trebuie să mă grăbesc cu hainele copilului şi mai am mult de cusut.

— Doamnă, dacă mai continui astfel cu haine pentru copil, o tachină Hugh, va urma o criză de pînzeturi în Dublin.

Întorcîndu-se, Hugh îl privi pe Sir William care rămăsese cu ochii aţintiţi asupra uşii pe unde Kathryn tocmai ieşise.

— Chiar şi însărcinată fiind, rămîne absolut fermecătoare, remarcă vice-regele.

Hugh se abţinu cu greu să nu izbucnească în rîs, văzîndu-i expresia lui Sir William.

— Mulţumesc pentru aprecierile la adresa soţiei mele.

— Vreau să spun, cele mai multe femei nu ar putea să arate atît de bine în condiţii normale, îi explică Sir William. Lady Kathryn e aproape chiar mai frumoasă, acum, cînd este însărcinată.

— Mă voi strădui să fie mereu însărcinată, glumi Hugh. Ştii, o femeie înseamnă mai mult decît văd

ochii.

— Nu știu nimic despre asta, replică Sir William.

Hugh chicoti bine dispus, apoi întrebă:

— Ce e atît de important și de secret încît a trebuit să o trimitem pe Katie de aici?

— Mai am cîteva vești proaste din Anglia, zise Sir William și îi întinse lui Hugh o scrisoare adresată lui Kathryn. Avînd în vedere starea soției tale, am decis să vorbesc cu tine mai întîi.

— Despre ce este vorba?

— Heather Devereux, cea mai mică soră a soției tale, urma să se căsătorească în Franța. Vasul s-a pierdut pe mare și este considerată moartă. Presupun că această scrisoare din partea mamei ei, îți va dezvălui mai multe. Știind că Lady Kathryn este însărcinată, Bagenal a inclus și aceste vești neplăcute în scrisoarea lui și m-a rugat să procedez cu grijă. Știi doar, e foarte nesănătos pentru o mamă în devenire, să aibă o mare supărare. Afectează copilul.

— Ce s-a întîmplat? Cum s-a întîmplat? întrebă Hugh, îndesînd scrisoarea într-un buzunar.

— Numai bunul Dumnezeu știe..., răspunse Sir William, ridicînd din umeri. Vasul a dispărut pur și simplu, undeva între Anglia și Franța. Probabil s-a scufundat în timpul unei furtuni.

— La naiba! Cum pot fi astfel de vești împărtășite cu blîndețe, calm și atenție? Hugh tăcu cîteva clipe, apoi continuă: Cum să-i spun lui Katie după ce se va

naște copilul? Tot nu o poate învia pe sora ei... Și, ca o favoare, nu mai spuneți nimănui aceste lucruri.

Sir William încuviință.

— Poți conta pe tăcerea mea.

— Și regina poate conta pe sprijinul meu, spuse Hugh, strîngîndu-i mîna.

— Voi avea grijă ca Majestatea Sa să primească imediat această veste, mai adăugă Sir William, apoi se îndreptă spre ușă și ieși.

Singur, Hugh privi scrisoarea pe care Sir Henry i-o dăduse. Cum de putea un obiect atît de inofensiv ca o scrisoare să ascundă atîtea întîmplări tragice? Trebuia să-i spună Kathrynei sau nu? Dacă ar fi descoperit adevărul despre sora ei, Kathryn nu l-ar mai fi iertat niciodată pentru faptul că îi ascunsese acest lucru.

Tăcerea ar fi putut fi o mare greșeală. Și, se mai gîndi Hugh, dacă pierdea copilul, era pierderea lui Shane, nu a lui.

Hugh ieși din birou și urcă scările spre camera Kathrynei. De data aceasta, ciocăni și așteptă ca ea să îi răspundă, înainte de a intra.

Așezată pe un scaun în fața căminului, Kathryn îi zîmbi în timp ce Hugh se apropie de ea. Polly stătea pe celălalt scaun, în timp ce Maeve se juca pe podea la picioarele ei.

Hugh se temu să nu strice farmecul și liniștea ce domneau în încăpere.

— Polly, du-o pe Maeve jos, îi porunci Hugh.

Vreau să vorbesc doar cu Lady Kathryn.

După ce Polly și Maeve ieșiră din cameră, Hugh începu să se plimbe tăcut, prin fața ei. Kathryn îl privi liniștită și se întrebă ce mai făcuse acum.

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă, spărgînd tăcerea.

Mersul nervos al lui Hugh încetă. Deschise buzele pentru a vorbi, dar ezită și-și întoarse privirile. «Are încredere în mine...», își dădu seama Hugh în momentul în care Kathryn îl fixă cu privirea. Nu putea să-i spună. Pierderea copilului i-ar fi putut cauza moartea și asta ar fi fost de nesuportat pentru el.

— Ei? mai întrebă o dată Kathryn.

— Mîine voi discuta cu două candidate pentru postul de dădacă, îi spuse Hugh. Din moment ce va urma să aibă grijă de Maeve și de copil, vei avea, desigur, ultimul cuvînt.

Kathryn aprobă, uimită de grijile lui.

— La ce oră să cobor în biroul tău?

— La ora zece.

— Voi fi acolo.

Fără alte cuvinte, Hugh părăsi camera și se întoarse încet în biroul său. Traversă camera cu pași șovăitori pînă ce ajunse în fața căminului și scoase scrisoarea din buzunar, apoi o aruncă în foc. Îi va spune Kathrynei veștile rele de îndată ce copilul va fi născut. Erau puține șanse ca ea să descopere adevărul pînă atunci.

Kathryn sosi destul de tîrziu la primul interviu, în dimineața următoare, dar tocmai la timp pentru a se

salva de multe dureri de cap ulterioare. Intră în birou fără să mai bată la ușă și se așeză pe scaun lîngă Hugh. O privi pe prima femeie, care făcu imediat o plecăciune adîncă, înainte de a se așeza la rîndul ei, pe un scaun.

— Aceasta este Maggie O'Malley, i-o prezentă Hugh pe blonda atrăgătoare din fața lor.

Kathryn o privi pe această posibilă dădacă și i se păru nepotrivită. Avea optsprezece ani și era o tînără blondă, cu ochi albaștri, prea blondă și cu ochi prea albaștri pentru a-i plăcea Kathrynei. Atunci cînd privirea ei critică se opri la figura tinerei, Maggie începu să zîmbească. Lepădătura avea chiar toți dinții.

Cum căsătoria ei nu fusese din dragoste, Kathryn își spuse privind-o pe fată că femeile puteau reprezenta un pericol pentru visele și poftele soțului ei. În starea în care era, nu avea nevoie de nici un fel de rivală la favorurile lui Hugh. O picătură de grijă și precauție valora mai mult decît zece kilograme de medicamente.

— Maggie are niște referințe extraordinare, spuse Hugh .

— Mai avem o altă întîlnire, i se adresă Kathryn tinerei. Îți vom comunica alegerea noastră.

Trimițîndu-i lui Hugh o privire disperată, Maggie O'Malley se ridică și, după încă o plecăciune, părăsi camera.

— Ei? o întrebă Hugh încîntat.

— Nu este bună.

— De ce nu?

— Pentru că vrăjitoarea arată bine și e mai potrivită pentru un bordel, decît pentru a fi dădacă, îi replică rece Kathryn. Poftește-o pe următoarea.

Încuviințînd, Hugh se îndreptă spre ușă și o invită pe cealaltă femeie. Grasă, de aproape cincizeci de ani, Nellie Dowd intră în cameră.

— E bună, spuse Kathryn.

— E bună? întrebă Hugh, buimăcit.

— Da.

— Dar nici nu ai vorbit măcar cu ea, încercă Hugh să argumenteze.

Kathryn îi zîmbi.

— Nellie este a treia verișoară a lui Peg. Pe lîngă acest lucru, Maeve are nevoie de o dădacă de tip bunică.

Se întoarse apoi spre Nellie, spunîndu-i:

— Vino! Vreau să-ți fac cunoștință cu fiica mea, Maeve.

Ușa se închise ușor în urma lor. Hugh rămase cu privirea ațintită asupra ușii, derutat de cele întîmplate. În comparație cu soția sa, negocierile cu englezii erau ca o zi însorită de picnic.

* * *

Semințele fertile, plantate în primăvară, crescuseră și făcuseră fructe și semințe, la rîndul lor. Tot așa

cum țăranii culegeau acum recoltele, Kathryn știa că în acel noiembrie înnegurat urma să vină și ziua nașterii. Hugh era plecat deja la Parlament în acea dimineață în care Kathryn, încă fermecătoare, coborî scările pentru a discuta cu Peg despre programul zilei. În momentul în care traversă holul, simți o durere puternică și își duse o mînă la spate, încercînd să-și calmeze durerea.

Ar fi fost bucuroasă să nască și, cu cît mai degrabă, cu atît mai bine. Cel mai important era să-și recapete silueta pînă la data investirii soțului ei și nu mai erau nici măcar două luni întregi. Că Hugh urma, tot de atunci să-și intre în drepturile de soț nu-i trecuse niciodată prin minte.

Kathryn traversă holul mare și intră în bucătărie unde Polly și Peg se tratau cu cîte un pahar de vin fiert. Simțind o senzație stranie, Kathryn privi în jos cu surpriză. Privirea lui Polly o urmări pe a sa.

— Copilul! strigă Peg, sărind de pe scaun. Trebuie să urcați imediat în pat!

— Polly, trimite-l pe Patrick să-l anunțe imediat pe Hugh, la Parlament, spuse Kathryn calmă, bucuroasă chiar că sosise acest moment mult așteptat.

Netulburată deloc de ceea ce urma să se întîmple, Kathryn se întoarse încet și porni prin hol, apoi pe scări, urmată de Peg, care era foarte speriată.

Ajunsă în camera ei, Peg o ajută să se dezbrace și o îmbrăcă cu cămașa albastră, special croită pentru nașterea băiatului ei. Apoi Peg se agită să aprindă

focul în cămin. Întorcîndu-se, o văzu pe Kathryn agitîndu-se prin cameră.

— Înapoi în pat! țipă Peg alarmată.

— Nu vreau să mă chinui mai devreme decît trebuie, o refuză Kathryn. Termină-ți treburile!

— Nevasta este tot atît de încăpățînată pe cît este soțul de viclean, bombăni Peg, făcînd ceea ce îi spusese Kathryn.

După puțin timp, Hugh și Patrick se întoarseră de la Parlament. Aruncîndu-și pelerina din mers, Hugh urcă în goană scările, cîte două și intră brusc în camera soției sale.

— Nu ești în pat! exclamă Hugh, surprins să o găsească în picioare în fața căminului.

— Aveam nevoie de o diversiune, spuse Kathryn, întorcîndu-se spre el și încercînd să calmeze cu mîinile o contracție puternică. Îmi vei ține companie?

Hugh o prinse de mîini.

— Bineînțeles, draga mea, dar ar trebui să te așezi pe pat!

— Nu vreau să stau jos, rosti scurt Kathryn, atunci cînd durerea crescu brusc.

Picături mici de transpirație străluceau deasupra buzelor ei.

— Dar eu vreau!

Hugh se așeză pe scaunul din fața căminului și o ajută cu blîndețe să se sprijine de genunchii lui. O cuprinse cu brațele și Kathryn își sprijini capul de umărul lui Hugh. Rămaseră în tăcere, privind jocul

flăcărilor din cămin. Deodată, Kathryn îl strînse brusc și gemu din cauza unei contracții mult mai puternice decît celelalte de pînă atunci.

— Trimit după un doctor! spuse Hugh.

— Nu! se forță Kathryn să zîmbească. Peg și Polly știu ce au de făcut și acum e timpul să mă întind pe pat.

— Voi sta cu tine, spuse Hugh cu o față la fel de palidă ca și a ei.

— Nu, refuză Kathryn. Găsește-l pe Patrick. El a mai trecut prin asta mai înainte și va ști cum să te ajute să aștepți să treacă timpul.

Hugh coborî cu un mers nesigur și tremurînd pînă în hol. Nu văzuse niciodată o femeie născînd și era șocat de aparenta agonie, mai cu seamă cînd acea femeie era soția lui. Gîndurile îi zburară la copil – copilul lui Shane – care lupta să vină pe lume. Hugh ar fi dat orice ca propriul lui fiu să moștenească Tyrone, dar era ținut în frîu de înțelegerea făcută. A face altfel însemna pierderea femeii dorite.

În biroul său, Hugh îl privi pe Patrick și se așeză pe un scaun, lîngă foc. Turnîndu-și un pahar plin de whisky, Hugh îl invită pe Patrick printr-un gest din cap.

— Servește-te!

Așezîndu-se ușor pe un alt scaun, Patrick își turnă whisky.

— Whisky-ul este singurul mod de a trece prin momentele unei nașteri, spuse apoi pe un ton sa-

vant.

— Femeile mor la naștere.

— Unele..., fu de acord Patrick, apoi, întinzîndu-se confortabil în scaun, continuă: Relaxează-te, mylord. Ai de așteptat încă mult timp.

Hugh oftă, de parcă ar fi fost el în dureri, apoi se ridică de pe scaun și aduse o altă sticlă de whisky. Cîteva ore, cei doi irlandezi așteptară în tăcere și își trecură sticla de la unul la altul, gîndurile lor fiind prinse de chinurile nașterii copilului.

Veni apoi ora cinei. Cînd ușa se deschise brusc, Hugh și Patrick săriră amîndoi în picioare.

Veselă, Peg le zîmbea din pragul ușii.

— Este o fetiță dulce, îi anunță.

— Ce?! exclamară cei doi bărbați simultan.

Peg izbucni în rîs văzîndu-le fețele, apoi repetă:

— Mai avem o fetiță de alintat!

Hugh sări în sus cu un zîmbet de satisfacție pe figură. Chiuind cu veselie, începu să-și frece mîinile. Patrick și Peg se uitară mirați unul la altul, apoi la Hugh.

— Nici un fiu al lui Shane O'Neill nu va deveni moștenitorul meu, le răspunse Hugh, observîndu-le expresiile mirate. Iar eu nu va trebui să lupt cu destinul pentru ca fiul meu să capete ce i se cuvine.

Hugh se îndreptă spre ușă dansînd și Peg avu de luptat cu el pentru a-l determina să păstreze liniștea.

Cînd intrară în dormitorul soției lui, scena pe care o văzu nu se potrivi deloc cu ceea ce își imaginase.

Slăbită și pierdută în patul ce părea enorm, soția lui ținea fetița în brațe. În loc să-l întîmpine cu un surîs de bucurie, Kathryn își întoarse fața, nu înainte însă ca Hugh să observe lacrimile ce îi brăzdau obrajii.

— Hai să-i lăsăm cîteva clipe singuri, spuse Peg, împingînd-o pe Polly să iasă din cameră.

Hugh se încruntă și traversă camera, așezîndu-se pe marginea patului. Kathryn refuză însă să-i ia în seamă prezența.

— Dă-mi mie fetița, spuse el, ridicînd-o ușor în brațele sale.

Hugh desfăcu fașa și privi copilul. Părul negru și figura trandafirie promiteau o rară frumusețe. Fiica lui Shane avea să fie renumită pentru acest lucru.

— Fiica noastră e drăguță, spuse Hugh, acoperind-o cu grijă. De-abia aștept să o alint...

Kathryn îl privi cu greutate. Lacrimile izbucniră din nou în ochii ei.

Strîngînd copilul la pieptul său, Hugh îi aruncă o privire îngrijorată Kathrynei.

— Spune-mi, ce te supără?

— Nu am născut un băiat. Nu era nevoie să te căsătorești cu mine, îi răspunse cu o voce plină de durere. Căsătoria noastră nu a fost decît un aranjament și poate fi cu ușurință desfăcută.

— Nu regret deloc căsătoria noastră și nici nu doresc anularea ei, îi răspunse Hugh. Destinul a hotărît ca fiul meu să mă moștenească și cred că avem destul timp să facem unul.

— Dă-mi-o mie, spuse Kathryn cu un zîmbet sfios, mîhnirea dispărînd, ca și cum i s-ar fi risipit toată greutatea ce-i apăsa sufletul.

Respirația lui Hugh se opri în momentul în care Kathryn își scoase un sîn pentru a-și hrăni copilul. Fetița tăcu imediat. Gurița ei mică făcea mișcări rapide, iar mînuțele frămîntau carnea albă a mamei ei.

— Ce nume îi vom pune? întrebă Hugh răgușit.

— Seamănă cu Shane, răspunse Kathryn privind-o. Cred că îi vom spune Shana.

O umbră dureroasă trecu pe fața lui Hugh, dar dispăru repede atunci cînd ea ridică privirea spre el.

— Să fie Shana, atunci! fu de acord Hugh.

— Chiar dacă e potrivit sau nu, continuă Kathryn, Patrick și Polly vor fi nașii ei.

— O excelentă alegere!

Hugh o sărută ușor pe Kathryn pe frunte și ochii lui își recîștigară strălucirea.

— Sper că Shanei îi va sta bine în albastru!

Capitolul 8

Soarele strălucea cu putere, ca un semn de bun augur, în ziua investirii lui Hugh O'Neill. Într-adevăr, steaua lui norocoasă își începuse fabuloasa ascensiune. Ceremonia de dimineață fusese planificată la Castelul Dublin și urma să fie și o petrecere, o gală în onoarea lor, în aceeași seară. Ceremonia de investire a fost scurtă și simplă. Apoi, puținii participanți la unul din cele mai mari evenimente sociale din Dublin, din ultimii ani, se îndreptaseră spre casele lor.

Cînd membrii familiei O'Neill se întoarseră acasă, Hugh îi invită pe Patrick și pe Conal în biroul său pentru un toast. Servindu-i cu whisky pe oameni săi

cei mai credincioși, Hugh îi aruncă o privire soției lui. Kathryn ridică din sprîncene, întrebînd parcă unde e paharul ei. Cu o ușoară înclinare a capului, Hugh încuviință, recunoscînd provocarea tăcută din ochii ei și îi întinse un pahar cu whisky.

— Să rămînem mereu în grațiile succesului! toastă Kathryn prima.

— Pentru cea mai frumoasă contesă! o complimentă Hugh.

— Sănătate și viață lungă pentru contele și contesa de Tyrone! urmă Conal.

Privind-o pe furiș pe Kathryn, Patrick riscă.

— Fie ca Tyrone, contele și contesa, să prospere! Să le fie casa plină de băieți puternici și sănătoși!

Kathryn roși, dar ridică paharul o dată cu cei trei bărbați și bău. Fiindcă nu mai gustase niciodată *apa vieții* din Irlanda, nu era pregătită pentru șocul pe care îl simți. Ochii i se măriră de surprindere, simțind focul interior care porni brusc de pe buzele ei și se sfîrși în stomac. Se sufocă și tuși.

Hugh o bătu pe umeri și îi aruncă o privire care voia să spună «Ai-fi-putut-să-bănui». Luînd paharul din mîinile ei, se prefăcu supărat.

— Shana trebuie să mănînce și nu se cade să o îmbeți.

— Dacă Shanei îi va plăcea whisky-ul, răspunse Kathryn cu o privire îndrăzneață, aș putea spune că e o adevărată O'Neill.

Cei trei bărbați izbucniră în rîs, știind că acesta era

adevărul.

— Odihnește-te pînă la ceremonia de diseară, o tachină Hugh. În fața vice-regelui nu poți căsca de somn, e o mare impolitețe. Gata, ești liberă!

Cu o reverență pe măsura unei contese, Kathryn se apleacă, își ridică apoi capul, mimînd sfială și murmură:

— Cum doriți, domnule conte...

— Ridică-te, frumoasă domniță!

Hugh îi oferi brațul său și o conduse pînă la ușă. Cînd Kathryn se pregăti să iasă pe ușă, Hugh o lovi ușor peste fund ea țipă scurt.

— Hai, hai, vezi de copii! îi comandă Hugh cu o voce aspră, izbucnind în rîs.

Încîntat, o urmări cu privirea urcînd spre camera ei. Sosise vremea unor noi cuceriri. Din această noapte, contele și contesa de Tyrone vor fi soț și soție, în același pat.

— Șterge-ți bărbia nobilă, domnule conte, spuse Patrick, atunci cînd Hugh se întoarse. Ești un mare pisălog!

Conal și Patrick izbucniră în rîs, văzînd expresia uimită a noului conte și Hugh zîmbi și el.

Spre seară, Kathryn o îmbăie și apoi o hrăni pe Shana. Era îngrijorată de cele cîteva ore ce vor trece pînă ce va putea să-și hrănească fetița flămîndă, dar cu greu reușea să reziste tentației de la Castelul Dublin, cu gala în onoarea lor.

Kathryn era îmbrăcată cu o cămașă scurtă de

mătase, în timp ce Polly îi aranja părul într-un coc elegant în vîrful capului.

— Adu pernițele acelea, îi porunci cameristei. Nu vreau să fiu stînjenită de curgerea sfîrcurilor.

După ce își acoperi sînii în așa fel încît pernițele nici nu se vedeau, Kathryn se îmbrăcă cu rochia, iar Polly îi încheie nasturii verzi de la spate.

— Sînteți încîntătoare, doamnă! murmură Polly.

Kathryn se privi satisfăcută în oglindă. Rochia din catifea se potrivea perfect cu ochii ei verzi, de culoarea smaraldului. Analizîndu-și imaginea în oglindă, Kathryn deveni neliniștită gîndindu-se la reacția lui Hugh, cînd îi va remarca decolteul larg, generos, ce lăsa să i se vadă sînii pînă aproape de sfîrcuri.

Cunoscîndu-le pe Fiona și pe verișoara ei, Aisling, ca și pe multe alte domnișoare frumoase ce vor fi, cu siguranță, prezente, Lady Kathryn îi comandase doamnei Bujold o rochie cu un decolteu care îl va împiedica pe Hugh să privească și în altă parte.

— Adu-mi perlele, îi spuse Kathryn lui Polly.

Îmbrăcat elegant, Hugh intră în acel moment în cameră. Pantalonii din catifea și vesta erau de culoare verde, iar într-o parte a centurii avea pumnalul străvechi al lui Conn O'Neill, cu teaca și mînerul împodobite cu nestemate.

Apropiindu-se de ea pe la spate, Hugh îi zîmbi în oglindă. Kathryn se întoarse deodată cu fața spre el.

— Ești amețitoare! șopti Hugh.

Privirea i se îndreptă apoi spre cameristă.

— Lasă perlele pe masă, Polly, și pleacă!

Hugh o rugă pe Kathryn să se rotească în fața lui pentru a-i admira rochia, dar, în momentul în care aceasta ajunse din nou cu fața la el, privirea lui zîmbitoare dispăruse.

— Rochia este extraordinară, dar aș prefera să nu expui comorile mele ochilor altora.

Vocea lui părea plină de supărare.

— Rochia aceasta nu o vei putea purta. Schimb-o imediat.

— Dar toate doamnele vor fi astfel îmbrăcate! încercă Kathryn să-l contrazică, nefericită de atitudinea lui dezaprobatoare.

— Nu sînt căsătorit cu *toate doamnele*!

— Sper că nu!

Mîndră, Kathryn îi zîmbi dulce, prea dulce, chiar.

— Desigur, voi schimba rochia, îi spuse, apoi, întorcîndu-se cu spatele la el, murmură: Nasturii, Hugh... Descheie-i, te rog.

Încîntat de supunerea ei, Hugh ridică mîinile spre nasturi, dar vocea ei mieroasă îl opri.

— Nu am nimic altceva de îmbrăcat, așa încît voi sta acasă. Trebuie să fii atent și să-mi povestești totul atunci cînd te vei întoarce.

Mîinile lui Hugh înțepeniră în aer, apoi căzură neputincioase. Privindu-i chipul în oglindă, Kathryn știu că victoria era a ei.

— Ah! Ai o cameră plină cu rochii, dar nu mai avem timp de pierdut, mormăi Hugh. Probabil că-mi

voi petrece toată seara, privindu-te și păzindu-te.

Kathryn se învîrti în vîrful degetelor și îl sărută pe obraz.

— Am un dar pentru tine, spuse Hugh, scoțînd o cutiuță din buzunarul vestei.

Luînd-o, Kathryn îi studie lucrătura fină.

— Mulțumesc. O voi păstra.

— Darul este înăuntru, prostuțo!

Roșind, Kathryn deschise cutia. Un magnific colier de smaralde și diamante își trimitea strălucirea și sclipirile spre ea, de pe bucățica de catifea ce-i servea ca suport.

— Oh! exclamă. Nu... nu știu ce să spun!

Hugh se gîndise că diamantele îi vor fi de mare ajutor pentru a obține schimbarea aranjamentului lor.

— Dă-mi voie, se oferi el, luînd colierul din mîinile ei și încheindu-l în jurul gîtului.

Cînd văzu diamantele sclipind în adîncul decolteului ademenitor, Hugh se luptă împotriva dorinței care îl cuprinsese. Mîinile lui alunecară încet pînă pe umerii ei.

— Mulțumesc, murmură Kathryn, atingerea lui neliniștind-o. Dar eu nu am nimic pentru tine...

— Mi-ai dat ceva cu adevărat prețios: un titlu și o familie.

Atinsă și mișcată de cuvintele lui, dorindu-și să fi avut un cadou pentru el, Kathryn adăugă:

— Totuși, mai rămîne să-ți dau ceva prețios.

— În acest caz, mă voi gîndi la ce îmi doresc cel

mai mult, răspunse Hugh. Îți voi spune eu...

Ignorînd dorința din ochii lui Hugh, Kathryn nu își dădu seama de dublul înțeles al cuvintelor lui și, cu un zîmbet, acceptă brațul lui întins.

Sala mare a Castelului Dublin părea poleită în culorile curcubeului. Toți nobilii din Dublin și soțiile lor erau îmbrăcați cu ce aveau mai bun, pentru a-l întîmpina astfel pe noul venit în mijlocul lor. În momentul în care Hugh și Kathryn sosiră, zgomotul din sală încetă și o mare de priviri se ațintiră asupra lor. Majordomul vice-regelui se întoarse spre întreaga adunare.

— Doamnelor și domnilor, anunță el cu o voce puternică, Contele și Contele de Tyrone!

Cu toții începură să aplaude. Vice-regele Rusell înaintă spre ei și îi conduse la capătul opus al sălii, unde urmau să primească felicitări din partea tuturor invitaților.

— Gustările sînt în salonul alăturat, adăugă vice-regele privind cu interes decolteul Kathrynei.

— Sala aceasta este pentru dans și, desigur, ne veți onora dansînd primii.

Hugh o conduse pe Kathryn pînă în mijlocul salonului. Cînd muzica se opri, fu rîndul lui Sir William să-i ceară Kathrynei permisiunea unui dans.

Zîmbind în sinea ei, Kathryn se întrebă cum putea oare Hugh să o supravegheze în timp ce dansa cu un alt bărbat. Dansînd cu Sir William, Kathryn îl căută cu privirea pe Hugh și fu surprinsă să-l vadă dan-

sînd cu Lady Fiona. Se simți stînjenită, mai cu seamă după ce surprinse privirea răutăcioasă a Fionei îndreptată spre ea.

Hugh o văzu apoi pe Kathryn dansînd următorul dans cu Lord Fitzgerald. Și, din moment ce Fiona nu prea voia să-i dea drumul, Hugh dansă din nou cu ea. Privirea însă îi era ațintită asupra soției sale.

— Felicitări! îi spuse Fiona, încercînd să-i atragă atenția.

— Mulțumesc, răspunse și privirea lui alunecă peste trupul ei ademenitor. Arăți extraordinar astăzi, Fiona!

— Sînt atît de dezamăgită că nu am păstrat relațiile și vizitele reciproce! spuse Fiona, neascunzînd invitația mascată de aceste cuvinte.

Privirea lui Hugh alunecă de-a lungul corpului ei și Hugh gemu, simțindu-și bărbăția trezindu-se ca după un somn letargic. Înjură în sinea lui, atît pentru că era să-și piardă controlul, cît și din cauza Kathrynei.

«Soția mea e foarte vicleană – gîndi Hugh – dar înțelegerea noastră va lua sfîrșit deseară. Această vulpe cu păr arămiu nu-mi va pune inima la încercare. Și nici alte părți vitale...»

Eliberîndu-se de tentație, Hugh o conduse pe Fiona de-a lungul camerei. Muzica încetă și cei doi se opriră lîngă Kathryn și Lord Fitzgerald. O singură privire a Kathrynei îl lămuri pe Hugh că era nefericită de alegerea lui. Sperînd ca planurile lui să nu sufere datorită faptului că dansase cu Fiona, Hugh o invită

pe Kathryn la următorul dans. În momentul în care o luă de mînă, Sir William Russell se apropie.

— Trebuie să discut ceva în particular cu tine, îi spuse vice-regele. Lord Fitzgerald, desigur, ne poate însoți.

Hugh mormăi ceva, înciudat de ghinionul pe care îl avea. Hugh își ceru scuze și o lăsă pe Kathryn împreună cu Fiona.

— Felicitări! șuieră Fiona batjocoritoare în momentul în care cei trei bărbați se îndepărtară.

— Îți mulțumesc, *Lady* Fiona, răspunse Kathryn, accentuînd special cuvîntul *Lady*.

Fiona o privi cu o ură nemascată, ce țîșnea din adîncul ochilor ei albaștri.

— Bineînțeles, felicitările sînt pentru nașterea fiicei tale, subliniind în mod special cuvîntul *fiică*.

— Shana a împlinit două luni, răspunse Kathryn, convinsă să nu cedeze.

Fiona era, însă, dornică de noi lovituri și adăugă:

— Hugh trebuie să fie destul de îngrijorat în privința moștenitorului său, din moment ce nu ai născut decît fete pînă acum.

Ochii Kathrynei deveniră două bucăți verzi de gheață. Se apropie amenințător de femeia brunetă ce o înfrunta, dar ezită, observîndu-i pe bărbați întorcîndu-se.

— Scuză-mă, Lady Fiona, aș dori să o răpesc pe soția mea pentru cîteva clipe, spuse Hugh, simțind primejdia.

Cu blîndețe, dar în același timp, și cu hotărîre, o împinse ușor pe Kathryn într-o parte, spunîndu-i:

— Turlough ne transmite felicitările lui.

— Felicitări de la Turlough?

— Ca să ne reamintească faptul că și el este un O'Neill. Hugh îi strînse mîinile Kathrynei, căutînd să o liniștească. I-am trimis răspuns că sper să fie la fel de îngăduitor și atunci cînd voi deveni oficial conducătorul clanului O'Neill.

— Nu poate fi nimic bun din partea lui Turlough, spuse Kathryn.

— Ai încredere în mine, răspunse Hugh, îmbrățișînd-o. Îți promit că nu-ți va face nici un rău nici ție, nici copiilor tăi.

— Nu cred că ne poți proteja de ajuns, replică ea, atît timp cît ești destul de ocupat cu Lady Fitzgerald.

— Sună ca și cum ar veni din partea unei soții geloase, o tachină Hugh.

— Nu sînt geloasă!

— Am încercat să scap de Fiona, dar erai ocupată și tu cu Lordul Fitzgerald.

Kathryn aruncă o privire disprețuitoare spre Fiona, care era înconjurată de cîțiva bărbați tineri.

— Probabil, cățeaua a planificat totul împreună cu tatăl ei!

Hugh chicoti.

— Nu ai de ce să te temi, pisicuța mea cicălitoare. Fiona este o persoană inofensivă și plictisitoare, în căutarea disperată a unui soț tînăr și nobil, ceea ce

este de ajuns pentru a-și îngriji și menține frumusețea.

Kathryn zîmbi și își întoarse privirile în altă parte. Hugh fu aproape orbit de pasiunea stîrnită de zîmbetul luminos al soției sale.

— Ce spuneai, domnule conte? îl întrebă, redevenind serioasă. Nu am putea să ghidăm simțul de proprietate al Fionei într-o altă direcție?

— Nu înțeleg ce urmărești, Sfinxul meu englez.

— Uite acolo.

Kathryn își îndreptă privirea în direcția indicată de ea.

— Lordul Burke este irezistibil, fermecător și accesibil. Și este și destul de tînăr pentru ca frumoasa Fiona să îl placă.

— Într-adevăr, foarte bine spus.

Hugh zîmbi, mîndru de șiretenia Kathrynei.

— Încercăm?

Înalt și bine făcut, Lordul Michael Burke era un bărbat chipeș, cu ochi negri, ce străluceau puternic. Îmbrăcat în albastru, fiecare centimetru al înfățișării sale dovedea că era un adevărat aristocrat.

Pe măsură ce înainta spre el, Kathryn înțelegea tot mai bine care erau motivele pentru care atrăgea femeile. În sinea ei, spera ca ceea ce plănuise împreună cu Hugh să nu se întîmple. Dacă Fiona ar fi cîștigat afecțiunea acestui adevărat bărbat, atunci, cu siguranță, nu mai era dreptate pe pămînt.

— Mă bucur să te revăd, Michael! își salută Hugh

prietenul.

— Am fost foarte nefericiți aflînd de moartea soției tale, rosti Kathryn.

— Mulțumesc, și Burke le zîmbi timid. Am renunțat la doliu pentru a vă felicita.

— Îți mulțumim și noi pentru acest lucru, spuse Hugh.

— Băieții tăi sînt la Dublin? întrebă Kathryn. Sînt convinsă că Maeve ar fi încîntată să-i întîlnească.

— Nu, au rămas acasă.

— Poate, vom putea să ne unim familiile printr-o căsătorie, sugeră Hugh amuzat. La urma urmei, noi avem două fete și tu ai doi băieți.

— Shana nu are decît două luni, Hugh! spuse brusc Kathryn.

Cei doi bărbați zîmbiră.

— Dacă fiicele seamănă cu mama lor, voi fi foarte onorat să ne unim familiile, spuse Burke.

Kathryn roși de plăcere.

— Îi datorez un dans fiicei Lordului Fitzgerald, spuse Hugh, ca și cum abia acum și-ar fi amintit acest lucru. Michael, pot să te rog să-i ții companie Kathrynei?

— Cu multă plăcere.

Burke și Kathryn zîmbiră încurcați.

Hugh se întrebă pentru cîteva secunde dacă ar trebui sau nu să o lase pe Kathryn în grija prietenului său atît de atrăgător. Hotărîndu-se că interesele lui nu erau în pericol, îi părăsi, îndreptîndu-se spre

Fiona.

— Pierderea unei ființe iubite este foarte greu de suportat, spuse Kathryn. Cred că vă lipsește teribil doamna Burke.

— E foarte greu pentru copiii mei.

— Nu și pentru dumneavoastră? întrebă Kathryn.

Cuvintele îi zburaseră prea repede de pe vîrful limbii pentru a le mai putea retrage. Întrebarea era mult prea personală. Pentru siguranța prietenului său, Burke se întrebă ce gînduri avea Kathryn în legătură cu el.

— Îmi pare foarte rău, se scuză Kathryn, vizibil jenată de lipsa ei de delicatețe. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Și eu am pierdut multe ființe dragi și dorul și durerea nu-mi sînt străine.

Kathryn își întoarse privirile. Întorcîndu-se din nou spre Lordul Burke, îi spuse fără să stea pe gînduri:

— În ciuda tuturor deosebirilor dintre noi, Hugh a fost foarte bun cu mine. Vom rămîne împreună mult timp. Fericiți..., sper din toată inima.

Recunoscînd dragostea înmugurită pentru Hugh în expresia ei sinceră, Lordul Burke se simți atins de această mărturisire. Kathryn fusese măritată, acum era a doua oară căsătorită, dar era încă o copilă inocentă... Kathryn nu avea absolut nimic nelalocul ei în acel corp încîntător!

— Fosta mea soție și cu mine nu ne-am iubit foarte mult, i se destăinui Burke. Căsătoria noastră a fost aranjată.

Kathryn înghiți în sec și apoi schimbă subiectul.

— O știți pe fiica Lordului Fitzgerald, Fiona?

— Nu.

Kathryn își ascunse adevăratele sentimente cînd spuse:

— Fiona este o adevărată frumusețe, nu numai exterioară, dar și interioară! Și are aerul cel mai fermecător cu putință. De cînd am sosit la Dublin, a fost tot timpul interesată de persoana mea.

— Și te-a făcut probabil să te simți binevenită, spuse Burke, afișînd un zîmbet politicos și începînd să dea semne de plictiseală. E bine de știut că noi, irlandezii, am fost dintotdeauna un popor foarte ospitalier.

— Uite, acolo sînt! strigă Kathryn, urmărind cu privirea perechile de dansatori. Îl vezi pe Hugh dansînd cu doamna aceea brunetă? Apoi adăugă cu un zîmbet malițios: Doamna ai cărei sîni sînt expuși ca să-i vadă toată lumea.

Lordul Burke se întoarse atît de repede în direcția arătată de Kathryn, încît aproape o împinse, dar se opri în ultima clipă. Murmură o scuză, dar ochii lui erau deja absorbiți de acea minunată viziune ce plutea în fața ochilor săi.

«O sirenă celtică...», gîndi el. «Dacă e la fel de minunată de aproape pe cît e de departe, pe cinstea mea, o voi avea!»

Dansul luă sfîrșit și Hugh o conduse cu grijă pe Fiona spre o margine a sălii.

— Katie este cu Lordul Burke, își aminti dintr-o dată Hugh. Îl cunoști?

— Nu, răspunse Fiona.

Fericită de triumful ei asupra micuței și pretențioasei englezoaice, Fiona nu dădu nici o atenție direcției în care o conducea Hugh.

— Trebuie să ți-l prezint, spuse acesta. Apoi adăugă pe un ton grav și reținut: Tocmai a rămas văduv.

— Da?

Ultimul cuvînt spus trezise interesul Fionei. Cînd cele două perechi ajunseră una lîngă alta, Fiona zîmbea plină de sine. Ochii ei verzi îl analizau pe Burke, înfățișarea, umerii, corpul bine făcut, apoi figura. Ochii lui negri străluceau, cuceriți de farmecul ei. Cînd privirile li se întîlniră, Fiona se simți de parcă Burke ar fi dezbrăcat-o deja în gînd și ar fi ghicit și cele mai intime secrete ale corpului ei.

— Lady Fiona, începu Hugh, tușind pentru a-și ascunde rîsul, ți-l prezint pe Lordul Michael Burke.

Fiona făcu o plecăciune adîncă în fața lui Burke și-i atinse în treacăt cu rochia o mînă. În momentul în care Burke îi sărută mîna ceremonios, Fiona simți o undă de căldură risipindu-i-se în tot corpul, din acel loc în care buzele lui îi atinseră carnea. Fremătînd de excitare, se gîndi că niciodată atingerea unui bărbat nu îi mai crease asemenea senzații.

Hugh se întoarse spre Kathryn.

— Mergem să gustăm ceva, draga mea?

— Bineînțeles, aprobă imediat Kathryn, așezîndu-și mîna deasupra brațului său întins.

Fără alte cuvinte, se depărtară, lăsîndu-i pe Burke și pe Fiona să-și zîmbească mut, fără cuvinte, însă cu patimă, unul altuia.

Hugh și Kathryn petrecură restul serii dansînd împreună și toastînd pentru succesul lor. Dragostea pe care și-o împărtășeau, atît de vizibilă tuturor, rămînea de neobservat tocmai pentru ei. Din cînd în cînd, le aruncau cîte o privire lui Burke și Fionei, care, însă, nu mai aveau ochi decît unul pentru celălalt.

Zăpăcită, obosită după dans și vin, Kathryn îl trase la un moment dat pe Hugh într-un loc mai retras.

— S-a făcut tîrziu, îi șopti. Shana trebuie să fie destul de agitată fără mîncarea ei obișnuită.

— Puștoaica a moștenit în mod sigur temperamentul tatălui ei, spuse Hugh sec. Nellie se va îngriji de tot ce trebuie pînă la întoarcerea noastră.

— Dar eu simt nevoia neapărată de a-mi elibera sînii. Mă dor! se plînse Kathryn.

Hugh zîmbi. Durerea din sînii ei se potrivea perfect cu durerea bărbatului din el. Îi ridică ușor bărbia și își adînci privirile în ochii ei verzi încîntători.

— Ești extraordinar de frumoasă, contesă!

— Și tu, domnule conte, ești binecuvîntat cu un magnific bun gust! răspunse Kathryn, făcîndu-i un semn cu ochiul.

— Te simți bine? Ai născut de curînd și...

— M-am refăcut complet după nașterea Shanei, dar sînii mei dureroși au nevoie de o eliberare.

— Bine! și anticipînd ceea ce urma să se întîmple în cursul nopții, Hugh deveni nerăbdător: Plecăm, atunci?

Kathryn încuviință, neliniștită de graba lui bruscă. Încet, își croiră drum prin mulțime.

Întîlnindu-i în holul de la intrare, Lordul Fitzgerald îi întrebă speriat:

— N-ați văzut-o pe Fiona? Nu reușesc să dau de ea.

— Am zărit-o mai devreme cu Lordul Burke, îi răspunse Hugh, făcîndu-i un semn discret soției sale.

Sesizînd intenția lui Hugh, Kathryn sugeră:

— Poate că Lordul Burke a condus-o acasă.

— Nu este nici un motiv de teamă, adăugă Hugh.

— Burke se va purta ca un adevărat gentleman.

— Da, probabil ai dreptate, rosti Lordul Fitzgerald. În biroul vice-regelui este un joc interesant. Dacă o vedeți cumva pe Fiona, spuneți-i, vă rog, unde mă poate găsi.

În momentul în care bătrînul se îndepărtă grăbit, cei doi O'Neill se priviră unul pe celălalt, după care izbucniră în rîs.

* * *

Visătoare și pe jumătate adormită datorită vinului pe care îl băuse, Fiona se desfăta relaxată în apropierea excitantă a unui bărbat foarte atrăgător, foarte

viril și foarte bogat. Ghemuindu-se strîns lîngă el, realiză la un moment dat că purtarea ei e nepotrivită dar alungă cu repeziciune aceste gînduri care o tulburau. La urma urmei, ce era rău în faptul că o conducea acasă?

— Am ajuns, frumoasa mea! spuse Burke în momentul în care caleașca se opri.

Deschise ușa și coborî primul, apoi o ajută pe Fiona să coboare, prinzînd-o pe neașteptate în brațe.

— Dar asta nu este casa mea, murmură Fiona, alertată brusc.

— E casa mea, răspunse Burke cu un zîmbet posesiv.

Începînd să țipe, Fiona încercă să se împotrivească, dar puterea ei nu se putea măsura cu cea a Lordului Burke. Rîzînd de eforturile ei, Burke o duse în brațe în casă, trecu de gărzi și de servitorii cu priviri amuțite și urcă spre camera sa. Izbi ușa cu piciorul și o trînti pe Fiona în patul enorm, amuzîndu-se cînd ea se ridică imediat de partea opusă a patului.

— Eliberează-mă imediat! îi ceru Fiona. Voi fi ruinată!

— Ești deja ruinată, draga mea, îi răspunse Burke, mulțumit de cuvintele sale.

Cu ochii aruncînd săgeți, Fiona traversă camera, apropiindu-se amenințătoare.

— Ticălosule, bastardule! izbucni, lovindu-l apoi cu palma peste față, cu toată puterea.

Burke îi dădu imediat o palmă ca răspuns, mai mult surprinzînd-o decît lovind-o. Teama luă locul furiei și Fiona se îndepărtă cîțiva pași.

— Ești nebun! șopti ea îngrozită, ducîndu-și o mînă la obrazul lovit.

Burke o prinse de mînă și o strînse la pieptul său viril cu toată puterea, apoi o împinse pe pat.

— Nu te mișca de aici! îi porunci.

Trecîndu-și o mînă prin păr, Burke se gîndi că procedase cît se poate de prost. Se așeză încet lîngă ea și-i simți corpul vibrînd de frică.

— Mînia completează perfect frumusețea ta, spuse el surîzînd.

Fiona fu complet derutată de bizarul comportament al lui Burke.

— Sînt la fel de sănătos ca și tine, zeița mea celtică, o asigură, sperînd să o liniștească.

— Eu știu ce vreau și tu, irezistibilă cum ești, m-ai făcut să te vreau.

— Nu! țipă Fiona.

Burke își așeză o mînă pe umerii ei și o trase mai aproape.

— Ba da, draga mea, vei fi a mea...

Apropierea și parfumul corpului lui conspirau împotriva voinței ei și rezistența îi scăzu în fața dorinței arzătoare.

— Tatăl meu îți va cere satisfacție pentru că m-ai dezonorat, îl avertiză Fiona.

— Ginerelui său? Burke rîse. Nu aș crede.

— Ginere?

— Da, prințesa mea, spuse Burke apropiindu-se de ea, simțindu-se victorios. Te vei mărita cu mine și vei fi mama copiilor mei.

— Dar te cunosc prea puțin! protestă ea. Mai mult, ești încă în doliu.

— Ne vom căsători în august, decise Burke, îmbrățișînd-o. Este o perioadă decentă de doliu și ai timp destul pentru a mă cunoaște mai bine. Te voi conduce acasă dimineață și-i voi anunța tatălui tău intențiile mele.

Ochii ei se deschiseră larg exact în momentul în care o sărută cu patimă. Fiona se simți pierdută. Fusese sărutată de nenumărate ori, de nenumărați bărbați, dar niciodată nu gustase aceeași senzație ca acum. Îi cuprinse gîtul cu brațele și îl sărută la fel de pătimaș.

— După noaptea aceasta, șopti Burke, atingîndu-i Fionei lobul urechii cu vîrful limbii, mă vei privi la fel cum Lady Kathryn își privește soțul.

— Cățeaua aceea? întrebă Fiona cu dispreț.

Burke rămase foarte surprins.

— Ciudat, draga mea, Lady Kathryn mi te-a lăudat în seara asta și, crede-mă, părea invidioasă.

— Ce? întrebă Fiona.

Burke ridică din umeri.

— Cred că a încercat să-mi găsească o pereche potrivită cu atmosfera festivă a serbării.

— Sau poate Lady Kathryn a vrut să-mi distragă

atenția de la soțul ei...

— Ațintește-ți ochii tăi minunați asupra altui bărbat și te voi bate fără milă! o amenință Burke, privind-o cu răceală. Priceput?

— D-d-da.

Burke se destinse.

— *Da* ce?

— D-d-da, my Lord.

Fiona simți că se sufocă. În mod aparent, cel puțin, bărbatul acesta, pe care și-l dorise atît de mult, nu era de lăsat din mînă. Of, Doamne! În ce necazuri intrase oare?

— Așa, ești o fetiță ascultătoare, spuse Burke, mîngîind-o și din glas îi dispăru supărarea.

Deși cruzimea nu-i stătea în fire, Burke știa că acestei feline aparent blînde pe care o ținea în brațe trebuia să i se taie ghearele, pentru orice eventualitate. O culcă ușor pe pat și se întinse lîngă ea.

— Pînă mîine dimineață vei toarce în brațele mele, îi șopti el, apoi o sărută.

— Michael..., gîfîi Fiona și, suspinînd în semn de înfrîngere, se lăsă moale în brațele Lordului Burke.

* * *

Hugh și Kathryn, rîzînd încă de dispariția Fionei cu Lordul Burke, se întoarseră acasă și urcară scările împreună. Ajunși la etaj, țipetele furioase ale Shanei îi asaltară.

— Mă duc să mă schimb și apoi îți voi ține companie cît timp o vei hrăni pe Shana, spuse Hugh, intrînd în camera sa.

— Polly! strigă Kathryn surprinsă, intrînd în camera ei.

Polly, care pînă atunci moțăise într-un scaun, în fața căminului, sări imediat în picioare, auzind glasul stăpînei sale.

— Nu era nevoie să mă aștepți.

— Datoria unei cameriste este de a avea grijă de stăpîna ei în orice moment, spuse Polly, reținîndu-și căscatul.

— Ajută-mă să-mi dezbrac rochia, îi porunci scurt Kathryn. Apoi adu-o pe Shana.

Polly ieși din cameră, iar Kathryn îmbrăcă o cămașă de noapte. Scoțîndu-și clamele din păr, îl pieptănă repede.

Hugh intră pe ușa de legătură dintre camerele lor exact în momentul în care Polly o aducea pe Shana ale cărei țipete furioase nu se potoliseră încă.

— E tîrziu, i se adresă el lui Polly, aruncînd o privire spre Kathryn.

Aceasta își dezgolise un sîn și-i oferise un sfîrc Shanei, care îl atacase cu ferocitate.

— Poți să te duci la culcare, Polly.

Un aer de intimitate familiară îi învălui pe Hugh și pe Kathryn, imediat după plecarea lui Polly.

În camera luminată doar de flăcările din cămin, Kathryn părea o zeiță păgînă, părul ei roșcat scîn-

teind și părînd să arunce flăcări împrejur. Hugh rămase hipnotizat de întreaga atmosferă.

Sătulă după un timp, Shana închise ochișorii ei albaștri și adormi.

— Cred că s-a îmbătat, rîse Kathryn, spărgînd liniștea ce se instalase în cameră.

— O duc eu în cameră, se oferi Hugh.

— Vrei să o sperii pe biata Nellie, apărînd în halat în camera ei, la această oră? îl întrebă Kathryn acoperindu-și sînii. O voi duce eu.

Ridicîndu-se ușor, fără să o trezească pe Shana, Kathryn ieși din cameră. În momentul în care reveni, Hugh era așezat pe scaunul din fața căminului. Kathryn îi admiră, apropiindu-se ușor, înfățișarea plăcută și corpul bine făcut. Hugh sesiză prezența ei, îi zîmbi, o luă de braț și o trase mai aproape. Cînd ea îl îmbrățișă și se sprijini de pieptul lui, Hugh se înfioră, atît de natural era gestul ei pentru un soț și o soție.

— A fost o seară minunată! spuse Kathryn.

Un sentiment de teamă i se strecură în suflet, dar Hugh o sărută imediat, risipindu-i îndoielile.

Ea îi răspunse înfiorată la sărut și Hugh o trase mai aproape, strîngînd-o în brațe pînă ce corpurile lor se lipiră.

Buzele ei se deschiseră de bună voie, permițînd limbii lui Hugh să guste plăcerea. Brațele ei îi mîngîiară pieptul și se încolăciră fierbinți în jurul gîtului lui. Hugh o strînse și mai tare, aproape tăindu-i răsu-

flarea.

O flacără nouă se aprinse cu putere între coapsele ei. Ca de la mare distanță, Kathryn își auzea gemetele de dorință și pasiune. Constatarea bruscă a faptului că era acea femeie îi trecu prin minte, speriind-o.

— Nu! țipă Kathryn și făcu doi pași înapoi.

Hugh se încruntă și înaintă spre ea.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu... nu pot.

Kathryn continuă să dea înapoi.

Hugh se încruntă, dar imediat pe chipul lui apăru un aer răbdător și binevoitor. Știuse doar că nu va fi deloc ușor să o convingă de prima dată să împartă același pat.

— Chiar de pe buzele tale, în această seară au zburat cuvintele *«refăcută complet»*, draga mea, argumentă Hugh politicos, avansînd încă un pas spre ea.

— Nu pot!

Kathryn ajunsese lîngă pat. Nu mai avea unde să se retragă. Lacrimi zadarnice îi apărură pe obraji în momentul în care realiză că nu avea cum să scape.

Hugh se opri în fața ei, privind-o cu intensitate.

— Spune-mi ce se întîmplă cu tine, Katie...

«Mi-e frică – gîndi Kathryn – mi-e frică și nu știu ce să fac.» Își dorea să fie iubită, pentru ea, nu doar pentru că era căsătorită și nu doar în pat, pentru ca bărbatul ei să aibă moștenitori. Dar cum ar fi putut

oare să explice acest sentiment? El ar fi rîs, probabil, considerîndu-le niște prostii.

Hugh recunoscu amestecul de emoții – teamă, confuzie, poftă, rușine, durere – de pe figura soției lui. Își îndreptă spatele și își concentră privirea asupra ei. Îi părea rău? Nu dorea să se culce cu el? Sau îl jelea pe Shane? Oare se va simți întotdeauna în umbra faimosului său unchi?

Mîndria fu sentimentul care cîștigă, instalîndu-se pe chipul Kathrynei. Nedorind să-și divulge adevăratele gînduri, Kathryn se stăpîni.

— Nu pot să o hrănesc pe fiica lui Shane și apoi să trăiesc cu un alt bărbat.

— Alt bărbat? izbucni Hugh, zguduind-o. Dar eu sînt soțul tău acum!

O scutură violent, îi luă mîinile și i le prinse cu o mînă de-a lui, la spate.

— Shane este mort, iar tu trăiești! strigă Hugh.

Ca pentru a-și întări afirmația, cu mîna liberă trase de cămașa de noapte a Kathrynei și o smulse sălbatic de pe corpul ei.

Paralizată, Kathryn urmărea ochii mari ai lui Hugh devorîndu-i goliciunea, mînia lui devenind pasiune năvalnică. Cînd privirea lui flămîndă o întîlni pe a ei, ea intră în panică și încercă să se elibereze, să scape.

— Soția mea nu-mi va spune *nu* în propria mea casă! mîrîi Hugh, aruncînd-o pe pat și năvălind asupra ei ca o fiară asupra vînatului său.

Înnebunită de frică, ea se zbătu și încercă să îl lo-

vească. Îl lovi cu palmele și cu pumnii, dar Hugh îi prinse mîinile în aer și le ținu prizoniere deasupra capului ei. Kathryn încercă să îl lovească cu picioarele. Hugh începu să rîdă așteptînd-o să obosească.

La un moment dat, zvîrcolirile nebunești ale trupului Kathrynei încetară și singura ei mișcare era cea a pieptului greu în timp ce respira. Simțindu-se învinsă, arunca priviri disperate.

— Acum îl voi aranja pe Shane O'Neill pentru totdeauna..., murmură Hugh.

Buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un sărut sălbatic, limba lui îndrăzneață îi invadă gura. Sub corpul lui viril, Kathryn rămase nemișcată pînă ce flacăra sărutului aprinse în ea o pasiune amețitoare.

Un fior o făcu să se cutremure. Incapabilă să se oprească, Kathryn îi răspunse la sărut, căutîndu-i limba.

Hugh se ridică puțin și o privi, dar Kathryn părea pierdută într-o altă lume. Eliberîndu-i mîinile, îi atinse obrajii roșii și o făcu să-l privească.

— Katie, murmură, citind dorința din ochii ei.

— Oh..., gemu Kathryn, strîngîndu-l și trăgîndu-l din nou aproape de ea.

Hugh o sărută pe tîmple, pe pleoape, pe gît, apoi din nou pe buze, într-un alunecare tandră și blîndă. Fără grabă, buzele lui coborîră de-a lungul gîtului ei delicat și mîinile lui descoperiră carnea ei catifelată și fierbinte. Buzele lui Hugh coborîră și mai mult ajungînd la sînii ei plini a căror dulceață o gustă cu

lăcomie.

Hugh ar fi dorit ca această căutare să dureze la nesfîrșit, însă știa că nu se mai putea. Arma lui masculină era gata pentru cea mai importantă bătălie a vieții. Mîinile lui coborîră între coapsele ei, găsind sursa plăcerii, umedă, vibrînd, pregătită pentru invazia lui.

Încurcîndu-se și luptînd cu halatul, Hugh se aruncă între coapsele ei și își împlîntă pumnalul în teacă.

Kathryn gemu, apoi din gîtul ei nu mai ieșiră decît niște sunete pierdute, care îl îndemnau să împingă, să împingă, să împingă... Cu un țipăt final, Kathryn se oferi cu o supunere primitivă, corpul ei redescoperind plăcerea.

Hugh se pierdu în acest val de plăcere. Își dădu seama într-o secundă că victoria îi aparținea. Recăpătîndu-și respirația normală, Hugh se așeză alături de ea și o îmbrățișă.

— Stai cu mine, îi șopti Kathryn.

— Da, îi răspunse Hugh, dar ochii ei erau deja adînciți în somn.

Hugh își dădu seama că își iubea soția mai mult decît putea să exprime prin cuvinte. Amintindu-și felul în care îl respinsese, Hugh gîndi că încă îl mai iubea pe Shane și jură că ea nu va ști niciodată nimic despre dragostea lui pentru ea. A-i împărtăși sentimentele lui ar fi ca și cum ar fi pus o armă foarte periculoasă în mîinile unui copil.

Hugh se trezi înainte de a se ivi zorile. Cuibărită

lîngă el, Kathryn dormea adînc. Ca un puşti căruia i se oferise o nouă jucărie, nu rezistă tentaţiei de a ridica pătura şi de a o privi pe frumoasa femeie ce îi aparţinea. Goliciunea ei reprezenta o tentaţie absolut irezistibilă. Întinse o mînă, urmărind curbura excitantă a şoldului ei. Privindu-i faţa, Hugh îi descoperi ochii verzi deschişi.

— Sărută-mă..., şopti Kathryn şi îl îmbrăţişă, trăgîndu-l aproape de corpul ei.

Capitolul 9

Iarna trecu, iar viața Kathrynei intră pe un făgaș obișnuit și aproape monoton. Educația fetițelor și îndeletnicirile de stăpînă a casei îi umpleau zilele, nopțile aparținîndu-i lui Hugh. Cu toate că împărțeau același pat în fiecare noapte, Kathryn devenise tot mai neliniștită.

Fără îndoială, era îndrăgostită de soțul ei, dar Hugh nu-i spunea niciodată nici un cuvînt de dragoste. O supăra faptul că era considerată doar femeia de la care el putea avea, în sfîrșit, un moștenitor. Faptul că nici ea nu vorbise niciodată de dragoste în fața lui nu îi trecuse însă prin minte. Consumîndu-se în tăcere, fiecare aștepta un semn

din partea celuilalt și nici unul nu îndrăznea să fie primul care să-și declare iubirea.

Iarna adusese și alte schimbări. După ce mai mulți oșteni arătaseră interes față de Polly, Patrick își luase inima în dinți și, pînă la urmă, cedase farmecelor ei. Nunta fusese hotărîtă în cursul lunii iunie.

Veștile despre o altă căsătorie îi scandalizară pe locuitorii Dublin-ului. Se bîrfea că Fiona Fitzgerald dispăruse împreună cu Lordul Burke încă din noaptea sărbătoririi celor doi O'Neill. Înnebunit, Lordul Fitzgerald intrase ca un bolid în dormitorul lui Burke și își descoperi fiica făcînd dragoste cu chipeșul văduv. Certîndu-și fiica, Fitzgerald o alungă din pat, așa goală cum era. Fusese rîndul lui Burke să alerge după sabia lui și să-l amenințe pe bătrîn cu moartea în cazul în care nu va fi de acord ca Fiona să se căsătorească cu el. Lordul Fitzgerald se calmase oarecum după aceste cuvinte, dar le spuse că noaptea nunții ar fi trebuit să aibe loc după oficierea ceremoniei de căsătorie și nu înainte. După ce îi spusese Lordului Fitzgerald să se pregătească de nuntă în august, Lordul Burke îi poruncise Fionei să urce înapoi în pat. Nefiind dispus să piardă această șansă, Lordul Fitzgerald părăsise imediat camera pentru a face contractul de cununie, gata pentru semnat în aceeași noapte.

— Katie! o strigă Hugh, întrerupîndu-i gîndurile.

Kathryn se întoarse și constată cu surprindere că lîngă soțul ei mai era un bărbat.

— Sir Henry!

Kathryn își ridică poalele rochiei și alergă spre tatăl ei vitreg. Sir Henry Bagenal își deschise brațele și Kathryn, izbucnind în plîns, aproape îl strivi în îmbrățișare.

— Ce înseamnă asta, draga mea? o întrebă el. Plîngi de bucurie sau de necaz?

— De bucurie..., suspină Kathryn. Am crezut că nu-mi voi mai vedea familia niciodată.

— Dar ai o familie acum, un soț și copii, spuse Henry. Dă-mi voie să te privesc și să văd cum arăți.

Sir Henry zîmbi plăcut surprins de înfățișarea ei, apoi remarcă:

— Ai rămas aproape aceeași, doar că locul fetiței a fost luat de femeie acum.

Cu lacrimi strălucindu-i în ochi, Kathryn se agăță de tatăl ei vitreg, primul englez pe care îl atinsese în ultimii șase ani.

— Vino înăuntru! Trebuie să cunoști două nepoțele minunate.

Îl conduse spre intrare, Hugh urmărindu-i îndeaproape. La cină, Kathryn se așeză între tatăl ei vitreg și soțul ei. Mai mult vorbi decît mîncă, flămîndă de cît mai multe informații despre Anglia decît de hrană.

— Povestește-mi despre familia noastră, îl rugă la un moment dat, trăgînd ca un copil de mîneca tatălui ei vitreg.

— Lasă omul să mănînce în liniște, spuse Hugh.

Va fi timp destul după cină.

— Povestește-mi totul, Henry, insistă Kathryn, ignorînd ce spusese Hugh. Vreau să aflu toate noutățile.

Sir Henry zîmbi cu indulgență, înțelegîndu-i graba după cei șase ani petrecuți pe tărîm irlandez.

— Fratele tău este acum paj la curte, începu. Unul dintre favoriții reginei, aș putea să adaug. Sora ta Brigette are un copil și este fericită cu moșierul ei scoțian. Știai că l-a părăsit la un moment dat?

— Nu! chicoti Kathryn, întorcîndu-se spre Hugh. După cum vezi, nu sînt unică. Nesupunerea este o caracteristică a familiei.

Hugh zîmbi.

— Mama e bine și îți transmite toată dragostea ei, continuă Sir Henry, dar mai plînge după Heather.

— Plînge după Heather? repetă Kathryn uimită.

— Ți-am trimis veștile proaste acum cîteva luni, răspunse Sir Henry.

Îl privi pe Hugh, mirat la rîndul lui și realiză greșeala pe care o făcuse.

— Ce vești? întrebă Kathryn, îmbujorîndu-se.

Luîndu-i o mînă în ale sale, Sir Henry îi spuse:

— Heather s-a îmbarcat pe un vas care s-a scufundat în drum spre Franța. Nu a supraviețuit nici un pasager.

— Nici un supraviețuitor..., gemu Kathryn cu emoție.

Se întoarse spre Hugh și expresia lui îi confirmă

toate bănuielile.

Hugh ar fi dorit să vorbească, dar Kathryn îl respinse, pentru că nu-i putea ierta minciuna. Ochii ei îl acuzau, făcîndu-l să tacă, indiferent ce ar fi avut de spus.

— Scuzați-mă, le spuse Kathryn, după care se ridică de la masă și ieși din cameră.

În camera ei, Kathryn îmbrăcă o cămașă de noapte și o trimise la culcare pe Polly. Pentru că nu reușea să adoarmă, se așeză în fața căminului și privi flăcările. «Hugh știa despre moartea lui Heather...» Acest gînd nu îi dădea pace. Lacrimi tăcute îi brăzdau obrajii. Oare plîngea de durere pentru moartea surorii ei sau pentru faptul că fusese mințită și înșelată de soțul ei?

După puțin timp, Hugh intră în camera ei. Dorindu-și să fi putut să dea timpul înapoi, ezită cîteva clipe, privind-o.

«La dracu'!», înjură în gînd, înaintînd spre ea. Poate greșise mințind-o, dar alegerea fusese corectă în momentul respectiv.

— Îmi pare rău, se scuză, punîndu-i o mînă pe umeri.

Întorcîndu-se spre el, Kathryn respinse atingerea lui. Nu-și dorea să mai fie mințită.

— Știai totul despre Heather, îl acuză cu un glas plin de reproșuri.

— Da, dar..., încercă să se apere Hugh.

— M-ai crezut o proastă! Ticălosule, mincinosule,

meschinule!

Nemaigăsind cuvinte de ocară, îi întoarse spatele în semn că terminase tot ce avea de spus, că discuția din acea seară era încheiată. Hugh o întoarse cu blîndețe cu fața spre el.

— Vice-regele Russell mi-a spus ce i s-a întîmplat lui Heather, admise el, dar nu te-am mințit niciodată.

— Uitarea este același lucru cu minciuna.

— Erai însărcinată în luna a șaptea și mi-a fost teamă pentru copil, răspunse Hugh.

Kathryn rămăsese nepăsătoare în fața lui și el simți că își pierde răbdarea.

— Sfinte Cristoase! O astfel de lovitură îi putea face rău copilului! În locul meu, ai fi riscat viața Shanei pentru adevăr?

— Nu, răspunse oftînd Kathryn, dar, mai tîrziu...

— Mai tîrziu mi-a lipsit curajul, rosti imediat Hugh.

— Lașitatea poate învinge și cel mai curajos bărbat. Mi-a fost teamă să tulbur cu ceva atît de trist, fericirea noastră. Am așteptat momentul potrivit să-ți spun, dar nu a venit niciodată. O îmbrățișă și-i ridică fața spre el. Crede-mă, draga mea, îmi pare tare rău pentru sora ta și pentru faptul că, din cauza mea, mîhnirea ta e mai mare. Te rog, iartă-mă...

— Te iert, spuse Kathryn.

Hugh o sărută ușor.

— Henry mă așteaptă în birou. Avem puțin timp pentru a ne gîndi la o tactică pentru a-i învinge pe cei din Maguire.

Kathryn încuviință, dar o expresie de neliniște i se întipări pe figură.

— Încruntarea face riduri premature, glumi Hugh, punîndu-i un deget pe vîrful nasului.

Străbătu rapid camera, dar se opri la ușă pentru a o privi cu severitate.

— Cînd vin, vreau să te găsesc în pat. Îndrăznește să nu mă asculți, fetițo, și te voi supune torturilor celor mai sofisticate.

Kathryn zîmbi, iar Hugh ieși din cameră.

Imediat ce ușa se închise după el, zîmbetul dispăru de pe chipul ei. Se așeză din nou pe scaunul din fața căminului și privi pierdută flăcările.

— Biata Heather! oftă Kathryn. Pierdută pentru totdeauna...

Gîndurile îi zburară înapoi, în copilăria ei, la castelul Basildon, în Anglia. Heather, cea mai mică dintre cele trei surori Devereux, se plîngea întotdeauna că e singura cu pistrui din familie. Iar Brigitte, sora lor, glumea mereu pe seama ei, fără milă. Kathryn era cea căreia îi revenea misiunea de a le împăca.

Heather fusese martoră la oribila crimă prin care fusese omorît tatăl lor și suferise mult din acest motiv. Puține nopți trecuseră fără ca țipetele ei să nu o trezească, coșmarele cuprinzîndu-i mintea ca într-o capcană fără cuvinte.

«Poate – gîndi Kathryn – în sfîrșit, Heather și-a găsit somnul odihnitor în moarte. Și Hugh!» Pieptul Kathrynei se înălță într-un suspin adînc. Își iubea so-

țul, dar el nu-i spusese niciodată nimic despre sentimentele lui. Acum stătea în birou, făcînd planuri de război. «La fel ca Shane!» O frică puternică îi cuprinse inima. Hugh nu trebuia să îl însoțească pe Sir Henry. Nu mai avea puterea interioară de a rezista încă unei pierderi. Dar cum ar fi putut să prevină posibila pierdere? Oare Hugh i-ar asculta sfatul?

* * *

Cîteva zile mai tîrziu, Hugh era în biroul său, încercînd să lucreze, dar gîndurile îi zburau în mod constant la Kathryn. Nu o singură dată se întîmplase să se trezească noaptea și să o găsească trează, gîndindu-se la ceva. Cînd o întreba ce o preocupă, Kathryn nega că ar fi ceva în neregulă.

O ciocănitură în ușă îi întrerupse gîndurile. În momentul în care soția sa intră și se așeză pe scaunul de lîngă el, Hugh se întrebă dacă nu cumva gîndurile sale îl făcuseră să aibă viziuni.

— Îmi pare rău că te întrerup, spuse Kathryn. Trebuie neapărat să-ți vorbesc despre o chestiune urgentă.

Hugh încuviință, dar Kathryn privi în altă parte și își mușcă nervoasă buzele.

Adunîndu-și curajul, întîlni privirea lui răbdătoare și spuse:

— Cred că nu e bine să îl însoțești pe Sir Henry.

Primul impuls al lui Hugh, pe care de altfel și-l re-

primă, fu de a-și informa soția că războiul e o treabă de bărbați și nu de femei.

— De ce crezi că nu e bine, draga mea? o întrebă Hugh.

Încurajată, dar nervoasă, Kathryn se ridică și începu să se plimbe cu pași mari prin cameră. Analizînd încă o dată toate argumentele logice la care se gîndise, Kathryn le rosti pe rînd, încercînd să-și păstreze calmul.

Privind-o, Hugh își reținu zîmbetul cu greutate.

Kathryn se întoarse brusc spre el, surprinzîndu-l.

— Lupta împotriva poporului tău nu este un lucru drept. Ținutul Maguire este problema reginei. Las-o pe ea să-și rezolve problemele.

— Dar chiar ea le rezolvă.

— Ce anume?

— Regina își rezolvă problema, trimițîndu-l pe Sir Henry și pe mine să luptăm în Maguire.

— Nu încerca să mă păcălești! Vocea Kathrynei crescu în tonalitate, devenind mustrătoare. Ai înțeles precis ce am vrut să spun. Nu este problema ta, îți repet!

— Pentru a fi investit oficial moștenitor și conte de Tyrone, îi răspunse Hugh, am fost de acord să lupt.

— Dar prețul este prea mare! strigă Kathryn, pierzîndu-și controlul.

Hugh se ridică și se îndreptă spre ea.

— Niciodată să nu mai spui că prețul pentru drepturile mele legitime este prea mare! o avertiză el.

— Îmi răstălmăcești cuvintele.

— Subiectul este închis!

Vocea lui Hugh era potolită, dar privirea din ochii săi o îndemna să tacă.

— Shane a luptat la fel pentru regină și eu l-am îngropat. Nici tu nu te vei întoarce viu acasă!

Kathryn suspină și lacrimile îi inundară ochii, în timp ce figura lui Hugh se însenină.

— Te temi pentru viața mea? o întrebă, trăgînd-o aproape de el.

O îmbrățișă strîns, apoi o împinse ușor cîțiva pași înapoi.

— Întotdeauna e îngrozitor pentru femei, atunci cînd soții lor pleacă la război, dar nu e nimic de făcut. Trebuie să plec, îi explică.

Îngrozită, Kathryn se trase înapoi. Cuvintele lui erau aceleași cu cele rostite de Shane, înainte ca Patrick să-i aducă acasă corpul, aruncat peste calul său. Hugh nici nu se gîndise măcar cît de mult o dureau aceste cuvinte. Teama ei se transformă în furie clocotitoare. Dornică să lovească la fel cum fusese lovită, Kathryn dădu drumul singurei ei arme: cuvintele.

— Atunci du-te și mori pentru regină! îi strigă.

— Mai întîi Shane, acum tu – poate că mai există încă vreun O'Neill care va vedea o cale de a-și face viața mai nobilă, însurîndu-se cu mine.

Hugh îi dădu o palmă. Kathryn se sprijini de ușă, încercînd să rămînă în picioare.

Hugh îi oferi imediat o mînă pentru a o sprijini, dar Kathryn deschise ușa și fugi cu mîna pe obrazul înroșit.

— Katie! strigă Hugh în urma ei.

— Shane mă bătea la fel! răspunse ea, dispărînd apoi pe scări.

Patrick, Polly și cîțiva alți servitori, care se găseau în vecinătatea camerei ce-i servea lui Hugh drept birou, auziră țipetele și văzură ieșirea aproape isterică a contesei. Gîndindu-se să meargă după ea, Hugh păși în hol, dîndu-și seama că mai multe perechi de ochi îl priveau dezaprobatoare. Cel puțin aparent, se părea că toți erau împotriva lui.

— Nu am bătut-o, mormăi Hugh cînd privirea lui o întîlni pe cea a lui Patrick. Doar am pălmuit-o...

Patrick nu spuse nimic, dar privirea lui îl considera deja vinovat.

— Mergeți la treburile voastre! strigă Hugh, făcîndu-i pe toți să se împrăștie ca niște șoareci.

Hugh privi cu satisfacție supunerea servitorilor săi. Patrick însă nu se mișcă.

— E nevasta mea, spuse Hugh. Mă voi purta cu ea așa cum voi crede eu de cuviință!

Întorcîndu-se, intră în birou și trînti ușa. Ezitînd cîteva clipe, Patrick deschise ușa și intră.

— Am spus să pleci!

Ignorînd porunca stăpînului, Patrick se îndreptă cu pași înceți spre Hugh.

— Îți amintești ziua în care Katie a încercat să o

învețe pe Polly să călărească? Ai întrebat-o atunci dacă al doilea copil îl pierduse căzînd de pe cal.

Lăsînd pana de scris jos, Hugh deveni atent.

— Da, îmi amintesc.

— Katie a pierdut un băiat, da, un băiat, pentru că Shane a bătut-o îngrozitor, atunci cînd i-a arătat puțină prietenie unui prizonier, Sorley Boy MacDonnell, îi spuse Patrick. Nu vreau să te plictisesc cu alte detalii.

— Nu am știut, răspunse Hugh, simțindu-se ca un monstru pentru palma pe care i-o dăduse.

— Dacă o mai lovești o singură dată, îl amenință Patrick, te voi ucide.

Hugh se încruntă și, cu o mînă pe mînerul pumnalului, se ridică pentru a-l înfrunta pe Patrick.

— Mi-ai jurat credință!

Ridicîndu-se la rîndul lui, Patrick ajunse aproape față în față cu Hugh.

— Am jurat mai întîi să o apăr pe Lady Kathryn!

Hugh se destinse brusc și începu să zîmbească.

— Știi, de fapt, detest bătaia.

Cu o plecăciune de încuviințare, Patrick se pregăti să plece, dar se întoarse auzindu-l pe Hugh:

— Patrick?

În secunda imediat următoare, pumnul lui Hugh luă contact cu fața lui Patrick. Puterea loviturii îl trimise la podea.

— Asta e pentru că m-ai amenințat, spuse Hugh, ajutîndu-l să se ridice. Eu nu sînt Shane O'Neill. Să

nu îndrăznești să mă asemeni cu el și să-mi atribui obiceiurile lui murdare.

Patrick încuviință și vru să plece. Dar Hugh consideră că răzbunarea aceasta nu-l satisfăcea și spuse:

— Mi-am amintit... Tocmai l-am văzut pe Jake, servitorul, plimbîndu-se cu Polly prin grădină în seara asta. Nunta voastră mai este sau nu valabilă?

Fără a-i mai răspunde, Patrick ieși în goană din birou, mormăind:

— Drac de femeie, te fac eu să termini o dată cu flirturile tale!

* * *

Cînd Hugh intră în sufragerie în aceeași seară, pentru cină, Sir Henry era deja așezat la locul lui. Scaunul Kathrynei era însă gol.

Polly se apropie încet de cei doi bărbați.

— Lady Kathryn nu se simte prea bine și vă roagă să cinați fără ea.

Apoi privindu-l țintă pe Sir Henry adăugă:

— Doamna vă roagă în mod special să o scuzați.

— Nu are nevoie și de scuzele mele? întrebă aspru Hugh, încruntîndu-se.

— Nu mi-a spus nimic despre dumneavoastră, răspunse Polly, după care ieși din cameră.

— Ceva nu merge bine între Kathryn și tine, remarcă Sir Henry.

— Crede că nu e înțelept să lupt în Maguire, îi răs-

punse Hugh.

— E îngrijorată pentru soarta ta, concluzionă Sir Henry. Mama ei are aceeași părere în legătură cu mine.

— Katie crede că voi avea aceeași soartă cu unchiul meu.

— Da..., spuse Sir Henry și dădu aprobator din cap. De fapt, cred că există cîteva asemănări. Trebuie să-ți amintești, prietene, Katie a avut o viață liniștită, în Anglia și aceeași viață și-o dorește și aici, în Irlanda.

— Dar nu mai este un copil! se plînse Hugh. Ar trebui să înțeleagă că un bărbat e obligat să facă anumite lucruri.

— Da, fu de acord Sir Henry. Dar femeile sînt slabe prin felul lor. Eu o cunosc pe Kathryn de cînd era un copil. Poate că pentru mine e mai ușor să am răbdare.

— Cum era?

O imagine îndepărtată apăru în fața ochilor lui Sir Henry care începu să zîmbească.

— Niște ochi verzi enormi, prea mari pentru fața ei, părul strălucind ca un apus de soare, mîini și picioare lungi...

Hugh izbucni în rîs.

— S-a schimbat, deci, în bine.

Sir Henry surîse.

— Am observat și eu.

— Întotdeauna a fost atît de încăpățînată?

— Pe măsură ce au crescut, cele trei surori au devenit tot mai independente și mai încăpățînate, îi răspunse Sir Henry. Știi, prima dată cînd unchiul tău a văzut-o, Kathryn era îmbrăcată în hainele unui băiat de la grajduri.

Auzindu-l, Hugh izbucni în rîs. Se întrebă ce gîndise oare unchiul său, amator și cunoscător de femei, în momentul în care văzuse că urma să se căsătorească cu un băiat de la grajduri. Ar fi meritat chiar să-și riște viața pentru a vedea expresia lui Shane de atunci.

* * *

Tîrziu, sperînd să o găsească trează, Hugh intră în dormitorul Kathrynei. Se așeză pe marginea patului și își privi soția dormind. Plînsul îi umflase pleoapele. Știind cîtă durere îi cauzase, Hugh își simți sufletul cuprins de amărăciune și remușcări.

Fără nici o îndoială, Hugh o iubea, dar era încă nehotărît. Trebuia oare să se dezbrace și, ca de obicei, să doarmă lîngă ea? Sau Kathryn îi aștepta scuzele? Plin de remușcări, Hugh se ridică și intră în camera lui.

Kathryn se trezi singură în dimineața următoare. Sigură că mînia îl determinase pe Hugh să o respingă, decise să renunțe la dragostea pentru el. Așa ar fi fost și mai ușor de îndurat moartea lui, atunci cînd Patrick i-ar aduce corpul acasă.

La cină, în seara aceea, Kathryn se așeză între tatăl vitreg și soțul ei. Interveni foarte puțin în conversație, dar ascultă concentrată tot ce avea legătură cu războiul și bătăliile ce urmau. Știind prea bine că cei doi urmau să se închidă în birou încă multe ore pentru a-și pune la punct planurile lor infernale, Kathryn se scuză la sfîrșitul mesei și preferă să se retragă în liniștea camerei sale.

După o baie și după ce îmbrăcă un halat de mătase, Kathryn o trimise pe Polly la culcare și se așeză în fața căminului. Încercă să-și odihnească gîndurile, dar, după un timp, sesiză prezența cuiva în spatele ei.

Cu o expresie blîndă pe chip, Hugh o privea cu atenție. Inima Kathrynei zvîcni cu putere.

— Da? îl întrebă cu voce rece.

— Trebuie să-ți vorbesc, îi spuse Hugh și, luînd-o prin surprindere, îngenunche în fața ei și îi cuprinse mîinile în ale lui. Ochii săi căprui exprimau suferință.

— Iartă-mă... Îți jur că nu voi mai ridica niciodată mîna asupra ta.

Kathryn îi acceptă scuzele cu o ușoară înclinare a capului și rămase cu privirea ațintită la mîinile lor. Își dorea să-l strîngă în brațe, dar jurase să impună distanță între inimile lor. Scuzele lui nu schimbau cu nimic faptul că Patrick sau oricine altcineva urma, poate, să-i aducă acasă corpul fără viață, din bătălie. Trebuia să reziste, să supraviețuiască măcar de dragul copiilor ei.

Adunîndu-și curajul, Kathryn ridică privirea spre

Hugh.

— Mai ai altceva de spus? îl întrebă rece, inima bătîndu-i însă puternic.

— Nu.

Descurajat, Hugh se ridică și intră în camera lui, fără a mai observa lacrimile mari și fierbinți ce alunecau pe obrajii delicați ai soției sale.

În timpul următoarei săptămîni, relațiile dintre ei rămaseră la fel de reci. În fiecare noapte, Kathryn veghea, așteptînd ca soțul ei să vină la ea, neștiind însă cum urma ea să reacționeze.

Dar Hugh nu intră deloc în camera ei.

Cîteva zile mai tîrziu, Kathryn privea tristă spre fereastra dormitorului lui Hugh. În curte, bărbați înarmați alergau de colo-colo, făcînd pregătiri pentru plecare. Privindu-i cu atenție, scrutîndu-le chipurile tuturor, Kathryn nu reuși să-l descopere totuși pe Hugh. O dorință imperioasă de a coborî și de a-și lua *rămas bun* o cuprinse, dar își reținu acest impuls.

Deodată, niște mîini puternice îi cuprinseră umerii. Kathryn se întoarse speriată.

— Plec, spuse simplu Hugh.

— Văd.

Kathryn rezistă dorinței de a-l îmbrățișa și a-l săruta înainte de plecare.

Hugh o sărută ușor pe obraz, apoi se dădu înapoi pentru a o privi. Deschise gura, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, dar se răzgîndi. Fără nici un alt cuvînt, se întoarse și ieși din cameră.

Cînd ușa se închise, Kathryn își privi mîinile care îi tremurau. Doamne! Cum putea ea oare să stea și să-l vadă plecînd spre moarte, fără să-i mărturisească dragostea ei?»

— Hugh!

Kathryn alergă imediat din cameră, coborî scările și ieși în curte. Strigătele ei răsunară cu putere în curte, oprindu-i pe oșteni să încalece.

Hugh descălecă imediat. Cu fața plină de lacrimi, Kathryn se aruncă la pieptul lui. Hugh o îmbrățișă, în timp ce toate privirile se întoarseră spre ei.

— Te rog să te întorci teafăr acasă, șopti Kathryn, îngropîndu-și fața la pieptul lui.

— Îți promit, jură Hugh, ridicîndu-i bărbia și determinînd-o să îl privească.

Aplecîndu-se, o sărută zgomotos, punîndu-și toată dragostea în acel singur sărut. Ca și cum numai ei ar fi existat pe lume, Hugh și Kathryn se îmbrățișară strîns, umbrele trupurilor lor părînd una singură.

Sărutul lor unic se prelungi într-un alt sărut. Și apoi în altul...

— Cred că nu ne vom mai întoarce niciodată dacă nu vom pleca mai întîi, se auzi vocea ironică a lui Patrick.

Oștenii chicotiră auzindu-și căpitanul.

Șovăitor, Hugh întrerupse sărutul. Ridicîndu-i mîinile la buze, le sărută lung. Pentru cîteva clipe, soț și soție se sorbiră din priviri, tînjind după mai mult.

— Dacă mai întîrziem, glumi Patrick, vom fi prea

bătrîni pentru a mai lupta.

Din nou curtea răsună de rîsetele zgomotoase ale oștenilor. Hugh o sărută pentru ultima oară, apoi încălecă, înjurîndu-l pe Patrick:

— Du-te la dracu', Patrick! mormăi încruntat.

Cu o mînă la buze, Kathryn rămase în curte și îi privi pînă ce dispărură în zare.

Cu toate că avea destule de făcut pentru a fi ocupată, zilele apăsătoare care urmară plecării lui Hugh se scurseră îngrozitor de încet. Kathryn se ocupă în cea mai mare parte a timpului de fiicele ei, dar insistă să ajute și la pregătirile pentru căsătoria lui Patrick și Polly.

Kathryn o rugă pe doamna Bujold să coase rochia de mireasă și croitoreasa deveni un vizitator frecvent al casei O'Neill. Polly protestă, dar Kathryn nu o luă în seamă, insistînd că rochia era un cadou de căsătorie.

Cele mai plăcute zile erau, de altfel, cele în care doamna Bujold își făcea apariția. Camera Kathrynei se umplea de rîsete atunci cînd doamna Bujold le povestea ultimele aventuri scandaloase din Dublin. Între contesă și croitoreasă se formă astfel o legătură de prietenie. Nu o dată, doamna Bujold le dojeni pe Polly și pe Peg pentru lipsa de grijă față de stăpîna lor, pentru faptul că slăbise, iar pe chip îi apăruseră cearcăne care îi umbreau ochii minunați.

Într-o seară, la aproape o lună de la plecarea lui Hugh, Kathryn încerca să se liniștească cu o baie

fierbinte. Ușa se deschise însă brusc și Peg apăru în cadrul ei, abia răsuflînd.

— Contele a venit acasă, gîfîi Peg. În curte...

Goală și udă, Kathryn sări în picioare.

— Polly, dă-mi imediat prosopul!

Polly vru să-i țină prosopul, dar Kathryn îl smulse din mîinile ei. Atît Polly, cît și Peg rămaseră fără glas atunci cînd Kathryn se înfășură în prosop, acoperindu-și abia o jumătate a corpului și înnodă cele două capete ale prosopului deasupra sînilor.

— Ce vreți să faceți? spuse Polly într-un tîrziu, regăsindu-și glasul.

Fără să o bage în seamă, Kathryn porni spre ușă, dar fu oprită de Peg.

— Dă-te la o parte! îi porunci Kathryn.

— Nu puteți ieși așa din cameră, insistă Peg.

— Dă-te la o parte sau caută-ți alt serviciu începînd de mîine dimineață!

Înfricoșată, Peg îi lăsă cale liberă și își privi nobila stăpînă alergînd pe jumătate goală pe coridor. Strigîndu-l pe Hugh, Kathryn coborî în grabă în holul de la intrare.

Însoțit de vice-rege, de Sir Henry Bagenal și de Patrick, Hugh tocmai intra în hol în momentul în care Kathryn ajunsese la capătul de jos al scărilor. Împietriți, cei patru bărbați rămaseră locului ca și cum ar fi prins deodată rădăcini.

Strîngînd mai bine prosopul, Kathryn se aruncă în brațele soțului ei. Hugh o sărută cu pasiune.

Apoi se dădu înapoi cîţiva paşi şi îi analiză ţinuta, izbucnind în rîs.

— Se pare că moda s-a schimbat de cînd am plecat eu.

Ochii Kathrynei străluceau de bucurie.

— Ai cîştigat?

— Am cîştigat. O luă în braţe şi începu să urce scările, apoi, amintindu-şi de ceilalţi, se opri şi se întoarse: Intraţi în biroul meu. Voi coborî şi eu imediat.

Sir Henry zîmbi văzînd expresia şocată a viceregelui.

— Chiar că e fiica mamei sale, spuse el. Sîngele franţuzesc îi încălzeşte venele.

Întîlnind-o pe Peg la jumătatea scărilor, Hugh se opri din nou.

— Adu mîncare şi băutură pentru oaspeţii mei! îi porunci. Apoi o văzu pe Polly şi începu să rîdă. Să-ţi fie ruşine, Polly! Unde e prosopul pentru Patrick?

Bucuroasă, Kathryn îl sărută pe Hugh pe obraz şi pe nas.

Hugh ajunse în faţa uşii, o deschise cu piciorul şi o aşeză pe Kathryn pe pat. Apoi, cu o mişcare bruscă, smulse prosopul ce îi ascundea corpul.

Un geamăt scurt de dorinţă îi scăpă văzîndu-i carnea moale şi mătăsoasă.

— Sărută-mă, îi spuse Kathryn, înlănţuindu-i gîtul cu mîinile.

Hugh o sărută, sorbindu-i de pe buze dulceaţa.

— Iartă-mă, mormăi, descheindu-și vesta și pantalonii. Nu mai pot aștepta.

Se prăbuși peste ea cu un geamăt. Ea era deja pregătită și amîndoi simțiră aproape imediat plăcerea supremă.

Privind-o în ochi, Hugh îi spuse:

— Vom continua mai tîrziu.

O sărută din nou, lung, privindu-i ochii verzi strălucitori.

— Te iubesc, contesa mea!

— Și eu te iubesc, contele meu drag!

Hugh încercă să se ridice, dar coapsele ei îi înlănțuiră mijlocul. Refuzînd să-i dea drumul, Kathryn îi aruncă un zîmbet triumfător.

— Ești prizonierul meu, spuse, și nu te poți întoarce în birou.

— Prizonier de război, draga mea soție?

— Nu, dragul meu soț. Prizonier din dragoste.

Capitolul 10

Într-o după-amiază călduroasă de iunie, biserica St.Mary se umplu de oșteni devotați clanului O'Neill și alți invitați, pentru a asista la căsătoria dintre Patrick și Polly. Kathryn era singură într-o lojă, în fața altarului și îl aștepta pe Hugh. El urma să conducă mireasa la altar, în timp ce mirele nervos aștepta lîngă preot.

Nunta urma să fie simplă, oștenii și personalul casei fiind singurii invitați. Fuseseră angajați servitori temporar, astfel încît servitorii casei să fie cei serviți în acea zi festivă. Hugh nu făcuse nici un fel de economii pentru nunta celor doi oameni datorită cărora intrase, în principal, Kathryn în viața lui.

Conducînd mireasa în fața altarului, Hugh îi făcu un semn cu ochiul Kathrynei. Arborînd o expresie solemnă, Hugh luă mîna lui Polly și o lăsă în mîinile lui Patrick. Înainte de a se retrage, se aplecă spre Patrick și îi șopti:

— Ciupește-ți obrajii, Patrick. Ești mai palid ca o stafie.

Privirea lui Patrick întîlni privirea Kathrynei care îl îmbărbăta și se mai calmă puțin.

Petrecerea și dansul urmară ceremoniei. Așezată la o masă înaltă, Kathryn se gîndi că ziua fusese plăcută și că își va aminti cu drag de ea.

Bineînțeles, faptul că toți cei prezenți erau de-ai casei, fără opinii politice diferite, contribuise mult la atmosfera de bucurie și veselie. Fără îndoială, nunta Lordului Burke nu va fi la fel de plăcută.

— E timpul ca mireasa să se retragă, spuse Hugh. Sărutîndu-i mîna lui Polly, adăugă: Patrick e foarte nerăbdător să împartă același pat cu soția lui și cred că și eu aș vrea să fiu acum în pat cu soția mea.

Kathryn știa că Hugh băuse cîteva pahare în plus. Zîmbi îngăduitor și-și înclină capul, făcîndu-i un semn lui Peg că era timpul să-i conducă pe miri spre camera lor. Peg și Polly porniră, dar vocea lui Hugh le opri.

— În cinstea miresei! toastă Hugh, legănîndu-se.

Toți bărbați din sală ridicară imediat cupele. Golindu-și paharul, Hugh îi surîse lui Patrick și începu să se laude:

— Oricum, sînt sigur că nevasta mea va rămîne prima însărcinată.

— Nu sînt de acord, îl provocă Patrick, ridicîndu-se cu greutate de pe scaunul său. Pariem cu privire la rezultatele eforturilor noastre?

— Doamnele vor ține mai mult la silueta lor, se auzi o voce din sală.

— Nu a mea! strigă Hugh.

— Nici a mea! replică Patrick.

— Pariați și eu voi păstra banii în punga mea, îi anunță Conal, înaintînd spre ei. Care pîntece va crește primul, acel bărbat va primi banii. Împreună cu felicitările noastre.

Sala răsună de rîsete.

— De acord! strigară Hugh și Patrick într-un glas.

Privirea lui Hugh se aținti spre Kathryn care era roșie la față de furie. O dojeni fără cuvinte și se înclină în direcția ei. Înjurîndu-l în tăcere, Kathryn se ridică și ieși din sală.

Imediat ce doamnele terminară să o pregătească pe Polly, bărbații năvăliră în cameră. Patrick fusese deja dezbrăcat de haină

Kathryn chicoti văzîndu-l.

— Ai un spate foarte bine făcut, Patrick, îi tachină.

Toți izbucniră în rîs. Patrick rămase fără cuvinte și fața îi deveni roșie de rușine.

— Să mergem, îi spuse Kathryn lui Hugh. Nu trebuie să-i lăsăm pe acești proaspăt căsătoriți să cîștige pariul. Cîștigul ar însemna un cal pentru mine.

Nu-i așa?

Tonul ei mieros contrazicea furia din ochii ei.

— Desigur, draga mea, fu de acord Hugh. Dacă asta îți e dorința...

Imediat, camera se goli. Fără a-și lua ochii de la Polly, Patrick se dezbrăcă, se așeză pe pat și o îmbrățișă. Simțind-o încordată, o mîngîie tandru pe obraz.

— Deschide-ți ochii, îi spuse și, cînd ea se supuse, îi zîmbi liniștitor. Și acum, draga mea, înainte de a pleca de la Dungannon, ți-a spus mama ta ceva despre căsătorie?

— Nu, răspunse Polly. Mi-a spus că fetele cuminți nu trebuie să știe nimic despre așa ceva, înainte de ziua căsătoriei.

Patrick oftă. Ignoranța miresei lui putea face ca totul să fie mai dificil decît ar fi trebuit să fie. Dacă ar mai revedea-o pe Maude vreodată, cu siguranță, i-ar spune ceva mai multe pe această temă.

— Știi sau îți imaginezi ce se întîmplă între un bărbat și o femeie? o întrebă.

— Bineînțeles. Mi-a povestit Lady Kathryn.

În tăcere, Patrick o binecuvîntă pe Kathryn și jură să se roage pentru ea ori de cîte ori va merge la biserică, lucru care nu se întîmpla prea des.

— Și ți-a povestit ceva și despre noaptea nunții, draga mea?

— Mi-a spus că nu mă așteaptă altceva decît plăcere de la un bărbat ca tine, îi răspunse Polly. Și că

trebuie să am încredere deplină în tine.

— Și ai încredere în mine?

— Da, dar dacă mai vorbești mult și nu începi, contele și contesa vor cîștiga probabil pariul.

Patrick rămase cîteva secunde fără glas, apoi rîse cu toată puterea.

— Să-mi dea Domnul puterea și răbdarea de a supraviețui după această noapte.

O sărută și începu să cucerească reduta.

Petrecerea continuă în sala mare pînă în zori. Spre amuzamentul tuturor, nu numai mirele și mireasa se retrăseseră în patul lor, ci și contele și contesa. Conal strînse toate pariurile cu privire la cine va fi primul binecuvîntat cu un copil.

* * *

Dorindu-și ca ploaia ce părea fără sfîrșit să se oprească, Lady Kathryn se odihnea într-un fotoliu în fața căminului, într-o dimineață de început de iulie. Maeve și Shana se jucau la picioarele ei.

Un zîmbet apăru pe fața ei, amintindu-și de Hugh. Dornic să cîștige întotdeauna, Hugh era supărat din cauză că încă nu rămăsese însărcinată. Cu toate că el își dădea toată silința, situația nu era așa cum își dorea.

Kathryn își coborî privirea și foșnetul rochiei de culoare violetă îi atrase atenția. Apoi zîmbi. Lady Fiona ar fi turbat dacă ar fi știut că pierduse nu nu-

mai un posibil soț, ci și o mulțime de rochii noi.

Cînd Hugh intră pe neașteptate în cameră și se așeză pe un scaun, Shana îl privi și apoi aținti un deget spre el.

— Ta-ta, ciripi rîzînd, mîndră parcă de vocabularul ei, ce se îmbogățea cu fiecare zi.

Kathryn îngheță. Nu se gîndise niciodată că fiicele ei îl vor considera pe Hugh ca fiind tatăl lor. Pusă în fața faptului împlinit, Kathryn decise că era o concluzie logică și se declară complet mulțumită.

Refuzînd să fie dată la o parte de sora cea mică, Maeve se cățără pe genunchii lui Hugh și îl îmbrățișă. Privindu-l în ochi, îl întrebă:

— Unchiule Hugh, vrei să fii tăticul meu?

— Aș fi mîndru să fiu tăticul tău, răspunse Hugh încet, dar tu nu trebuie să uiți niciodată cine a fost tăticul tău adevărat. Shane O'Neill a fost un om curajos și un adevărat patriot. Cînd Shana va fi mare, trebuie să-i povestești și ei despre el. Îmi promiți?

— Da, jură Maeve cu ochii măriți de surprindere.

Nimeni nu-i spusese nimic pînă acum despre tatăl ei adevărat și, deși amintirile despre el erau destul de vagi, totuși, el era prezent în mintea ei.

Hugh sărută vîrful nasului cîrn al lui Maeve și o trimise înapoi la joacă. Maeve își simți încrederea în superioritatea ei restabilită și începu să se joace cu Shana.

Hugh o privi pe Kathryn ai cărei ochi înotau în lacrimi.

— Pentru Dumnezeu, Katie! Nu este nevoie să plîngi acum... Sau poate ești însărcinată?

— Nu plîng.

Hugh surîse. Sprijinindu-și capul cu o mînă, o observă printre pleoapele pe jumătate închise.

— Ești fericită? o întrebă deodată.

Luată prin surprindere, Kathryn răspunse cu o altă întrebare.

— De ce vrei să știi acum dacă sînt fericită?

— Cred că te-ai simți mai bine dacă am trăi în mijlocul naturii, la Dungannon.

— La Dungannon?

— Astăzi mă voi întîlni cu Lordul Fitzgerald și cu Lordul Burke, îi răspunse Hugh. Cu ajutorul lor sper să reușim să ne mutăm și să trăim la Dungannon.

Kathryn fu uimită.

— Dar la Dungannon e Turlough.

— Da, este.

Ochii Kathrynei se strînseră de neîncredere.

— Ce urmărești?

Hugh zîmbi ca un puști neascultător, iar în ochi îi strălucea o sclipire șmecheră.

— Păi, m-am hotărît să devin conducătorul clanului O'Neill, veni răspunsul său.

Kathryn își simți inima oprindu-i-se în loc, îngrozită de gîndul confruntării cu Turlough.

— De ce trebuie neapărat să mergi iarăși la război? Sînt mulțumită de felul în care trăiesc.

— Diplomația este întotdeauna preferabilă războ-

iului, o întrerupse Hugh.

— Ce legătură au Lordul Fitzgerald și Burke cu toate acestea?

— Ei mă vor ajuta să vorbesc cu Turlough.

— Dar tu ești conte de Tyrone, replică ea. De ce a devenit atît de important ca tu să fii și conducătorul suprem al clanului?

— De îndată ce voi conduce clanul, rosti Hugh cu vocea plină de pasiune, voi realiza o alianță cu toți ceilalți conducători de clanuri. Împreună, îi vom azvîrli pe englezi dincolo de tărîmurile Irlandei.

Șocată, Kathryn rămase cu privirea pironită asupra lui. După mai mult de un an de la căsătoria lor, iată că soțul ei îi era, în unele momente, tot un străin. Părea atît de prietenos cu vice-regele și cu toți ceilalți! Nu-l mai văzuse niciodată pe Hugh cuprins de atîta patimă împotriva englezilor.

— Dar eu... sînt englezoiacă, murmură îngrozită.

— Dacă te vei purta frumos, spuse Hugh zîmbind, poate voi face o excepție în cazul tău.

Kathryn nu-i întoarse însă zîmbetul.

— Nu ești prea diferit de Shane.

— Cu diferența că unchiul meu a ocolit totdeauna diplomația.

— Poate că știa că diplomația va da greș. Tu chiar crezi că Turlough va accepta de bună voie să se dea la o parte?

— Nu. Hugh se ridică și, privindu-le pe Maeve și pe Shana, schimbă subiectul. Maeve îți seamănă

perfect. Se urcă ademenitor pe genunchii mei și apoi, întotdeauna îmi cere cîte o favoare.

— Oh!

Colțurile buzelor Kathrynei schițară un surîs abia perceptibil. Hugh îndreptă un deget spre ea.

— Iar tu, doamnă, fă bine și rămîi însărcinată, ori voi pierde o grămadă de bani.

«Of, soțul meu, în aroganța lui masculină, crede că e de ajuns să comande și-i voi naște un copil. Sînt surprinsă că nu mi-a comandat și genul. Mai degrabă ar porunci păsărilor să nu mai cînte...», gîndi înciudată Kathryn, după plecarea lui.

Curînd, dispoziția sufletească a Kathrynei se mohorî, neliniștea provenind de la posibila confruntare cu Turlough. Reuși totuși să alunge din minte acele gînduri înspăimîntătoare. Nu putea face nimic pentru a împiedica ceea ce urma să se întîmple în viitor.

Scuturîndu-și pelerinele, Lord Fitzgerald și Lord Burke sosiră în acea seară în holul casei. Hugh ieși din birou și se grăbi să îi întîmpine, însă zîmbetul îi pieri observînd cine îi însoțea pe cei doi bărbați. Ridică o sprînceană, privindu-l pe Lord Fitzgerald.

— Fiona ne-a rugat să vină cu noi, explică Burke cu un zîmbet. Vrea să-i facă o vizită Kathrynei.

Hugh o privi pe Fiona a cărei față era palidă și exprima neliniște. Orice viclenie ar mai fi pus la cale, Hugh spera ca soția lui să o ierte.

— Peg! o chemă pe menajeră. Condu-o pe Lady Fiona în camera de oaspeți a Kathrynei. Este acolo

împreună cu fetele.

Kathryn se ridică brusc din scaun în momentul în care frumoasa irlandeză intră în cameră, ducînd două cutii. Fiona zîmbi rece, privirea alunecîndu-i spre Polly, Nellie și cele două fetițe.

— Aș vrea să-ți vorbesc, contesă, spuse pe un ton ezitant și cu o expresie chinuită.

Nevăzînd nici o urmă de sarcasm sau de insultă în cuvintele ei, Kathryn făcu un semn lui Polly și Nellie să ia copiii și să plece.

— Lasă fetele să stea, o rugă Fiona. Le-am adus daruri.

— Ia loc, te rog, răspunse Kathryn cu voce calmă, întrebîndu-se care puteau fi necazurile Fionei.

Fiona acceptă un scaun și Kathryn se întoarse spre ea, nu înainte de a-i arunca o privire lui Polly, care ezita să părăsească încăperea lăsîndu-și stăpîna cu Lady Fiona. Privirea hotărîtă a Kathrynei o făcu însă să iasă repede din cameră. Cu o figură serioasă, se întoarse din nou spre Fiona care părea destul de agitată.

— Am adus două păpuși pentru fiicele tale, spuse Fiona, deschizînd cutiile.

Sărind în sus de bucurie, Maeve acceptă cadoul și îi arătă păpușile Shanei.

— Cărui fapt datorez această vizită neașteptată? întrebă Kathryn sec.

— Eu nu mi-am cerut scuze niciodată de la nimeni, începu Fiona, dar acum aș vrea să mă ierți

pentru modul în care m-am comportat.

— De ce? o întrebă Kathryn, nebănuind motivul.

Cuvintele Fionei căpătară aspectul unei poezii învățate pe de rost.

— Îl iubesc pe Michael și am cunoscut adevărata fericire împreună cu el. Hugh și cu tine sînteți cei ce ne-ați făcut să ne cunoaștem. Comportarea mea a fost de neiertat și poate că nu mă poți privi ca pe o prietenă, dar îmi pare sincer rău.

Bănuind că aceste cuvinte fuseseră pronunțate cu un mare efort, căci Fiona nu era genul care să își calce cu ușurință mîndria în picioare, Kathryn rămase cîteva secunde tăcută.

— Îți accept scuzele.

— Văd că a-ți cere scuze nu este chiar atît de dificil pe cît mi-am imaginat, glumi Fiona, mulțumită că trecuse peste acest moment umilitor.

— Ca și alte multe încercări în viață, prima dată e cel mai greu, remarcă glumind Kathryn. Dar, să știi, cu cît mai des, cu atît mai ușor.

— Cît de înțeleaptă ești! concluzionă Fiona.

Kathryn rîse de schimbarea ei de atitudine atît de bruscă și Fiona i se alătură. Curînd, ambele doamne începură să discute despre subiectul preferat al Fionei: apropiata ei căsătorie cu Lordul Burke.

La un moment dat, Fiona încetă să vorbească și o privi atentă pe Kathryn.

— Rochia ta este încîntătoare, o complimentă, dar parcă îmi aduce aminte de ceva.

— Chiar că ar trebui să-ți amintească de ceva, îi răspunse Kathryn surîzînd. Ai comandat-o anul trecut la doamna Bujold, dar, știind că aveam nevoie de ea mai urgent decît tine, mi-a vîndut-o mie.

Ochii verzi ai Fionei se deschiseră largi, iar expresia ei trecu de la uimire și surpriză la furie și curiozitate. Simțind că gluma era făcută la adresa ei, Fiona zîmbi ușor și apoi chicoti, dar Kathryn își dădu drumul și izbucni în rîs pînă la lacrimi.

Intrînd în cameră pentru a le anunța plecarea Lordului Fitzgerald și a Lordului Burke, Polly rămase uimită de faptul că cele două rivale erau vesele, glumind una pe seama celeilalte. Polly rămase cu fetițele, în timp ce Kathryn o conduse pe Fiona.

În urma lor, Polly scutură din cap de parcă ar fi încercat să se trezească la realitate.

Spre surprinderea celor trei bărbați de pe hol, Kathryn și Fiona discutau ca două vechi prietene, în timp ce coborau scările. Lordul Burke îi aruncă o privire surprinsă viitoarei sale soții. Avusese mari îndoieli cu privire la posibilitatea ca Fiona să cîștige încrederea Kathrynei, chiar și sub atenta lui îndrumare.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă Hugh după ce oaspeții plecară.

Kathryn zîmbi și i se aruncă în brațe.

— Fiona și-a cerut scuze pentru comportamentul ei supărător de pînă acum.

Hugh zîmbi.

— Povestește-mi ce s-a întîmplat, îl rugă ea.

— Nu încerca să mă induci în eroare cu sărutări nevinovate, îi spuse Hugh sărutînd-o.

— Mă întîlnesc cu Turlough la nunta lui Burke.

— Oh, nu! izbucni Kathryn. Nu vreau să-l văd deloc pe Turlough.

— Nu ai de ce să te temi, fetițo, o liniști Hugh. Voi sta tot timpul lîngă tine.

* * *

Stînd în fața oglinzii, Kathryn îl observă pe Hugh intrînd pe ușa ce făcea legătura între camerele lor. Netezi o cută imaginară a rochiei și se întoarse spre el. Vesta și pantalonii lui erau de culoare crem, iar cămașa – din mătase albă. Hugh purta pumnalul prețios al lui Conn O'Neill la brîu.

— Frumusețea mea te lasă fără replică? îl întrebă Kathryn. Sau vezi vreun defect pe eu care nu-l pot vedea?

— Cea mai frumoasă floare de vară mă lasă într-adevăr fără replică, îi răspunse Hugh, învîrtindu-se în jurul ei.

Plină de perle și aur, Kathryn părea o prințesă celtică, cea mai frumoasă pe care o văzuse Hugh vreodată. Rochia din mătase aurie, cu un decolteu destul de adînc, strălucea datorită broderiilor cu fir de aur de pe mîneci și din jurul taliei. Sporind aura păgînă care o învăluia, părul roșcat îi cădea liber pînă în talie, pieptănat după moda irlandeză. În jurul gîtului,

strălucea ultimul cadou al lui Hugh, un colier magnific, purtat de prima doamnă O'Neill. Kathryn nu știa cum de ajunsese în mîna lui Hugh, dar el insistase să îl poarte în acea seară.

— Ah, nevastă! oftă Hugh. Deja îmi pare rău pentru toate celelalte doamne ce vor fi prezente astăzi.

Kathryn zîmbi.

— Sîntem un cuplu fermecător, nu-i așa?

— Nu uita, draga mea, o tachină în timp ce ieșeau din cameră, mîndria înainte de toate.

După ceremonia de la Biserica St. Mary, invitații la nuntă porniră spre casa Lordului Burke, unde urma să aibă loc petrecerea. În sala mare, cei doi O'Neill se alăturară celor ce îi felicitau pe tinerii miri.

Kathryn fu surprinsă de privirea afectuoasă și tandră a Fionei, iar Hugh se întrebă dacă prietenul său reușise să îmblînzească scorpia.

— Felicitări!

Hugh întinse o mînă, apoi, privindu-și soția și sperînd să nu îl audă, îl întrebă pe Michael:

— Nu vrei să punem un pariu?

— Hugh, cum îndrăznești? exclamă Kathryn, roșind.

— Nu-i lăsa să pună nici un rămășag. Altfel, una dintre noi va sfîrși prin a avea repede un pîntece umflat, îi spuse Fionei.

— Da, dar mai e plăcerea clipei cînd faci un copil, nu numai rămășagul, răspunse Fiona rîzînd.

— Poate, după ce se liniștește totul, vii să stăm de vorbă, o invită Kathryn.

— Mi-ar face plăcere.

Fiona era cu adevărat încîntată, pentru că – pînă atunci – nu avusese nici o prietenă adevărată.

— Mai vorbim de pariu? șopti Burke spre Hugh.

Fără să știe că tînăra mireasă era deja însărcinată, Hugh încuviință. Avea convingerea că putea cîștiga o grămadă de bani.

Cei doi O'Neill își găsiră locurile la una dintre mesele încărcate cu pîine proaspătă, unt, miere și o rezervă serioasă de vin. Kathryn privi împrejur imediat ce toți invitații se așezară la locurile lor și răsuflă ușurată. Turlough nu era în imediata lor apropiere.

Primul fel de mîncare consta în păstrăv prăjit, înotînd în unt, și stridii fierte. Oaspeții de lîngă ei izbucniră în rîs atunci cînd Kathryn îl sfătui pe Hugh să se abțină de la stridii, în timp ce el îi porunci să mănînce cît mai multe.

Friptură de oaie împănată cu usturoi, friptură de vită în suc propriu, picioare de miel și delicioase costițe prăjite de porc se succedară prin fața mesenilor. Însoțite de legume asortate, urmară, la alegere: friptură de ciocîrlie, porumbei și potîrnichi. În sfîrșit, desertul constă în prăjituri și jeleuri din fructe.

Hugh îl observă pe Turlough în hol împreună cu o femeie brunetă frumoasă și i-l arătă Kathrynei.

— Cine e? o întrebă. O cunoști?

— E Maura, îi răspunse acră Kathryn.

— Maura?

— Amanta lui Shane.

Hugh o strînse pe Kathryn de mînă și îi păru rău că o întrebase. Mai ales că aranjase întîlnirea cu Turlough cu această ocazie. Trebuia să planifice totul altfel, gîndi el cu o undă de reproș la adresa sa.

După ce masa luă sfîrșit, începu dansul. Starea sufletească a Kathrynei se mai schimbase, căci voia neapărat să se simtă bine și să uite de prezența lui Turlough. Dansînd împreună cu Hugh, sentimentul că era permanent urmărită, nu o părăsise însă.

Scrutînd mulțimea, Kathryn îl observă pe Turlough care o privea atent. Zîmbetul lui ciudat o zăpăci. Greși un pas și se împiedică, dar brațele lui Hugh o susținură.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă.

— Nimic, minți ea. Mai bine să facem cîțiva pași.

Îngrijorat, Hugh îi oferi brațul. Un apropiat al vice-regelui îi ajunse exact în momentul în care părăseau sala de dans, spunîndu-i lui Hugh că vice-regele dorește să îi vorbească. Hugh o privi lung pe Kathryn care se agățase de brațul lui.

— Crezi că totul e în regulă? Te descurci?

— Desigur.

Kathryn zîmbi, făcîndu-și curaj, cu toate că îi era mai degrabă frică.

Îndreptîndu-se spre colțul opus celui în care îl văzuse pe Turlough, Kathryn decise să iasă în grădină. Probabil că Turlough nu va părăsi sala, așteptînd întîlnirea cu Hugh.

— Bună seara, contesă!

O mînă puternică îi atinse umerii și Kathryn se întoarse brusc. I se făcu frică.

— Cînd am auzit că te-ai căsătorit cu el, am vrut să-ți tai gîtul acesta frumos, mormăi Turlough. Oricum, acum nu ai de ce să te temi. Nu doresc decît să-ți vorbesc. Între patru ochi...

Turlough o luă de umeri și o trase după el într-un loc mai retras. Blocîndu-i vederea spre sală, se aplecă spre ea.

— Ești un vînat care mi-a cam scăpat, draga mea.

— Și ce? îi răspunse aspru Kathryn. Văd că ai găsit cu cine să mă înlocuiești.

— Geloasă?

— Deloc.

— Ți-o amintești pe Maura, amanta lui Shane?

Zîmbetul lui Turlough era crud și plin de răutate.

— Maura este caldă și plină de bunăvoință... Are tot ceea ce tu nu ai.

Kathryn refuză să-i răspundă, dar înfățișarea ei se schimbă rapid. Ce îl reținea oare pe Hugh? Încercă să privească pe lîngă corpul greoi al lui Turlough care o prinse de mînă, surprinzător de amabil. Ridicîndu-și privirea spre el, Kathryn recunoscu în ochii lui o dorință arzătoare și încercă să scape, dar mîinile lui parcă erau din oțel. Se simți prinsă în capcană.

— Mă doare!

— Te doresc, porumbițo! spuse Turlough cu glas răgușit, zîmbind de înfățișarea ei derutată. Încă te mai pot avea.

O mînă imensă se întinse pentru a-i mîngîia obrazul. Privirea lui pătrunzătoare o hipnotiza parcă, tăindu-i picioarele. Încet, ochii lui îi analizară corpul, apoi se întoarseră spre fața ei.

— Chiar și acum porți simbolul supunerii tale, îi spuse, zîmbind de evidenta ei derută. Colierul din jurul gîtului tău te proclamă ca fiind aleasa conducătorului clanului O'Neill. Te voi avea, chiar dacă va trebui să te arunc în lanțuri, goală, în patul meu.

— Niciodată! rosti Kathryn.

Turlough rîse zgomotos. Se întoarse brusc și se îndepărtă, cu gîndul la numeroasele ore plăcute pe care le va petrece cu Kathryn în pat.

Șocată, Kathryn își căută din priviri soțul, dar nu îl găsi. Părăsind camera, își căută refugiul în grădină, sperînd să-și calmeze nervii încordați. După un timp, își dădu seama că Hugh s-ar fi putut întoarce în sală și ar fi putut să fie îngrijorat de dispariția ei. Se îndreptă spre casă, dar o femeie ieși din penumbră și îi blocă drumul. Speriată, Kathryn se opri recunoscînd-o.

— Dă-te la o parte! îi ceru Kathryn.

— Titlul tău nu înseamnă nimic, îi spuse Maura. Turlough este șeful clanului O'Neill acum și este al meu. Te va pedepsi pentru că l-ai distrus pe Shane.

— Al cui e Turlough? o întrebă Kathryn. S-a însurat cumva cu tine? Sau poate nu-i ții decît companie în pat așa cum i-ai ținut și soțului meu și altor bărbați?

Maura ridică o mînă pentru a o lovi. Cu o surprinzătoare rapiditate și putere, Kathryn o prinse de mî-

nă. Abia acum observă șiragul de pietre prețioase pe care îl purta Maura.

— Acest șirag îmi aparține! strigă Kathryn. Dă-mi-l imediat!

— Se poate să fi fost al tău, dar acum e al meu. Maura mîngîie șiragul, batjocoritoare. Turlough mi l-a dăruit împreună cu tot ce ai lăsat în urmă

Kathryn se arcui brusc și smulse șiragul de la gîtul Maurei. Luată prin surprindere, Maura nu se putu apăra. Dar o mînă apăru din întuneric și prinse încheietura Kathrynei. Strînsoarea era ca de oțel, dar Kathryn nu dădu drumul șiragului.

— Dă-i drumul! porunci Turlough

Mîna Kathrynei rămase însă încleștată pe șirag. Nici măcar nu se obosi să-l privească pe Turlough. Înainte ca ea să protesteze, se auzi vocea lui Hugh.

— Dă-i drumul imediat soției mele!

— Spune-i să-i înapoieze șiragul Maurei, spuse Turlough, eliberîndu-i mîna Kathrynei.

— Dă-i-l, Katie.

— Nu, refuză Kathryn. Șiragul îmi aparține.

Turlough zîmbi insultător la adresa nesupunerii ei față de Hugh.

— Dă-i-l! strigă Hugh, livid la față.

Mîna ei se lăsă moale. În loc să-și privească soțul, Kathryn se uita fix la Turlough.

— Bunica mea i l-a dat mamei mele și ea mi l-a dat mie cînd m-am măritat. Șiragul a aparținut familiei mele de multe generații și aparține pe drept lui

Maeve, fina ta de botez.

Turlough simți că îngheață în fața privirii ei.

— Colierul este al tău, spuse.

— Dar..., încercă Maura să protesteze.

Privirea ei zbură de la Kathryn la Turlough. Expresia lui rămase însă rece. Maura tăcu supusă.

Mîniat de slăbiciunea lui, Turlough o lovi pe Maura cu palma. Hugh se apropie brusc, îngrozit de cruzimea celuilalt bărbat.

— Femeia asta e a mea! răcni Turlough. Vezi de a ta!

Urmă un lung moment de tăcere apăsătoare. Întorcîndu-se, Hugh o conduse pe Kathryn spre un colț retras, unde se putea aranja și liniști. Sprijinindu-se de un copac, o îmbrățișă. În tăcere, rămaseră acolo pînă ce Hugh o simți mai calmă în brațele lui.

— Va fi război, spuse Hugh, mîngîind-o ușor pe spate. Șiragul era atît de important pentru tine?

— Nu-i puteam permite acelei femei să păstreze ceea ce aparține fiicei mele, răspunse Kathryn. Pe lîngă asta, tîrfa a avut noroc cu Turlough prin apropiere, căci altfel cred că îi făceam mai mult decît să o plesnesc.

Hugh clătină din cap și o mîngîie.

— Ești o fetiță rea, Katie O'Neill. O femeie se supune soțului ei în prezența altora. Nesupunerea ta va fi pedepsită. Aspru..., o amenință el.

Aplecîndu-se, Hugh o sărută, acoperindu-i gura cu un sărut «pedepsitor».

Capitolul 11

Ochii ei verzi se deschiseră.

După întunericul din cameră, Kathryn știu că era încă prea devreme. O cuprinse un tremur și se gîndi să aprindă focul, dar mai lenevi în pat. Neliniștea îi tulbura sufletul. Ce alte probleme mai aducea oare această zi în conflictul sîngeros și fără sfîrșit cu Turlough?

Cum venise sfîrșitul lunii septembrie, cum începuse lupta pentru putere între membrii clanului O'Neill. O trupă de luptători ai lui Hugh fusese trimisă în ținutul *Ulster*-ului pentru a-i hărțui pe oamenii lui Turlough. Spioni fuseseră strecurați în aproape toate satele din *Ulster*. Nici temuta reședință

Dungannon nu se dovedise inaccesibilă spionilor.

În sfîrșit, datorită eforturilor rețelei sale eficiente, Hugh începea să cîștige sprijin din partea rudelor sale din nord. Furios, Turlough se răzbuna aspru și lupta amară între cei doi devenise un fel de dans macabru care urma să ia sfîrșit doar prin moartea unuia dintre ei.

Kathryn alungă aceste gînduri îngrozitoare din minte și un zîmbet îi apăru în colțul buzelor.

Hugh îi plătise oftînd Lordului Burke banii datorați în urma pariului absurd. Totuși, se mai liniștise atunci cînd aflase că urma să cîștige pariul cu Patrick.

Însărcinată de patru luni, Kathryn se ruga să aibă un băiat. Hugh pusese din nou un pariu nebunesc cu Lordul Burke. Bărbatul a cărui soție va naște un băiat urma să primească o importantă sumă de bani de la celălalt. Kathrynei îi era teamă de reacția lui Hugh dacă ar fi pierdut și acest pariu. Pe de altă parte, dacă ar fi născut copii de același sex, atît ea cît și Fiona ar fi răsuflat ușurate.

Tremurînd de frig în răcoarea dimineții, Kathryn se dădu jos din pat și aprinse focul ce mocnea în cămin. Înapoindu-se în pat, se ghemui la spatele uriaș al lui Hugh. O strălucire ciudată îi apăru în ochi.

Își strecură mîna în jurul soțului ei, căutîndu-i bărbăția adormită, care se întări imediat la atingerea ei tandră. Kathryn oftă, mulțumită că se afla acolo, că putea sta cuibărită lîngă căldura trupului său.

— Ohhh!

Kathryn se trezi întinsă pe spate, iar Hugh se lăsă peste ea cu ochii cuprinși de poftă.

— Ai trezit dragonul, draga mea.

— Te crezi cu adevărat dragon? îl întrebă rîzînd.

— Nu, draga mea soție, atît de tentantă. Dragonul tău flămînd...

Privirea ei o urmă pe a lui. Bărbăția lui Hugh era gata pentru atac.

O privire plină de dorință înlocui teama prefăcută din ochii ei și Kathryn se întinse moale pentru a-l primi să guste căldura corpului ei. Prinzîndu-i mîinile, Hugh i le ținu captive deasupra capului.

— Katie, murmură el, te-ai învățat să te hrănești din copacul înțelepciunii și vrei să-i mai guști fructele încă o dată.

— Iubește-mă, îi șopti Kathryn.

Hugh zîmbi lenes și o sărută ușor pe buze, apoi pe pleoape, pe tîmple și pe vîrful nasului, dezlănțuindu-și puterea irezistibilă. Sărutul lui ceru și primi răspunsul ei imediat.

Prinse într-un dans al seducției, limbile lor se învîrtiră, căutînd fiecare dulceața celeilalte.

Hugh o mîngîie ușor. Mîna lui coborî de pe obrajii catifelați, pe sînii ca două piersici coapte, apoi mai jos.

— Căldura verii e prezentă totdeauna între coapsele tale, îi șopti ușor.

Kathryn oftă, cuprinsă de plăcere. Buzele lui Hugh îi mîngîiară gîtul, pieptul și coborîră încet pînă la

talie. Pline de dorință, degetele lui îi strînseră sfîrcurile pînă ce acestea se întăriră.

— Iubește-mă, gîfîi Kathryn, tînjind după plăcere.

Hugh îi apucă șoldurile, dar nu intră. Îi ridică picioarele și le lăsă pe umerii lui, apoi își îngropă fața între coapsele ei.

— Oh..., gemu Kathryn.

Hugh îi simți pielea mătăsoasă a coapselor, apoi se cufundă în esența feminității ei și-i gustă incredibilul nectar. Supusă la o adevărată tortură senzuală, Kathryn gemu, cuprinsă de extaz. Începu să se zvîrcolească sălbatic, gemînd și gîfîind.

Cînd Kathryn explodă, cuprinsă de plăceri nebănuite, Hugh o pătrunse cu bărbăția lui puternic, năvălind în teaca ei desăvîrșită. Plăcerea îl copleși curînd și, cu un spasm, se cutremură și își împrăștie sămînța.

— Seducătorule! îl acuză ea moale.

— Ucigașă de dragoni, îi răspunse el.

Privirea Kathrynei se opri asupra corpului lui, întins pe o parte. Simbolul mîndriei lui era moale și inofensiv. Kathryn chicoti și îl îmbrățișă, apoi izbucniră amîndoi în rîs pînă ce le dădură lacrimile.

— Fii atent, îl avertiză Kathryn, ștergîndu-și lacrimile ce-i apăruseră în colțurile ochilor. În curînd, te vei plînge de faptul că nu vom mai putea face dragoste.

— Urîto! răspunse Hugh rîzînd. Ce, crezi că ai singurul corp tentant din Dublin?

— Oh!

Kathryn vru să-i dea o palmă, dar Hugh îi prinse mîna și i-o sărută.

— Dacă vei avea grijă de povara ta, promise mîngîindu-i corpul, voi aștepta pînă ce culegem recolta.

— Te iubesc, murmură Kathryn.

Hugh îi surîse, sărutînd-o tandru pe obraz.

— Și eu te iubesc, îi răspunse. Astăzi se întrunește Parlamentul. Ce ți-ai planificat să faci?

— Parlamentul? întrebă Kathryn, prefăcîndu-se supărată. O voi vizita pe Fiona. Știi că amîndoi vor pleca destul de curînd în Connaught pentru a aștepta nașterea copilului lor?

— Greșit, draga mea. Pentru a aștepta nașterea copilei lor. Să mergi cu trăsura.

— Voi călări.

— Katie, iei trăsura sau stai acasă! porunci Hugh schimbîndu-și tonul vocii. Nu vreau să-ți asumi nici un fel de risc inutil atunci cînd e vorba de fiul meu.

Gîndindu-se că nu ținea neapărat să călărească, ea capitulă ușor.

— Bine, dragul meu. Dacă te liniștește, voi merge cu trăsura.

Recompensa lui Hugh fu un ultim sărut.

* * *

Departe, la Dungannon, Turlough se afla în biroul său, în mijlocul unui consiliu de război cu scopul de a alege metodele cele mai eficiente de a-i hărțui pe

englezi. Erau de față și Calvagh O'Donnell și Sorley Boy MacDonnell, vechi dușmani ai lui Shane.

— Cum nu avem decît cinci sute de osteni, întrebă O'Donnell sceptic, cum poți să intri în război cu englezii și să te aperi și împotriva lui Hugh O'Neill?

— Imposibil, completă MacDonnell.

Turlough zîmbi plin de încredere.

— Războiul cu vărul meu Hugh se apropie rapid de sfîrșit.

Surprinși, Sorley și Calvagh se priviră întrebători. Spionii lor nu le transmiseseră astfel de informații, ba mai mult, ceea ce știau ei dovedeau contrariul. Hugh O'Neill și oamenii săi erau mult mai puternici.

— Am întins o capcană în care vărul meu va cădea cu siguranță, le explică Turlough. Momeala este absolut irezistibilă.

— Și care ar putea fi aceasta? întrebă Sorley Boy cu un interes crescut.

Turlough zîmbi mulțumit.

— Hai mai bine să mîncăm acum! Veți vedea momeala aici pînă la sfîrșitul săptămînii. Și veți înțelege atunci că am dreptate.

* * *

— Este chiar atît de dureros? întrebă Fiona, căutînd adevărul în ochii prietenei sale.

Sosind la casa Lordului Burke, Kathryn fusese invitată în camera Fionei. Îi adusese o pătură brodată

special pentru copil. Kathryn observase paloarea prietenei sale și își dăduse seama că o frămînta ceva, dar se stăpîni să o întrebe ce anume. Fiona va fi cea care va vorbi despre necazurile ei, dacă va dori. De abia acum Kathryn înțelese ce o tulbura.

— Ce să fie chiar atît de dureros? întrebă Kathryn zîmbind.

La urma urmei, Fiona se delectase de multe ori provocîndu-i teamă.

— La dracu'! înjură Fiona mîngîindu-și pîntecele umflat. Răspunde la ce te-am întrebat!

— Da, e dureros, rosti Kathryn, devenind brusc serioasă. Dar nu e insuportabil. Cînd vei avea copilul la sîn, te vei bucura și vei uita durerea.

— Ești sigură? Sau încerci să mă păcălești?

Kathryn zîmbi.

— Dacă durerea ar fi insuportabilă, crezi că s-ar mai naște atîția copii?

Fiona surîse.

— Nu m-am gîndit niciodată. Dar mi-e teamă că nu voi mai redeveni cum am fost.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, o liniști Kathryn. Eu am redevenit aceeași de două ori.

— Și blestematul de Michael, continuă Fiona să se plîngă, înainte de a rămîne însărcinată, mă alinta tot timpul, mă numea sirena lui celtică, dar acum mă compară cu rățoiul mamei sale, din cauza mersului meu. Nu mi-am imaginat niciodată că voi fi atît de mare și de neîndemînatică.

— Dar să știi că mergi chiar ca un rățoi, îi spuse Kathryn, izbucnind în rîs.

Fiona începu să plîngă.

— Nu plînge degeaba, rosti Kathryn, înăbușindu-și rîsul. Toate femeile însărcinate merg ca niște rățoi. E ceva ce se întîmplă tuturor.

— Da? oftă Fiona, dorindu-și să o creadă.

— Așa e, jură Kathryn serioasă. Gîndește-te: sarcina ta e aproape de sfîrșit, dar eu mai am aproape cinci luni de îndurat. Dacă te vei întoarce la Dublin înainte de a naște eu, mă vei vedea și pe mine legănîndu-mă ca un rățoi.

— Întotdeauna mă faci să mă simt mai bine, zise Fiona, ștergîndu-și lacrimile.

— E tîrziu, spuse Kathryn ridicîndu-se. Trebuie să plec. Să-mi trimiți vești cînd se va naște copilul.

— Da.

Fiona încercă să se ridice de pe scaunul pe care stătea. Oprind-o, Kathryn se apleacă și o sărută pe obraz.

— Nu uita să ne anunți. Hugh e foarte nerăbdător să afle sexul copilului.

— Doamne! zîmbi Fiona.

Adîncită în gîndurile legate de soțul ei, de fete și de sarcina sa, Kathryn ieși în curte unde o aștepta o trăsură. Ajutînd-o să urce, vizitiul își întoarse brusc capul pentru a tuși.

Kathryn se așează confortabil în trăsura acoperită,

se întinse și închise ochii. Încercă să se odihnească pe parcursul drumului, înainte ca soțul ei și fiicele să-i ocupe întreaga atenție.

— Sfinte Cristoase!

Aruncată de pe loc, Kathryn căzu pe podeaua trăsurii imediat ce aceasta porni în mare viteză. Dacă băutura era cumva cauza, Kathryn se jură că va vedea capul vizitiului odihnindu-se în vîrful Castelului Dublin. Cu dificultate, Kathryn reuși să se urce pe banchetă și se ținu cît putu de bine în timp ce trăsura o zdruncina puternic. Se aplecă spre fereastră și se alarmă. Se îndreptau în direcție opusă celei din care veniseră și curînd urmau să iasă din Dublin.

Încercînd să atragă atenția vizitiului, Kathryn bătu cu putere în peretele ce îi despărțea. Însă nu primi nici un răspuns.

După mult timp, trăsura se opri brusc. Kathryn căzu din nou pe podea și lacrimi de durere și teamă apărură în ochii ei.

Pașii hotărîți ai unui bărbat se apropiară. Ușa trăsurii se deschise brusc. Purtînd însemnele specifice casei O'Neill, un străin cu o cicatrice înspăimîntătoare îi porunci să coboare.

Kathryn refuză speriată.

Bărbatul se întinse după ea, dar, auzind cîțiva cai apropiindu-se, se retrase. Speranțele Kathrynei într-o salvare înviară, dar muriră la fel de repede, neauzind zgomotul unei lupte.

«Complici...», se gîndi ea repede. «Cineva m-a

răpit pentru a cere răscumpărare. Sau mai rău!»

— Contesă?

Vocea îi părea cunoscută Kathrynei.

— Liam! strigă Kathryn, dar bucuria ei fu scurtă, amintindu-și că, după moartea lui Shane, Liam îi era credincios lui Turlough.

— Vino, contesă, spuse Liam, întinzînd o mînă spre ea.

Împietrită, Kathryn nu se mișcă.

— Acum, contesă, repetă Liam. Sîntem așteptați le Dungannon.

— Nu!

Kathryn îl lovi sălbatic, dar Liam îi prinsese poalele rochiei și o trăgea afară din trăsură.

— Te rog..., îl imploră Kathryn.

Văzînd însă bărbații din jurul ei, Kathryn își dădu seama că nu are nici o scăpare. Liam o forță să încalece un cal dinainte pregătit.

— Te rog, nu mă obliga, reluă Kathryn.

— Urcă!

— Pentru Dumnezeu! țipă ea. Dacă voi călări pînă la Dungannon, voi pierde copilul pe care îl port.

Liam rămase cîteva clipe descumpănit. Îi părea rău, dar ordinele erau clare. Scoțîndu-și mantaua, i-o puse Kathrynei pe spate și o ajută să încalece.

— Fă cum ți se spune, contesă, și copilul nu va avea de suferit.

Liam încălecă și el și porni în urma ei în lunga călătorie spre Dungannon.

Cînd Hugh se întoarse acasă de la Parlament, se înserase deja. Intrînd în holul mare, îl observă pe Patrick încălzindu-se în fața căminului și i se alătură. Așteptînd ca masa să fie servită, cei doi bărbați discutară și băură bere.

— Cina este pregătită, îi întrerupse Peg, cu o umbră de îngrijorare pe figură, dar Lady Kathryn nu s-a întors încă. Mai puteți aștepta?

— S-a întîmplat ceva..., spuse Hugh, ridicîndu-se grăbit.

— Crezi că s-a îmbolnăvit sau i s-a făcut rău? întrebă Patrick.

O umbră întunecă chipul lui Hugh.

— Nu, Fiona ne-ar fi anunțat. Adună repede cîțiva oameni. Mergem la Burke.

După puțin timp, Hugh, Patrick și un grup de oșteni intrară în curtea casei Lordului Burke. Descălecînd iute, Hugh le ordonă oamenilor să aștepte și se repezi în casă. Intră direct în sufragerie, unde se servea masa.

— Unde este Katie? întrebă Hugh.

Lordul Burke se întoarse spre soția lui.

— A plecat acum cîteva ore, rosti Fiona alarmată.

— Cum?

— Cu trăsura, răspunse ea încet, în momentul în care Patrick și grupul de oșteni intrară în cameră.

— Mi-a spus că trăsura o așteaptă în curte.

Căpitanul oștenilor lui Burke le atrase atenția.

— Unul dintre grăjdarii noștri a găsit trei bărbați cu

gîturile tăiate.

Lordul Burke se ridică încet de pe scaun. Privirea lui Hugh se întunecă.

— Sînt de-ai noștri, confirmă Patrick după cîteva clipe.

— Dumnezeule! spuse Hugh.

— Cine ar putea îndrăzni să-ți omoare oamenii și să o răpească pe Lady Kathryn în casa mea? strigă Lordul Burke.

— Turlough, gemu Hugh, întorcîndu-se. Patrick, trimite-l pe Sean acasă să pregătească toți oamenii. Toate drumurile ce ies din Dublin trebuie cercetate, dar ne vom concentra mai ales asupra celor dinspre nord.

— Vin și eu, spuse Burke, ordonînd oamenilor săi să se pregătească.

Noaptea era deosebit de rece, dar nimeni nu spuse nimic, știind că fiecare clipă ce trecea era prețioasă pentru a o găsi pe contesă. În mai puțin de o oră, pe drumul ce ducea spre nord, găsiră trăsura abandonată.

— Bastardul! strigă Hugh, lovind trăsura, acuzîndu-se pentru vina de a nu o fi lăsat pe Kathryn să călărească dimineață, insistînd să meargă cu trăsura.

— Totuși, nu putem fi foarte siguri că este mîna lui Turlough, rosti Patrick grav.

— Taci! strigă Hugh. Pornim spre Dungannon chiar acum!

— E curată sinucidere..., îi spuse Patrick. Dacă

Turlough a răpit-o pe Katie, poţi fi sigur că nu a făcut-o pentru răscumpărare.

— Aşa e, fu de acord Burke. Ce altă cale mai bună de a te face să cazi în capcană?

— Alertează-i pe spionii noştri din *Ulster*, îl sfătui Patrick, şi apoi să facem un plan de salvare.

— Mi-a răpit soţia însărcinată! urlă Hugh. Plecăm acum spre Dungannon!

Lordul Burke schimbă o privire pe furiş cu Patrick şi spuse:

— Ba nu vei pleca nicăieri acum!

Hugh ridică ochii foarte surprins spre Burke.

Imediat Patrick îi prinse mîinile lui Hugh şi pumnul lui Burke îi izbi drept în faţă, lăsîndu-l fără cunoştinţă.

— Eşti un om foarte curajos, remarcă Conal la adresa Lordului Burke. Cînd se va trezi, contele nu va fi deloc încîntat de acest pumn.

* * *

Murdară, îngrijorată şi scîrbită, Kathryn călărea mîndră, apropiindu-se de Dungannon. Hotărîtă să nu renunţe la demnitatea ei, refuzase să verse o singură lacrimă din momentul în care fusese răpită.

Surprinzător, Liam fusese deosebit de grijuliu, rămînînd în permanenţă lîngă ea. Cînd Kathryn nu mai fu capabilă să călărească, Liam o luă pe calul lui şi, odihnindu-şi capul pe pieptul lui, Kathryn reuşise să doarmă cîteva ore.

În ciuda tuturor nenorocirilor, Kathryn avea încă pentru ce să fie recunoscătoare sorții. Dacă nu era Liam, probabil că ar fi așteptat-o moartea pe drumul spre Dungannon.

Ajunși în curtea castelului, Liam descălecă și o ajută să coboare din șea. Kathryn privi împrejurul ei cu teamă. Sosirea lor fusese cu siguranță observată, cu toate că în curte nu apărea nimeni.

— Ce faci? țipă Kathryn, cînd Liam îi prinse mîinile la spate și i le legă cu o funie.

— Îmi pare foarte rău, îi șopti Liam, dar trebuie.

Kathryn se liniști, acceptîndu-i scuzele. La urma urmei, Liam trebuia să asculte ordinele lui Turlough.

Lui Liam îi era milă, dar o și respecta pe tînăra și mîndra contesă, ce părea gata să-i ierte abuzurile. Kathryn suportase toate ofensele cu o demnitate surprinzătoare pe tot parcursul călătoriei spre *Ulster*.

— Vino!

Apucînd-o de braț, Liam o împinse înainte.

«Sînt contesa de Tyrone și nu trebuie să-mi fie frică!» își repetă Kathryn de mai multe ori. Intrară în clădirea principală și străbătură holul. Kathryn ezită în fața intrării în salon, dar Liam o strînse de braț puternic forțînd-o să intre.

În momentul în care vînătorul și vînatul intrară în cameră, se făcu liniște. Cele trei căpetenii irlandeze se opriră din discuție și rămaseră tăcute privindu-i pe noii sosiți.

Turlough zîmbi satisfăcut și se întinse confortabil

în scaun. Seara se anunța foarte interesantă.

Ignorîndu-l, Kathryn îl privea fix pe Sorley Boy MacDonnell ai cărui ochi se deschiseră larg, cu surpriză. Strălucirea ochilor ei verzi îi aminti brusc lui MacDonnell că ea îi salvase viața cu cîțiva ani înainte și că îi era dator. Apoi privirea ei se opri asupra lui Calvagh O'Neill, pe care nu îl mai văzuse.

— Bună seara! o întîmpină Turlough. Sînt foarte bucuros de vizita ta.

În sfîrșit, Kathryn îl privi pe Turlough, ochii ei exprimînd dezgust și mîndrie, în vreme ce buzele ei conturau un surîs disprețuitor.

«Deși e încolțită – gîndi Turlough – cățeaua e tot mîndră. Dar va fi ea supusă și blîndă în curînd.»

— Domnilor, dați-mi voie să vă prezint irezistibila mea momeală, continuă Turlough, întinzînd brațul în direcția ei. Lady Kathryn O'Neill, contesă de Tyrone, soția vărului meu Hugh. Contesă, ți-i prezint pe Calvagh O'Donnell și pe Sorley Boy MacDonnell.

Kathryn îi privi aspru pe cei trei oșteni răspunzători de moartea lui Shane.

— Scuzați-mi impolitețea, le răspunse Kathryn zîmbind, dar nu obișnuiesc să-mi prezint omagiile porcilor.

Zîmbetul lui Turlough dispăru, ca și al celorlalți doi bărbați, de altfel. MacDonnell sparse tăcerea primul.

— Fetița nu e numai frumoasă, ci și inteligentă și curajoasă, spuse Sorley Boy.

Turlough clătină din cap și ceilalți doi răsuflară u-

șurați.

— De ce am fost adusă aici împotriva dorinței mele? întrebă Kathryn.

— Știi deja răspunsul, porumbițo, spuse Turlough cîntărindu-i din priviri corpul, cu ochii aprinși de dorință.

— Eliberează-mă imediat! strigă Kathryn, mînia acoperindu-i rușinea.

Turlough izbucni în rîs. Doar Sorley Boy rămase tăcut și serios.

Conștientă că mulți dintre cei care îi juraseră credință lui Shane erau în sală, Kathryn încercă să-și pledeze cauza.

— Ce fel de bărbați sînt aceia care se războiesc cu o femeie însărcinată? întrebă ea cu putere.

Privirea lui Turlough se întoarse încet spre ea.

— Eu mă războiesc cu englezii! strigă el.

— Atunci ce ai cu văduva lui Shane O'Neill? îi replică nervoasă Kathryn.

— Tăcere! porunci aspru Turlough și se ridică încet. Acum, tu ești soția lui Hugh O'Neill, nu văduva lui Shane.

— Shane ar fi trăit dacă nu l-ați fi trădat! Tu, Turlough l-ai lăsat să meargă singur la Cushendun, la moarte! Acum mănînci laolaltă cu foștii lui dușmani? Mă scîrbești!

Turlough vru să-i răspundă, dar, înainte de a putea spune ceva, o altă voce se auzi ca din senin:

— Cățea ticăloasă! izbucni Maura apărută pe ne-

așteptate. Vei plăti acum!

Înainte de a putea fi oprită, Maura o pălmui cu putere pe Kathryn. Cu toate că rivalitatea dintre cele două femei le era tuturor cunoscută, faptul că o femeie simplă pălmuise o contesă, îi șocă pe toți cei de față. Din nou Maura se aruncă la atac.

Kathryn se balansă și cu mîinile legate, o lovi cu toată puterea pe Maura care căzu la pămînt. La un semn al lui Turlough, unul dintre oștenii săi o prinse de mîini pe Maura, înainte ca aceasta să se ridice și să atace din nou.

— Ține-ți putoarea în lanț, altfel va muri! amenință Kathryn.

Turlough izbucni în rîs, sesizînd discrepanța între gravitatea amenințării și situația în care se afla ea. Kathryn se clătină ușor, simțind că leșină de oboseală. Liam o sprijini de umărul său și Kathryn își reveni.

«E moartă de oboseală, dar încă mușcă și are curajul să mă înfrunte cu demnitatea ei nobilă!» se minună Turlough. «Nici nu se putea ceva mai potrivit pentru un bărbat cum sînt eu!»

— Duceți-o pe Maura în cotețul ei! ordonă el.

Maura încercă să protesteze.

— Eu sînt stăpînul aici și toți trebuie să-mi dea ascultare! strigă Turlough.

Maura fu scoasă afară din clădire.

— Și asta te include și pe tine, contesă. Vei sta în vechea ta cameră. Totul e exact așa cum ai lăsat.

Kathryn fu surprinsă. Dar tot luxul din lume nu i-l putea face pe Turlough mai simpatic.

— Un prizonier într-o celulă de lux? întrebă batjocoritoare Kathryn. Credeam că prizonierii de război sînt închiși în temnițe răcoroase.

— Dacă vrei, poți să-ți alegi o temniță răcoroasă, draga mea, îi replică Turlough și remarca lui stîrni hohote de rîs.

Vocea lui deveni rece și gravă, obosită și parcă nepregătită pentru duelurile verbale cu nărăvașa lui prizonieră.

— Ești a mea și fac exact cum vreau eu! Vreau să fii în captivitate în vechea ta cameră. Ai înțeles?

Kathryn rămase tăcută, dar ochii ei aruncau săgeți otrăvite.

— Îți pasă de copilul pe care îl porți? o întrebă Turlough, sfidînd-o.

— Da, îngînă Kathryn cu ochii măriți de spaimă.

— Răspunde-mi la întrebare! îi ceru Turlough cu ochii strălucind de fericire că îi găsise un punct slab. Ai înțeles care e situația ta?

Cînd ea încuviință slab, Turlough zîmbi, încîntat de supunerea ei.

Maude, menajera de la Dungannon și mama lui Polly, apăru în sală. O îmbrățișă imediat pe Kathryn.

— Te simți bine? o întrebă.

— Mi-e teamă pentru copilul pe care îl port, răspunse Kathryn moale.

Întorcîndu-se spre Turlough, Maude îl privi ca și

cum nu ar fi fost decît un băiat neascultător. Știind că nu avea nici o putere asupra ei, Turlough își întoarse privirea. Cum ar fi putut oare să o intimideze pe bătrînă? Îl știa încă de cînd apăruse pe lume. Cum putea oare să o amenințe pe femeia care îl ștersese la fund și îi schimbase scutecele? Era conducătorul clanului O'Neill, dar nu avea nici o putere în fața acestei forțe care era Maude și drăcoaica de bătrînă știa că își putea permite mai multe libertăți decît le-ar fi permis altora.

— Îmbăiaz-o și hrănește-o, apoi condu-o la culcare! porunci Turlough. Să încui camera și să-mi aduci cheia. Liam, condu-le sus!

— Eliberează-i mîinile, ceru Maude.

Cît de mult ar fi dorit ca Turlough să fie tot un băiețandru căruia să-i spună ce are de făcut...

La un semn al lui Turlough, Liam tăie sfoara ce lega mîinile Kathrynei.

— Vino, spuse Maude calmă. Voi avea grijă de tine de acum înainte.

Kathryn zîmbi fără putere spre bătrînă și se lăsă condusă. Brusc, un țiuit ca un roi de albine îi răsună în urechi. Camera începu să se rotească amețitor, ocupanții ei devenind figuri obscure, în ceață. Kathryn încercă să mai facă un pas, hotărîtă să-și ascundă slăbiciunea, dar întunericul o învălui.

Liam o prinse înainte să atingă podeaua și o ridică în brațe. Maude îi trimise o privire dojenitoare lui Turlough, apoi îl urmă pe Liam și ieși din cameră.

Curajul Kathrynei și fragilitatea ei îi surprinseră pe soldați care priveau scena în tăcere.

Ajunși la etaj, Liam o duse pe Kathryn în vechiul ei dormitor și o așeză pe pat. Apoi ieși din cameră, ascultînd-o pe Maude care îi spusese să aducă de mîncare pentru Kathryn. Imediat ce Kathryn își recăpătă cunoștința, izbucni în plîns și trupul îi fu scuturat de sughițuri. Maude o îmbrățișă tăcută, pînă ce se liniști.

Cînd cada fu pregătită, Maude o îmbăie și Kathryn își mai reveni puțin. «În ciuda tuturor sfaturilor bisericești – gîndi ea – nu e nimic mai liniștitor și mai odihnitor decît o baie caldă.»

Îmbrăcată cu o veche cămașă de noapte, Kathryn se așeză pe pat. Maude insistă să mănînce ceea ce adusese o tînără servitoare.

Pentru prima dată în cursul acelei zile, Kathryn se simți sătulă și curată. Se lăsă moale pe pernă și spuse:

— Polly și Patrick s-au căsătorit.

Maude zîmbi.

— Știu.

— Dar cum?

Maude șopti cuvîntul *spion*, apoi duse un deget la buze, arătîndu-i astfel că subiectul trebuia schimbat. Acoperind-o cu pătura pînă la bărbie, Maude îi mîngîie obrajii palizi, întrebînd-o:

— Cînd se va naște copilul?

— În august, spuse Kathryn și ochii i se umplură

de lacrimi. Fetelor le va fi dor de mine... Shana seamănă... perfect... cu Shane...

Kathryn căzu într-un somn adînc, fără vise. După un timp, Maude se ridică și părăsi camera, încuind ușa în urma ei.

Oaspeții și servitorii erau demult fiecare în paturile lor cînd Turlough, îmbrăcat cu un halat alb de noapte, intră în camera lui Kathryn prin ușa de legătură. Nici o mișcare nu răzbătea de sub pătură.

Traversînd camera, Turlough se opri lîngă pat și o studie pe frumoasa lui prizonieră. «Cît de frumoasă este!» gîndi el. Părul auriu era ca un apus de soare strălucitor, iar figura ei de înger masca toată încăpățînarea și nesupunerea ei. În spatele pleoapelor delicate, se ascundeau ochii verzi, strălucind ca mareele. Orice bărbat ar căuta fericirea în adîncurile lor mistuitoare.

Turlough zîmbi simțindu-și instinctele bărbătești intacte și dornice. «Nu contează că a fugit de mine. Katie este a mea și numai moartea ne va mai despărți!»

Turlough își aruncă halatul și își dezvălui corpul atletic și musculos al unui soldat ce poseda o armă pe măsură. Umerii largi se îngustau spre mijlocul puternic, dîndu-i forța unui gigant, dar și agilitatea unei căprioare. Turlough era un bărbat încîntător, dar absența oricărei urme de tandrețe în privirea sa avertiza asupra falsei lui frumuseți. A-l privi pe Turlough însemna doar să privești esența puterii

masculine.

Dînd la o parte pătura, Turlough se așeză pe patul care scîrțîi din toate încheieturile, făcînd-o pe Katie să-și revină încet din somnul adînc. Cînd Turlough încercă să o îmbrățișeze se trezi, iar cînd îi atinse umărul, ochii ei se deschiseră brusc.

«Pericol!» țipară toate simțurile ei.

Kathryn se ridică și coborî din pat exact în clipa cînd Turlough era gata să o îmbrățișeze.

— Nu! țipă ea, dîndu-se înapoi și tremurînd cu ochii plini de teamă.

Chiar și așa însărcinată și obosită, lui Turlough i se păru irezistibilă. Lui îi plăceau provocările în relațiile cu femeile, îi plăcea să se simtă ca un cuceritor, indiferent de arma cu care lupta.

Turlough trase pătura astfel încît Kathryn să-i poată vedea corpul, apoi își duse nonșalant mîinile deasupra capului, ca și cînd refuzul ei nu ar fi contat prea mult pentru el.

— Vino înapoi în pat! îi porunci.

— Nu! răspunse Kathryn îngrozită de corpul lui și mai ales de arma care o amenința.

Căutîndu-și scăparea, privi de jur împrejur ca un animal hăituit. Unde ar fi putut fugi? Între ea și ușă era patul... cu Turlough.

— Dezbracă-te și intră în pat!

Turlough pronunță cuvintele ceva mai aspru, dar nu avură nici un rezultat. Totuși, îi plăcea jocul ăsta de-a șoarecele și pisica.

Kathryn ar fi vrut să poată zbura. Privi spre ușă și încercă să scape, dar Turlough sări de pe pat și îi prinse cămașa de noapte, sfîșiind-o.

Țipătul lui Kathryn se pierdu în liniștea nopții. Dîndu-și seama că ușa era încuiată, se întoarse și își privi încet rivalul.

Pentru cîteva clipe, vînat și vînător se priviră în față. Turlough îi studie corpul cu atenție, fremătînd, observîndu-i sînii mari și grei cu sfîrcurile pietroase. Șoldurile curbate și rotunjimea lor îi dădeau o înfățișare voluptoasă.

Se apropie mai mult de ea.

Kathryn încercă să se strecoare pe lîngă el, sperînd să-l păcălească în ultimul moment și să-i scape, dar manevra ei eșuă.

Turlough o sprijini de ușă, ținînd-o captivă, ca un orb în mînă cu o comoară. Apoi Turlough îi mîngîie încet obrajii. Mîinile îi coborîră spre gît, umeri, apoi mai jos. Cînd îi cuprinse sînii, geamătul lui Turlough deveni pură dorință. Mîna îi coborî spre șolduri și mai jos, simțind căldura dintre coapsele ei.

— Te rog, îl imploră Kathryn. Copilul meu...

Ignorîndu-i rugămințile, Turlough o îmbrățișă sălbatic. Îi acoperi gura și încercă să guste dulceața ei.

Revoltată, Kathryn luptă violent. Dar Turlough îi prinse părul și îi trase capul pe spate, încercînd să o supună. Kathryn îl scuipă în față. Reacția lui fu imediată: o lovi peste față cu dosul palmei, apoi o ridică și o sprijini de ușă. Dorind să o cucerească cu imen-

sul său paloș, Turlough o forță să-și încolăcească picioarele în jurul mijlocului său.

— Fă asta, șuieră violent Kathryn, și mă voi omorî.

Turlough renunță, dîndu-i drumul și Kathryn căzu cu o bufnitură pe podea. Dezgustat, o privi cu asprime. Era, în sfîrșit, a lui, dar nu era mulțumit. Ar fi vrut să fie măcar primitoare și ascultătoare, dacă nu dornică.

Plîngînd, Kathryn rămase nemișcată pînă cînd Turlough o ridică și o așeză pe pat. Nehotărît, acesta rămase privind în gol. În cele din urmă, se așeză pe un scaun în fața căminului.

Suspinele se auziră tot mai rar, încetînd în cele din urmă. Turlough răsuflă ușurat, apoi strînse din dinți nervos. «Trebuie să fie o cale pentru a o face pe Kathryn dornică și binevoitoare. Poate copilul! Ar cere milă pentru siguranța copilului ei!»

Zîmbind ușor, Turlough se ridică și ieși pe ușa de legătură, intrînd în camera lui.

Capitolul 12

Ca de obicei, Maude se trezi devreme în dimineața următoare și pregăti un mic dejun ușor pentru cei doi oaspeți irlandezi. Ducînd două tăvi, menajera începu să urce scările exact în momentul în care un oștean apăru în hol. Cu grijă, Maude așeză o tavă în fața ușii lui O'Donnell și pe cealaltă lîngă ușa lui MacDonnell, apoi se întoarse și se îndepărtă.

— Pssst!

Auzind un sunet în spatele ei, Maude se opri și se întoarse speriată. MacDonnell îi făcea semne să intre în camera lui. Maude ezită o fracțiune de secundă, dar își dădu seama că nu mai era o domnișoară căreia să-i fie frică să intre în dormitorul unui

bărbat.

Își schimbă direcția și se strecură în cameră. Ușa se închise rapid în spatele ei. Maude deschise gura ca să vorbească, dar el duse un deget la buze, făcînd-o să tacă.

— Aseară, siguranța lui Lady Kathryn a părut a fi foarte importantă pentru tine, începu MacDonnell.

Ezită în fața indiferenței ei, apoi continuă:

— De fapt, cred că ții mult la ea. Turlough O'Neill a violat-o noaptea trecută, continuă MacDonnell cu amărăciune în glas. I-am auzit țipetele de spaimă.

Ochii lui Maude se măriră, inundați de groază și dispreț. Încercă să iasă din cameră, vrînd să se ducă imediat la Kathryn.

— Stai! îi blocă drumul MacDonnell. Spune-i lui Lady Kathryn că o voi ajuta, dar ajutorul meu va trebui să fie foarte discret. Cînd voi pleca mîine, voi trimite un mesaj soțului ei. Turlough se așteaptă la o încercare de salvare, așa încît va dura ceva timp pînă ce va reuși să o salveze. În același timp, ea nu trebuie să facă nimic ca să îl mînie pe Turlough. Ar putea s-o omoare. Turlough este un om foarte periculos și imprevizibil. Mă înțelegi?

— Da, încuviință Maude.

— Asigură-te că și Lady Kathryn va înțelege bine cuvintele mele, o avertiză MacDonnell. Nu are sens să îmi risc viața pentru o femeie moartă.

— Nu vă faceți griji pentru acest lucru, răspunse Maude. Lady Kathryn va asculta sfaturile mele sau

o voi omorî cu mîna mea.

Irlandezul zîmbi ușor, apoi deschise ușa și Maude se strecură afară din cameră fără zgomot.

Ducînd tava cu micul dejun pe brațul stîng, Maude descuie ușa de la dormitorul lui Kathryn și intră. Grăbindu-se spre pat, Maude privi îngrozită cămașa de noapte, mai bine zis rămășițele acesteia de pe podea. Pofta nestăpînită a lui Turlough ar fi putut să o omoare pe Kathryn și copilul pe care îl purta.

Așezînd tava pe noptieră, Maude trase pătura peste trupul lui Kathryn acoperind-o, apoi îi observă chipul ținîndu-și respirația. Avea vînătăi pe față, buzele și ochii îi erau umflați și cearcănele vineții contrastau cu paloarea obrajilor.

Maude se așeză ușor pe un colț al patului și o atinse. Kathryn se sperie și îi împinse mîna cu brutalitate.

— Eu sînt, șopti menajera.

— Maude?

Kathryn se trezi și Maude citi disperarea în ochii ei.

— Ți-a făcut vreun rău porcul? o întrebă Maude mîngîindu-i părul.

Rușinată, Kathryn clătină din cap în semn că *nu*.

— Nu avem prea mult timp, așa că ascultă-mă cu atenție, spuse încet Maude. MacDonnell este de partea ta și te va ajuta.

— Mă va ajuta să fug? Astăzi?

— Nu azi... Mîine, după ce va pleca, va trimite soțului tău un mesaj. Apoi vor pune la cale un plan. Nu

trebuie ca soțul tău să fie prins în capcana pe care i-o întinde Turlough.

— Cît timp va dura? întrebă Kathryn.

— Nu pot să-ți dau un răspuns, îi replică Maude. Dar nu trebuie să-i dai lui Turlough nici un motiv să te omoare.

Kathryn păli și își acoperi pieptul cu o mînă, într-un gest protector.

— Deși sînt sigură că scopul lui nu e acela de a te omorî, adăugă Maude.

— Ticălosul! înjură Kathryn. Lua-l-ar...

Văzînd ura ce țîșnea din ochii ei verzi, Maude își făcu semnul crucii și adăugă:

— Să-ți fie rușine de un asemenea limbaj. Nu uita! Dacă i te împotrivești lui Turlough, ai toate șansele să ți se întîmple ce e mai rău.

— Îmi sugerezi să mă dau bătută? Să mă las în voia poftelor lui? întrebă Kathryn și izbucni în plîns. Mai degrabă aș muri.

— Nu spune asta! țipă Maude, făcînd din nou semnul crucii. Nu e nimic mai definitiv decît moartea. Gîndește-te la soțul tău și la copiii tăi. Ai fi în stare să-i lași singuri, iar tu să stai lîngă Shane în mormînt?

— Îl detest pe Turlough! Cum aș putea să...? o întrerupse Kathryn, îngrozită de gîndul că monstrul ar putea să o atingă.

— Viața are întotdeauna mijloacele de a ne forța să facem lucruri pe care nu le dorim, spuse Maude.

Promite-mi că nu îl vei înfrunta.

Mușcîndu-și nervoasă buza, Kathryn își întoarse privirea. «Sinuciderea e un mare păcat!» îi trecu prin minte o frîntură din învățătura religioasă. Iar a i se împotrivi lui Turlough, echivala cu a se sinucide. Dar dacă Hugh nu o va mai dori după aceea? Dacă îi va lua copilul și o va alunga? Atingîndu-și pîntecul, se hotărî să se folosească atît cît va putea faptul că e însărcinată.

— Voi încerca, spuse Kathryn.

— Promite.

— Promit.

— Bine, spuse Maude ridicîndu-se. Și acum mănîncă ce ți-am adus.

Kathryn se ridică și se înveli cu pătura, apoi îndreptîndu-și privirea spre tava cu mîncare, văzu cana plină cu lapte.

— Știi doar că nu-mi place laptele, se plînse.

Maude zîmbi bucuroasă. Dacă Lady Kathryn putea să se plîngă de lapte, însemna că totul putea să fie bine.

— Ești însărcinată. Bea laptele!

Strîmbîndu-se, Kathryn ridică imensa cană și, ducînd-o la buze, o bău toată.

— Cred că dorești să scapi de mirosul porcului de Turlough, spuse Maude. Îți voi pregăti o baie bună.

Cu stomacul plin, Kathryn se întinse în cada plină cu apă fierbinte, privind-o pe Maude așezată într-un scaun în fața ei. Închizînd ochii, se pregăti parcă

pentru inevitabila confruntare cu Turlough. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut sta în cadă pînă ce s-ar fi topit sau s-ar fi evaporat și-ar fi dispărut... Gîndul o făcu să zîmbească.

Redeschise ochii și o văzu pe Maude încruntîndu-se la cineva din spatele ei. Urmărindu-i privirea, îl văzu pe Turlough în pragul ușii.

— Oh!

Kathryn se afundă imediat în apă pînă la gît.

— Bună dimineața!

Turlough străbătu camera, apropiindu-se de ea.

Prea rușinată pentru a-și ridica privirea, Kathryn privi în jos cît timp Turlough admiră corpul ei ascuns doar de un strat de apă. Părul ei roșcat fusese pieptănat și adunat cu grijă într-un coc în vîrful capului, dar cîteva șuvițe rebele ce îi cădeau pe umeri îi dădeau o înfățișare adorabilă. O roșeață îi colorase obrajii și gîtul, pînă aproape de sînii, care se întrezăreau la suprafața apei. «Totuși, gîndi Turlough, ochii ei atît de timizi și de coborîți, strălucesc cu ură și împotrivire, nu cu sfială.»

— Lasă-ne singuri! ordonă Turlough, privind-o pe Maude.

— Dar..., încercă să protesteze Kathryn.

— Da, da, văd că faci baie, răspunse acesta scurt, așezîndu-se pe scaunul pe care stătuse Maude și întinzîndu-și picioarele.

— Nu pot avea dreptul la puțină intimitate? îl provocă furioasă Kathryn.

— Nu, drăguțo, nu din partea mea... Turlough se așeză confortabil în scaun. Nu am dorit și nu doresc să-ți fac nici un rău, Katie. Dacă nu m-ai fi înfruntat astă-noapte, nu aș fi fost atît de... de nepoliticos.

— Înțeleg, îi răspunse Kathryn, încercînd să adopte un ton și o atitudine mai sfioasă, dar nu vreau să-mi deranjez copilul.

«Ticălosul!» îl înjură Kathryn în gînd. «Ca și cum ar fi vina mea pentru că a încercat să mă violeze!»

Kathryn refuză să-i întîlnească privirea, încercînd să-i ascundă cît putea, adevăratele gînduri. Turlough avea, cu siguranță, multe defecte, dar în nici un caz nu era ceea ce s-ar fi putut numi un om prost.

Surprins de atitudinea ei mult mai agreabilă și mai liniștită, Turlough se întrebă dacă ea ar fi putut fi convinsă să cedeze în cele din urmă. Doar, ceea ce îi lipsea acum, era un bărbat puternic, protector, care să o așeze pe locul cuvenit, la înălțimea cuvenită. Dacă s-ar fi putut întîmpla să fie el acel bărbat, atunci își putea permite deja să fie generos.

— Deși s-a întîmplat mai mult datorită împotrivirii tale, spuse Turlough, îmi cer scuze pentru orice neplăcere pe care lipsa mea de răbdare ți-a provocat-o. După ce se va naște copilul, ei bine, o vom lua de la capăt. Deci, sînt iertat, drăguțo... Nu-i așa?

— Da.

Încercînd să pară cît mai rușinată, Kathryn își ridică privirea sfioasă spre el.

— Excelent! Acum te voi ajuta la spălat.

— Nu!

Refuzul ei fu prea rapid și urma de căldură și blîndețe din privirea lui Turlough dispăru ca prin farmec.

— Jocul de-a femeia rușinoasă nu e necesar, continuă Kathryn, dar nu acesta e motivul refuzului meu. De fapt, nu e nevoie să încerci să te scuzi pentru ceva care e deja iertat.

— Dar insist.

La prima atingere, Kathryn se cutremură de neplăcere.

— Relaxează-te..., îi șopti Turlough, simțindu-i încordarea în timp ce îi mîngîia spatele. Nu-ți voi face nici un rău...

Ștergîndu-i spatele cu o mînă, Turlough o îmbrățișă, punîndu-i cealaltă mînă pe umeri. Mușchii ei se relaxară. Aproape fără să-și dea seama, se sprijini de brațul ce îi susținea corpul, pierzîndu-și puterea sub efectul masajului insistent.

Speriată de o atingere ușoară a sînilor, Kathryn deschise brusc ochii. Turlough o privea, așteptîndu-i reacția.

«Mă încearcă...», își dădu seama, privind imediat în altă parte, dezgustată.

Forțîndu-se să pară supusă, Kathryn nu protestă în nici un fel. Se simți însă umilită, chiar șocată, în momentul în care sfîrcurile sînilor ei se întăriră.

— Uită-te la mine, îi spuse Turlough cu o voce răgușită. Mă mai înfrunți vreodată? continuă el, cînd Kathryn își întoarse privirea.

— Nu.

Kathryn reuși cu greu să-și ascundă disprețul.

Turlough se aplecă și o sărută, căutînd să guste dulceața gurii ei. Urmă un sărut lung. Kathryn se simți groaznic, dar își impuse să nu protesteze.

— Ridică-te! îi porunci Turlough, ajutînd-o. Sfîrcurile tale de-abia așteaptă să fie sărutate.

— Dar ai spus..., izbucni Kathryn.

— Știu prea bine ce am spus, o întrerupse tăios, după care îi zîmbi ușor. Dar nu am jurat că nu te voi atinge.

— Porcule!

Cuvintele îi zburară lui Kathryn de pe buze înainte de a realiza gravitatea lor.

— Ții la plodul pe care îl porți? izbucni Turlough. Sau vrei să mă înfrunți din nou?

Kathryn își întoarse privirea și nu mai spuse nimic. Pentru binele copilului, va trebui să suporte mîngîierile porcului de Turlough.

Satisfăcut, Turlough îi sărută gîtul, apoi sînii, coborînd tot mai amenințător, de-a lungul corpului ei.

— Ești pregătită pentru mine, murmură Turlough excitat, cînd degetele lui descoperiră căldura dintre coapsele ei.

Kathryn se cutremură îngrozită, dar Turlough îi înțelese spasmul ca pe un semn de excitare. Dar, conducătorul clanului O'Neill era un om ocupat, așa încît nu mai continuă joaca cu Kathryn.

— Astăzi te vei odihni, spuse Turlough, aranjîndu-și

hainele și luîndu-și mîinile de pe corpul ei. Musafirii mei pleacă în dimineața aceasta, iar deseară vei fi gazda mea.

În sufletul său, Turlough ardea de dorința de a o poseda, dar își reaminti că nu era decît o femeie pe care o putea supune în orice moment. Lăsînd-o în pace, traversă camera, dar se opri în pragul ușii, întorcînd spre ea o privire flămîndă.

— Să porți rochie de mătase în seara aceasta!

— Mătase verde?

— Da, cea pe care o purtai în Beltane, prima dată cînd te-am întîlnit, îi spuse Turlough și zîmbi cu șiretenie. Maude ți-o va aduce.

— Dar...

— Te vei îmbrăca pentru a-mi face mie plăcere, o întrerupse. Corpul tău începe oricum să înțeleagă că îmi aparține, cu toate că mintea ta nu a acceptat acest lucru.

Apoi ieși din cameră.

Umilită, Kathryn rămase nemișcată, în picioare, în cada de baie. Lacrimi fierbinți de rușine începură să îi brăzdeze obrajii roșii ca sîngele. Se simți murdărită de atingerea dezgustătoare a lui Turlough. Hugh nu o va mai dori de acum înainte și ea nu-l putea învinovăți cu nimic. Probabil îi va lua copilul și o va alunga.

Kathryn ieși din cadă și se uscă. Ridicîndu-și cămașa de noapte de pe podea, observă că era ruptă și o aruncă. Goală, se așeză pe pat și închise ochii,

îngrozită de ceea ce o aștepta o dată cu căderea nopții, cînd întunericul îl va aduce pe Turlough.

Îngrijorată, Maude intră grăbită în cameră, cîteva clipe mai tîrziu.

— Ți-a făcut vreun rău? o întrebă speriată.

— Numai mîndriei mele.

— Bine. Maude începu să rîdă, surprinzînd-o pe Kathryn. Din cîte știu eu, nimeni n-a murit de așa ceva.

La ora cinei, Kathryn apăru țeapănă la capătul de sus al scărilor. Părul liber îi cădea pe umeri și îmbrăcase rochia pe care i-o indicase Turlough. Amintindu-și că rochia aceasta îi plăcuse cel mai mult fostului ei soț, Kathryn oftă. Cel puțin aparent, Turlough avea aceleași gusturi.

Cu toate că anii ce trecuseră și sarcinile îi rotunjiseră corpul, rochia îi venea perfect. Cu toate acestea, rochia de mătase verde abia reușea să-i acopere sînii ca două fructe coapte. Privind spre decolteul amețitor, Kathryn se simți de-a dreptul dezbrăcată.

Deși destul de ineficace, găsi o soluție și își acoperi pieptul cu părul des. «Așa! – își spuse satisfăcută – cel puțin e o piedică împotriva ochilor prea curioși.»

Un zgomot apăsat o făcu să tresară. Ridicîndu-și privirea, Kathryn îl văzu pe Turlough urcînd radios spre ea.

— Veneam să te conduc, îi spuse.

— Eu..., rosti Kathryn cu glas tremurat. Ușa era

deschisă. Nu am îndrăznit...

— Sînii tăi trebuie admirați, rosti Turlough, dîndu-i părul la o parte, expunîndu-i privirilor tuturor.

Jenată, Kathryn simți fiecare ochi ațintit asupra ei cînd Turlough o conduse la masa înaltă. Kathryn se îmbujoră, devenind roșie de furie. Se simțea ca o pradă expusă privirilor pentru a fi evaluată.

Turlough se așeză între Kathryn și Calvagh. Imediat apăru și Sorley Boy MacDonnell care se așeză la stînga Kathrynei care răsuflă ușurată știind că avea cel puțin un prieten aproape. O dată cu apariția mîncărurilor și a băuturilor, sentimentul că era în centrul atenției dispăru și Kathryn răsuflă ușurată.

— Un toast pentru Lady Kathryn! spuse Turlough, ridicînd o cupă.

Urmînd îndemnul șefului lor, ceilalți căpitani ridicară și ei cupele semn de salut. Kathryn refuză însă onorurile lor, neluîndu-i în seamă.

— Bea! rosti Turlough apăsat, punîndu-și o mînă pe umărul ei. Te vei relaxa.

Kathryn îi întîlni privirea și remarcă avertismentul că nu-i va tolera nici o supunere. Înclinîndu-se, ridică o cupă și bău.

Mulțumit de comportarea ei supusă, Turlough zîmbi și îi mîngîie umărul. Apropiindu-se amenințător, îi sărută gîtul.

— Zîmbește și comportă-te ca o gazdă grațioasă și încîntată de musafiri, îi șopti.

Renunțînd la indiferența arborată, Kathryn se în-

toarse mai întîi spre Calvagh O'Donnell.

— Bună seara, domnule! Sper că totul este pe placul dumneavoastră.

— Bună seara, contesă! îi răspunse O'Donnell cu privirea ațintită asupra sînilor ei ce încercau să scape din strînsoare. Frumusețea și bogăția acestui ținut este... desăvîrșită.

Kathryn roși, în timp ce Turlough începu să rîdă. Controlîndu-se, Kathryn se întoarse spre Sorley Boy MacDonnell și se forță să îi zîmbească. Mascîndu-și sentimentele, Mac Donnel îi răspunse cu un surîs rece.

— Văd că îți îndeplinește orice dorință, îi spuse MacDonnell lui Turlough.

— Tot ceea ce îi lipsește e un bărbat adevărat care să-i ofere un cămin și nu numai...

Cele trei căpetenii irlandeze începură să rîdă zgomotos, amuzîndu-se de gluma lui vulgară.

Umilită, Kathryn nu mai reuși să suporte și se ridică brusc.

— Sper că mă scuzați, domnilor, spuse politicoasă.

— Așează-te! îi porunci Turlough. Sau vrei un nou spectacol?

— Refuz să mai stau aici în timp ce discutați de parcă aș fi surdă sau n-aș avea nici un fel de sentimente.

Vocea lui Kathryn crescu în intensitate, devenind aproape isterică.

— Ne cerem scuze, începu Turlough pe un ton

conciliant. Așează-te și mănîncă! Trebuie să-ți recapeți puterile.

— Așează-te, te rog, spuse și MacDonnell. Nu am vrut să te jignesc.

Kathryn ezită, apoi se așeză. Bărbații începură să mănînce. În curînd, uitară de prezența ei și începură să facă planuri împotriva englezilor, după ce urma să fie încheiat conflictul dintre Turlough și Hugh. Ea tresări la auzul numelui soțului ei, dar, simțindu-i interesul pentru acest subiect, Turlough le făcu semn celorlalți să tacă.

Kathryn mîncă puțin și numai la îndemnul lui Turlough, care îi urmărea atent orice mișcare. La sfîrșitul mesei, observă speriată că toți bărbații din sală băuseră mai mult decît trebuia.

Kathryn băuse și ea două cupe de vin, la îndemnurile lui Turlough și se amețise puțin.

La un moment dat, Turlough se apropie și o îmbrățișă.

— De-abia aștept clipele în care vom fi doar noi doi, porumbița mea, îi murmură la ureche.

Kathryn împietri la auzul cuvintelor lui.

— Sărut-o! strigă unul dintre oștenii de lîngă ușă.

Sugestia lui fu urmată de altele și mai vulgare.

— Sărut-o!

— Îmblînzește scorpia!

— Arată-i ce-i dragostea!

— Pe masă...!

Rîzînd mulțumit, Turlough o îmbrățișă strîns cu

brațele lui de oțel. Cu toate că instinctul îi poruncea să fugă, Kathryn îi zîmbi fermecătoare. Era hotărîtă să cîștige războiul împotriva lui Turlough. Spre marea lui surpriză, Kathryn își încolăci brațele în jurul gîtului lui.

— Dă-mi voie, murmură ea, apropiindu-i capul.

Buzele ei erau umede și îl invitau să le atingă. Privindu-l languros și provocator, Kathryn îl sărută ațîțîndu-i fără milă simțurile.

«Cine pe cine mai controlează oare?» se întrebă Turlough într-o clipă. Pe neașteptate, luă el inițiativa, căutîndu-i buzele, limba și dulceața îmbătătoare. Apoi, Turlough se retrase la locul lui, radiind victorios.

Bărbații începură să laude imediat puterea de convingere a comandantului lor, în timp ce Kathryn se abținu cu mare greutate să nu-și șteargă gura cu dosul mînecii.

— De cînd sînt tratați prizonierii ca oaspeți de onoare? întrebă Maura, care apăruse în cameră pe neașteptate.

— Dispari!

Turlough îi indică cu un gest Maurei să părăsească imediat camera.

— Du-te înapoi în camera ta!

— O preferi pe tîrîtura asta în locul meu? Maura se apropie de Kathryn. Mai degrabă s-ar duce la cimitir unde îi e locul!

— Liam! strigă Turlough.

Liam apăru imediat și o prinse pe Maura care în-

cepu să se zbată.

— Du tîrfa asta acasă și vezi să stea acolo! îi porunci Turlough. Chiar dacă va trebui să stai personal s-o păzești toată noaptea.

Hohote de rîs izbucniră din piepturile bărbaților.

Zîmbind ușor, Liam o ridică pe Maura și o așeză pe umărul lui. Apoi ieși din cameră, nu înainte de a-i da o palmă peste fund Maurei, care se liniștise brusc.

— Trebuie să o conduc pe Lady Kathryn în camera ei, le spuse Turlough celor două căpetenii. Vom discuta încă o dată înainte de plecarea voastră.

Întorcîndu-se spre Kathryn, îi oferi brațul. Obosită, Kathryn se lăsă condusă afară din cameră.

Sus, Turlough încuie ușa dormitorului și întinzîndu-se după Kathryn, o prinse într-o îmbrățișare puternică. Ținînd-o strîns, încercă să o sărute.

Căutînd un sprijin, Kathryn își dădu capul pe spate și, ținîndu-și respirația, întrebă:

— Vrei să o chemi pe Maude, te rog?

Turlough zîmbi însă șiret.

— Nu, mai bine sînt eu camerista contesei în seara asta...

— Dar mi-ai promis! Lacrimi de disperare apărură în ochii ei. Te rog, copilul meu...

— Lacrimi? întrebă Turlough batjocoritor, cu vocea mai rece decît cele mai amarnice vînturi de iarnă. Atingerea mea te face să plîngi cumva?

Speriată, Kathryn își întoarse privirea și tăcu.

— Ți-e teamă de mine? o întrebă, făcînd-o să îl

privească drept în ochi.

— Nu, minți ea.

Turlough zîmbi, simțind-o că minte, dar se îndreptă spre ușă. Vocea lui Kathryn îl opri din drumul său.

— Pot să vizitez mormîntul lui Shane? îl întrebă. Am, totuși, datoria de a-i îngriji mormîntul.

Turlough o privi tăcut cîteva clipe.

— Mă voi gîndi, îi răspunse în cele din urmă evaziv, apoi ieși din cameră fără alte cuvinte.

Scîrbită, Kathryn privi spre ușă și se întrebă ce făcea oare Hugh în acel moment.

«Dacă nu ar fi copilul lui Hugh – gîndi cu amărăciune – aș pune capăt vieții mele fără rost.»

* * *

Zgomote puternice venind dinspre curtea de sub camera ei o treziră pe Kathryn devreme, în dimineața următoare. Ce se întîmpla afară? Apoi își aminti. MacDonnell urma să plece. În curînd, va primi ajutor. Dar cît de curînd? Cît mai putea să-l țină la distanță pe Turlough?

Kathryn hotărî să fie pregătită pentru orice posibilitate de evadare. La urma urmei, dacă s-ar elibera singură, ar fi fost cu siguranță, mai puțin primejdios pentru Hugh.

Cada de baie, umplută cu apă fierbinte, era deja pregătită în fața căminului. Kathryn trase pătura, se ridică și și-o înfășură în jurul corpului.

Se așeză pe marginea patului și se aplecă spre clopoțel, dar ușa camerei se deschise.

— Bună dimineața! îi spuse Maude. Ți-am pregătit micul dejun și trebuie să mănînci tot.

Așeză tava pe noptieră, după care începu să facă ordine și să aranjeze lucrurile în cameră.

Aplecîndu-se deasupra tăvii, Kathryn îi inventarie rapid conținutul. Șuncă, ouă, pîine proaspătă și două căni. O cană era cu lapte, iar cealaltă cu bere.

— Astăzi am de ales cumva? întrebă Kathryn, privind cele două căni.

— Nu, berea este pentru el, răspunse Maude.

Surprinsă, Kathryn ridică privirea. În pragul ușii de legătură dintre camerele lor, se afla Turlough care o admira în tăcere — părul ciufulit, expresia somnoroasă, pielea netedă, acoperită de pătură.

— Ai nevoie de întăriri? întrebă Kathryn aruncîndu-i o privire lungă lui Maude, care se prefăcu surprinsă. Nu m-am așteptat la așa ceva din partea ta.

— Obișnuita înțepătură de dimineață? o întrebă Turlough, traversînd camera și așezîndu-se pe un scaun. M-am gîndit că ar fi plăcut să luăm micul dejun împreună.

«Plăcut pentru cine?» se întrebă Kathryn. Privirile li se întîlniră și ea îi arătă laptele lui Turlough.

— Nu îl voi bea și tortura nu va ajuta la nimic.

— Ești însărcinată! strigă Maude din colțul opus al camerei.

Turlough își întoarse privirile de la chipul hotărît al

lui Maude la expresia încăpățînată a lui Kathryn, apoi ridică din umeri.

— Bea laptele, Katie.

— Ești sau nu ești șeful clanului O'Neill? întrebă Kathryn. Cine conduce aici?

Turlough o privi cu răceală. Ochii i se îngustară și întreaga lui expresie radia nemulțumire.

— Bine, îl voi bea.

Dar, în momentul în care atinse cana cu lapte, observă zîmbetul triumfător al lui Maude.

— Oh!

Cana îi alunecă printre degete și căzu pe podea, spărgîndu-se.

— Ai făcut-o intenționat! o acuză Maude.

«Vrăjitoare șmecheră!» gîndi Turlough, abținîndu-se să izbucnească în rîs. Jurîndu-și că o va face să bea o cană cu lapte, Turlough se forță să pară serios. Bineînțeles, el nu băuse niciodată lapte și îi înțelegea împotrivirea, dar ținea să-i fie ascultate poruncile. Kathryn îi nesocotise porunca și el nu-i putea permite acest lucru, oricît de mult ar fi vrut să-i intre în grații. Dar tot ceea ce aparținea șefului clanului O'Neill trebuia să fie supus și ascultător.

— Nu a fost decît un accident, capitulă Kathryn. Adu-mi altă cană și o voi bea.

Nu-și putea permite să își înrăutățească situația din cauza unui lucru atît de minor.

— Te comporți ca o adevărată irlandeză, remarcă Turlough, după ce Maude ieși din cameră.

— Cum așa?

— Rebelă și supusă în același timp. Trăiești numai pentru a te răzvrăti a doua zi. Acesta e felul de a fi al irlandezilor.

După ce Turlough plecă, Kathryn făcu o baie și se îmbrăcă apoi cu o fustă subțire și o bluză de in. Apoi se îndreptă spre fereastră și aruncă o privire în curtea castelului.

Cele două căpetenii și oștenii lor erau gata de plecare. Turlough, Liam și alți cîțiva luptători își luau *rămas bun*. În momentul în care cei doi își întoarseră caii și își începură lunga călătorie spre casă, un zîmbet lumină figura lui Kathryn.

«Înainte de a sfîrși cu el – se jură Kathryn alergînd spre ușă – Turlough îl va ruga pe soțul meu să mă primească înapoi». Ușa era descuiată. Kathryn alergă grăbită și coborî în curte.

— Ce cauți aici? o întrebă aspru Turlough.

— Mi-ai promis că îmi permiți să merg la mormîntul lui Shane, îi răspunse Kathryn.

— Nu ți-am promis nimic. Am spus doar că mă voi gîndi.

— Și?

Turlough zîmbi.

— Doamnă, ai nevoie de o escortă și sînt ocupat acum.

Zîmbetul lui Kathryn păli.

— Liam?

— Și oamenii mei sînt destul de ocupați.

— Maude? insistă ea.

— Maude are destule treburi în casă.

Turlough se răsti la ea.

— Cu toții avem ceva de făcut! Nimeni nu poate să te însoțească acum la cimitir!

— Trebuie să fie cineva! spuse Kathryn disperată.

O lacrimă începu să se rostogolească pe obrazul drept.

Lacrima aceasta spulberă fermitatea lui Turlough.

— Liam! strigă brusc.

— Da, răspunse acesta, apărînd imediat în spatele său.

— Găsește-l pe băiatul de la grajduri! îi porunci aspru Turlough, încercînd să mascheze faptul că se supunea capriciilor unei femei.

Liam îi făcu un semn lui Kathryn și porniră împreună spre grajduri. Turlough îi urmă.

Bucuroasă de proaspăta ei victorie, Kathryn aruncă un zîmbet cuceritor spre Turlough.

— Mulțumesc, îi spuse ea dulce, fermecîndu-l cu privirea.

Iritat, Turlough zîmbi discret, deși știa că fusese manipulat dintr-un capriciu.

— Îmi vei mulțumi deseară, îi răspunse, rîzînd la schimbarea bruscă a expresiei ei.

Băiatul de la grajduri era un tînăr ce nu avea, după părerea lui Kathryn, mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Mai înalt decît ea doar cu cîțiva centimetri, era subțire și neîndemînatic. Cu toate că

părul șaten era obișnuit, ochii albaștri strălucitori și figura de înger îi dădeau o înfățișare aparte. Speriat de amenințările lui Turlough, băiatul își legăna capul și Kathryn realiză că era destul de încet la minte.

— Fii atent, Tim! îi porunci Turlough. Băiatul se supuse imediat. Aceasta este Lady Kathryn. O vei însoți pînă la cimitir astăzi și vei fi la dispoziția ei în orice altă zi va dori? Ai înțeles?

— D-d-da, răspunse Tim, rămînînd mut în fața lui Kathryn.

Cînd Kathryn îi zîmbi, Tim roși și începu să-și legene capul.

— Mergem?

Kathryn îi întinse o mînă și se îndepărtară împreună.

— Cred că doamna contesă va face în curînd o nouă cucerire, remarcă Liam, privindu-i și izbucnind în rîs.

— Mergi la treaba ta! îi spuse Turlough aspru.

Părăsind curtea, Kathryn și Tim trecură pe lîngă capela familiei O'Neill, îndreptîndu-se spre cimitir. Observînd neliniștea băiatului, Kathryn încercă să îl calmeze.

— Cînd Shane O'Neill era soțul meu, Dungannon era casa mea, îi spuse. Îți amintești de mine?

Tim se opri brusc și o privi curios. O amintire vagă pîlpîia în ochii săi.

— D-da, doamnă.

Tim roși, adăugînd:

— Nu v-am uitat niciodată pentru că sînteți atît de frumoasă...

— Cît de curtenitor! exclamă Kathryn. Din cîte îmi amintesc, ai avut odată un accident. Te-ai refăcut complet?

— Mă simt bine, îi răspunse Tim derutat, dar oamenii nu mai sînt aceiași. Domnul Turlough spune că mi s-a cam împrăștiat mintea, dar eu nu îmi amintesc așa ceva.

În cimitir, Kathryn se îndreptă spre mormîntul lui Shane, în timp ce Tim, înfricoșat de fantome și strigoi, se dădu înapoi. Dacă cineva nu era atent, își imagina Tim, spiritele morților îl puteau atrage, fără posibilitate de întoarcere în lumea celor vii.

Kathryn încenunchie în fața mormîntului lui Shane și rămase nemișcată, ca și cum ar fi căzut în transă. Figura lui Shane, așa cum arăta înainte de a dispărea de pe fața pămîntului, prinse contur în imaginația ei.

«E liniște aici...» gîndi Kathryn. «Nu am venit de mult timp, pentru că a trebuit să fug de Turlough. Ai încă o fiică... Shana seamănă perfect cu tine...»

Cu fața plină de lacrimi, Kathryn reveni încet la realitate. «Oh, Hugh...» spuse oftînd, gîndindu-se la distanța ce-i despărțea.

— Nu plîngeți, doamnă!

Înfruntîndu-și frica de cimitire, morți și morminte, Tim ajunsese în spatele ei și îngenunchiase.

— Vă rog, nu plîngeți...

Fără să stea pe gînduri, Tim îi șterse cu mîinile lui murdare obrajii plini de lacrimi.

— Tim este cel mai bun prieten al dumneavoastră, îi spuse el bucuros.

— Mulțumesc, îi răspunse Kathryn zîmbindu-i. Și eu voi fi cea mai bună prietenă a ta.

Tim zîmbi mulțumit.

— Mîine vă voi aduce flori din grădina castelului și le veți putea lăsa aici.

— Ar fi bine.

Apoi, imaginîndu-și faimoasele grădini ale castelului jefuite de cele mai frumcase flori, izbucni în rîs.

Capitolul 13

Zilele se scurgeau, lungi și apăsătoare, dar nimeni nu suferea mai mult decît Hugh. Slăbit de atîtea griji, Hugh părea să fi îmbătrînit cu zece ani în zilele ce urmaseră răpirii lui Kathryn. Sentimentul vinovăției îi chinuise mintea și inima pînă ce ajunsese să nu mai poată dormi. Jurase să o apere pe Kathryn și dăduse greș. Hugh își imagina că și cele mai groaznice chinuri ale iadului erau mai ușor de îndurat decît suferința sa.

La început, fusese furios că planul său de a porni imediat spre Dungannon eșuase, dar, în cele din urmă, acceptase logica prietenilor săi.

Bine instruiți și adevărați experți în meseria lor,

spionii din *Ulster* îl informaseră că Turlough era autorul răpirii. Din cîte aflase, Kathryn era nevătămată și, cu toate că era permanent supravegheată, avea puțină libertate.

Hugh, Lordul Burke, Patrick și Conal discutau de multe ori în birou, punînd la cale planuri de salvare.

Hugh insistase ca planul final s-o pună cît mai puțin în primejdie pe Kathryn, deși știa, în inima sa, că un astfel de plan nu exista.

— Domnilor, le întrerupse Peg gîndurile, un domn Francis MacDonnell dorește să discute cu dumneavoastră despre Lady Kathryn.

Toți patru rămaseră surprinși auzind vestea, dar îl invitară pe Francis MacDonnell în birou. Era același luptător care adusese capul lui Shane la Castelul Dublin.

— Ia loc, îl invită Hugh, făcîndu-i un semn lui Peg să plece.

Amintindu-și imediat de moartea tragică a lui Shane, Patrik și Conal schimbară o privire suspicioasă la adresa fiului lui MacDonnell.

— Am un mesaj de la Sorley Boy MacDonnell, spuse Francis.

Hugh se încordă.

— Vorbește!

— Turlough o ține prizonieră pe soția ta, my Lord.

— Știu acest lucru, îl întrerupse Patrick. De unde ai informația?

— Lasă omul să vorbească! izbucni Hugh.

— Am văzut-o cu ochii mei pe contesă, continuă Francis, spre surprinderea lor. Eram la Dungannon cînd a fost adusă. Turlough se așteaptă și speră să încerci să o salvezi în curînd. Un atac direct ar fi curată sinucidere. Timp de o săptămînă, tatăl meu vă așteaptă să vă întîlnească la Antrim.

— E o cursă, rosti Patrick. Tot așa l-au omorît și pe Shane.

— Jur că aceasta nu este o cursă!

— Crezi că sînt cuvintele tale la fel de adevărate și de bune ca ospitalitatea voastră? insinuă Conal.

La urma urmei, acesta era adevărul: cei din familia MacDonnell îi oferiseră ospitalitate lui Shane, apoi îl otrăviseră și-i predaseră capul însîngerat.

— De ce m-ar ajuta Sorley Boy? întrebă și Hugh suspicios.

— Tatăl meu nu vă ajută pe dumneavoastră, my Lord, replică tînărul. O ajută pe Lady Kathryn căreia îi este dator.

Urmă o tăcere apăsătoare. Ochii lui Hugh se umplură de durere și vocea lui deveni un oftat prelungit.

— Cum era cînd ai văzut-o?

— Contesa s-a purtat la fel de maiestuos ca o regină, îi răspunse Francis. A dovedit mult curaj, chiar mai mult decît s-ar presupune la o femeie.

Ținînd cont de suferința vizibilă a lui Hugh, Francis adăugă:

— Doamna a fost tratată cum se cuvine.

Hugh încuviință și întoarse privirea spre Conal.

— Condu-l pe acest tînăr la Peg. Spune oamenilor că vom porni la căderea nopții. Menajera îți va servi o masă bună și îți va da un pat unde să te poți odihni, îi mai spuse lui Francis.

— Unde pornim? întrebă Patrick, după ce ușa se închise în urma lui Francis și a lui Conal.

— Antrim.

— Atunci să ne pregătim pentru orice surpriză, îl sfătui Patrick. MacDonnell ar putea fi părtaș la cursa întinsă de Turlough.

Hugh încuviință din nou, știind că nu au de ales.

— Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Tăcut pînă atunci, Lordul Burke se ridică deodată și interveni în discuție:

— Voi pleca acum, dar mă voi întoarce cu oamenii mei deseară.

— Nu, spuse Hugh cu o voce ce nu admitea replică. Nu ne vei însoți la Antrim, prietene. Fiona va naște în curînd. Mai bine...

— Oricum nu pot decît să o țin de mînă! protestă Burke.

— Rămîi la Dublin, îi spuse Hugh. Dacă este o cursă îl vei anunța pe vice-rege sau chiar pe regină, sau pe cineva care are posibilitatea și mijloacele să o elibereze pe Katie. Nu-mi voi lăsa soția și copiii la mila lui Tourlough chiar de va trebui să ies din mormînt.

Cu o privire aprobatoare, Lordul Burke plecă și Patrick începu să facă pregătirile în vederea călă-

toriei lor.

Hugh își turnă un pahar de whisky și se așeză în fața căminului. «Nu e decît vina mea!» gîndi pentru a mia oară. Cum putea oare să o mai privească pe Katie? Cît de mult suferea ea oare în mîinile lui Turlough?

«Dacă îndrăznește să o atingă, îl voi...»

Nervos, Hugh aruncă paharul peste lemnele ce ardeau.

* * *

Zilele începură să se scurgă monoton pentru Kathryn. În fiecare noapte, Turlough o chinuia cu atingerile sale respingătoare și, cu toate că nu-i dădea nici o satisfacție, sentimentul de vină începuse să o macine. Cu cît Turlough devenea tot mai atent față de ea, cu atît mai mult creștea ura ei. Se simțea dezgustată de valul de insulte și înjurături pe care i le adresa în gînd lui Turlough. Cu toată opoziția ei înverșunată, Turlough nu o mai lovise niciodată. Probabil, încîntarea lui îl făcuse orb și surd.

În fiecare dimineață, Kathryn cobora în curte, unde o aștepta Tim, ținînd ascunse florile pe care le lua pe furiș din grădină. Se îndreptau amîndoi spre cimitir, iar, la întoarcere, Tim își lua *rămas bun* pînă a doua zi.

Cu toate că Tim era oficial escorta ei, Kathryn știa că luptătorii lui Turlough îi urmăreau. Orice abatere

de la comportarea lor obișnuită urma să aducă asupra lor revărsarea mîniei lui Turlough.

Dar mai era încă o persoană care îi urmărea de la distanță: Maura. Zi de zi făcea planuri de a scăpa de rivala pe care o detesta enorm, folosindu-se tocmai de neîndemînarea și încetineala lui Tim.

În ziua aceea, întorcîndu-se de la cimitir, Tim atinse ca din greșeală mîna lui Kathryn și roși cînd aceasta îl privi în ochi.

— Daisy are cățeluși în grajd. Vrei să-i vezi? o întrebă, coborîndu-și privirea.

— Da, Tim, mi-ar plăcea să văd cățelușii lui Daisy.

Cînd intrară în grajd, nimeni nu îi opri. Kathryn știa însă, că cineva plecase deja să-l informeze pe Turlough, care va fi furios că nu i se ceruse permisiunea. «Să-l ia dracu'!» Se săturase de așa-zisa ei libertate și refuza să se simtă mereu ca și cum ar fi fost prinsă în lanț de Turlough.

Tim o conduse în celălalt capăt al grajdului, la ultima boxă. Mirosea a cal și a piele, dar se simțea freamătul unei vieți noi. Cînd ochii i se obișnuiră cu întunericul, Kathryn privi cu atenție în boxă. Daisy, o cățea irlandeză, cu blană cenușie, era înconjurată de zece cățel ca niște mingi gri deschis.

Unul lîngă celălalt, Kathryn și Tim îngenunchiară pentru a vedea mai bine cățeii. Ca niște baloane pufoase se rostogoleau, se ciocneau unul de altul, făcînd cunoștință cu lumea în care apăruseră de puține zile. Observîndu-i, cățeii se îndreptară spre cei

doi care începură să rîdă bucuroși. Unul dintre cățel șchiopăta și Kathryn arătă spre el.

— Așa s-a născut, dar n-am îndrăznit să-i spun domnului Turlough.

— De ce nu?

— Cîinii șchiopi nu sînt buni la vînătoare. Probabil că domnul Turlough ar fi poruncit să fie înecat.

— Nu...! țipă Kathryn. Nu voi permite acest lucru!

Cu convingerea că Lady Kathryn avea puterea să salveze cățelul, Tim zîmbi ușurat.

— După ce va mai crește, nu vrei să mi-l dai mie?

— Ba da. Și vă promit că voi avea grijă de el.

— Doamnă, strigă Turlough intrînd în grabă în grajd, urmat îndeaproape de Liam. Ce cauți aici? Întoarce-te imediat în camera ta!

Kathryn păli, iar Tim se sperie.

— Eu am condus-o aici pe Lady Kathryn, spuse Tim, cerîndu-și iertare.

«L-a vrăjit și pe idiotul ăsta!» gîndi Turlough. «Trebuia să o țin încuiată în cameră în loc să o las să-și găsească aliați!»

— D... d... doamna era tristă, reuși Tim să îngaime, speriat de privirea dușmănoasă a lui Turlough, îndreptată asupra lui. Cățeii au înveselit-o. E atît de rău?

— Nu e rău deloc, spuse Turlough privind spre cățeii. Lady Kathryn poate vedea cățeii ori de cîte ori dorește.

Kathryn și Tim zîmbiră.

— Cățelul acela e șchiop, spuse Liam arătînd spre ghemulețul pufos de lîngă Daisy.

— Scăpați de el! porunci Turlough.

— Nu! strigă Kathryn.

Surprinși de fermitatea cuvîntului, cei doi bărbați își întoarseră privirile mirate spre ea. Kathryn îi prinse mîinile lui Turlough într-ale ei și înălță o privire rugătoare spre el.

— Te rog, Tim mi-a promis că voi putea avea eu grijă de cățelul șchiop.

— Vrei să ai grijă de un cîine nefolositor? întrebă Turlough neîncrezător.

Liam zîmbi. Știa că Turlough nu înghițea ideea ca un cățel să fie preferatul contesei. Dar... Turlough era gata să-i ofere orice lui Lady Kathryn, în afară de liberate, pentru a o cuceri.

— Nu cred că are rost, încercă Turlough, însoțindu-și cuvintele cu un gest dezaprobator.

— Vreau cîinele, insistă Kathryn. Te rog...

Turlough se înmuie în cele din urmă.

— Foarte bine, acceptă el, convins că sentimentalismul ei se datora faptului că e însărcinată. Acum vino în casă!

— Mulțumesc, murmură Kathryn. Ne vedem mîine, îi spuse lui Tim, înainte de a se întoarce.

Tim o privi lung.

— Ei, viteazule, doar nu încerci cumva să-i furi contesa stăpînului, nu-i așa?

— Nu.

Tim roși din nou vinovat.

— Ești un băiat bun, spuse Liam, bătîndu-l pe umăr prietenește. Ar fi periculos să greșești față de stăpînul tău.

Așa cum își imaginase Maura, în acea seară, curtea era pustie, toți oștenii fiind la cină. Ducînd un vas acoperit, Maura îl căută pe Tim. Intrînd în grajd, îl găsi terminîndu-și treburile.

— Te căutam, îi spuse Maura, înaintînd.

— Pe mine? întrebă Tim surprins.

Dintotdeauna o admirase pe Maura, dar aceasta nu-l remarcase pînă acum.

— Da, Tim. Și ți-am adus o tocană delicioasă, special făcută pentru tine.

«Băiatul e tare prost!» gîndi Maura. Era destul de ușor să-i cîștige încrederea și să îl atragă de partea ei.

— Aș vrea să fim prieteni, îi spuse. Vrei să fii prietenul meu?

— Da.

Tim era fericit și nu-i venea a crede că putea avea un asemenea noroc. Acum avea două prietene și amîndouă drăguțe. De acum, oștenii lui Turlough nu aveau de ce să îl mai ia în rîs. De fapt, ar putea să fie mai respectoși, ba chiar invidioși pe norocul lui.

Maura îi întinse vasul lui Tim și se așeză alături, privindu-l. Zîmbind, își ascunse disprețul față de lipsa de maniere a băiatului.

— E foarte bună! rosti Tim cu gura plină.

Maura își simți însă stomacul strîngîndu-i-se, numai la gîndul mîncării.

— Ești frumoasă! continuă Tim netulburat, cu vocea plină de admirație.

De data aceasta, zîmbetul lui Maura fu sincer, dar chipul ei păli la următoarele cuvinte ale lui Tim.

— Bineînțeles, Lady Kathryn e mai frumoasă, dar și tu ești frumoasă.

— Înseamnă că o placi mai mult pe Lady Kathryn? îl întrebă Maura, abținîndu-se să nu-l lovească cu palma.

— Ea e cea mai bună prietenă a mea, răspunse Tim. I-am promis unul din puii lui Daisy. Stăpînul mi-a dat voie.

— Frumos din partea ta. Într-adevăr, și tu trebuie să fii cel mai bun prieten a lui Lady Kathryn.

— Sînt.

Tim reîncepu să mănînce zgomotos, ștergîndu-și bărbia cu o mînecă a cămășii.

— Maura închise ochii, acunzîndu-și greața.

— Ți-ar plăcea să cinăm mîine seară acasă la mine?

Ochii lui Tim începură să strălucească auzindu-i propunerea.

— Pot să vin?

— Bineînțeles, prostuțule, doar te-am invitat. Trebuie să juri că nu vei spuse nimănui, continuă ea cu o expresie serioasă. Oamenii pot trage concluzii greșite, știi doar la ce mă refer.

Văzîndu-i însă expresia dezamăgită, își dădu sea-

ma că Tim nu o înțelesese.

—Trebuie să păstrăm prietenia noastră secretă, altfel nu putem fi prieteni.

Maura nu dorea să o bănuiască cineva atunci cînd va veni clipa răzbunării pe Lady Kathryn.

— Pot să țin un secret, începu Tim. Sigur că pot.

— Excelent! Atunci, te aștept mîine seară la cină.

Maura se ridică, luă vasul gol și plecă.

O bucurie nemăsurată îi umplu sufletul lui Tim. Niciodată nu își imaginase că ar putea avea atît de mulți prieteni.

A doua zi, după prînz, Turlough se îndreptă cu pași mari spre camera Kathrynei. Fără să mai bată la ușă, o deschise și intră. Dar în cameră nu era nimeni. Iritat, Turlough se îndreptă spre bucătărie în căutarea lui Maude, care tocmai se pregătea să iasă.

— Unde e? întrebă Turlough.

— La cimitir, răspunse Maude, fără să-i dea atenție, continuîndu-și treburile.

Una din mîinile lui Turlough o atinse și o opri.

— Dar e după-amiază! protestă Turlough.

— Așa e, rosti Maude scurt.

Ora cinei se apropia și ea avea destule treburi de făcut. Era chiar prea ocupată pentru a pierde vremea cu un om matur, care se comporta de parcă ar fi avut capul în nori. Fără îndoială, tot el ar fi cel furios dacă masa nu ar fi pregătită la timp. Zîmbind ca un motan care știe că prada e încercuită, îi spuse să pregătească o cină ușoară, întrucît avea să ser-

vească masa în dormitor cu Lady Kathryn.

Turlough ieși în curte și privi cărarea spre cimitir. Kathryn era prizoniera lui de cîteva săptămîni și, totuși, nu remarcase la ea nici un semn că i-ar fi dor de Hugh. Oare soția nu-și iubea contele? Sau invers? De ce nu venise oare Hugh imediat într-o încercare disperată de a o salva, în așa fel încît să-l omoare și să-l așeze alături de Shane?

Tim era lîngă poarta cimitirului, urmărind-o pe Lady Kathryn cu admirație și devotament. Kathryn îngenunchiase în fața mormîntului lui Shane și, cu capul plecat, era adîncită în rugăciuni. Pentru o clipă, Tim asocie imaginea lui Lady Kathryn cu cea a Fecioarei Maria.

Turlough se îndreptă încet spre Kathryn, fără a-și face simțită prezența. Așa după cum arăta, Kathryn părea întruchiparea inocenței. Oricine ar fi văzut-o, nu și-ar fi putut imagina cît era de încăpățînată.

Dar Turlough știa cel mai bine.

— Întoarce-te în camera ta! îi porunci Turlough, întrerupîndu-i rugăciunile.

«Lua-te-ar dracu'!» îl înjură Kathryn în gînd, speriată. Doar îi dăduse voie să vină la mormînt. De ce nu o lăsa să se roage liniștită?

— Nu am terminat încă, îi spuse fără a ridica privirea.

Înfuriat, Turlough o luă de mînă și o obligă să se ridice în picioare.

— Am spus să te întorci în camera ta!

— Iar eu ți-am răspuns că nu am terminat încă, insistă Kathryn, încercînd să se îndepărteze. Vreau să mă rog pentru Shane și cred că plăcerea ta poate să mai aștepte.

— Rugăciunile tale nu sînt decît o pierdere de vreme, spuse Turlough, scuturînd-o violent. Eu sînt viu și te doresc!

— Ucigaș mizerabil! izbucni Kathryn. Mai bine ai fi murit și tu o dată cu Shane.

Turlough nu reuși să se stăpînească și o lovi cu dosul palmei, prinzînd-o de mijloc înainte să cadă.

— Nu o atinge! strigă Tim, alergînd spre ei.

Turlough trase sabia din teacă și o îndreptă asupra lui Tim care, speriat de moartea ce îl aștepta, se opri brusc. Kathryn țipă îngrozită, amenințarea la adresa lui Tim făcînd-o să-și uite ura.

— Te rog, el nu înțelege, începu Kathryn, ținînd o mînă în fața vîrfului ascuțit al sabiei.

Nu ar fi putut să îndure să-l vadă pe Tim rănit sau ucis de dragul ei.

Turlough îi aruncă o privire lungă Kathrynei, dar continuă să țină sabia îndreptată spre pieptul lui Tim.

— Îmi pare rău..., încercă ea să-l calmeze pe Turlough. Sarcina mă face nervoasă. Nu am vrut să te înfrunt.

Înmuiat de cuvintele ei, dar, vrînd să-i dea o lecție lui Tim, Turlough rămase cîteva clipe nemișcat.

— Îți voi fi recunoscătoare dacă îl vei ierta, mai adăugă Kathryn.

Turlough își întoarse privirea de la Tim la Kathryn. Ochii ei verzi îi promiteau supunere.

— Și veninul pe care mi l-ai turnat în ureche? întrebă Turlough.

— S-a terminat, îi promise Kathryn, îngenunchind în fața lui supusă.

— Te rog, ai milă.

— Ridică-te, îi ceru Turlough. Jură-mi!

— Pe cuvîntul meu! Jur.

— Femeile nu au cuvînt!

Kathryn își înghiți mînia și continuă:

— Jur pe viețile și sufletele fiicelor mele.

Turlough se întoarse spre Tim, renunțînd să-l mai amenințe cu vîrful sabiei.

— Băiete, asta chiar e ziua ta norocoasă. Doamna de față și mințile tale împrăștiate te-au salvat. De data aceasta, bineînțeles. Amintește-ți și nu uita avertismentul meu: nu te mai băga niciodată în treburile și dorințele stăpînului tău! Acum, întoarce-te la grajduri!

Tim ezită, derutat, între devotamentul pentru Kathryn și respectul pe care i-l datora stăpînului. O privi pe Kathryn ca și cum ar fi așteptat să-i indice ce să facă...

Înțelegîndu-i dilema, Kathryn îi zîmbi liniștitor.

— Totul va fi bine, Tim. Ne vom întîlni mîine, ca de obicei.

Șovăind, Tim înclină capul și ieși din cimitir.

— Mulțumesc, spuse Kathryn cu privirea ațintită

asupra siluetei lui Tim. Nu voiam să moară din vina mea.

Se ridică pe vîrfuri și-l sărută pe Turlough pe obraz. Turlough rămase fără replică. Era prima oară cînd Kathryn îl atingea din proprie voință. Privindu-i fața, el tresări văzînd urma roșie a loviturii lui. Nu avusese intenția să-i strice frumusețea și, pentru prima oară în viața lui, remușcările întrecură nemăsurata lui aroganță. Derutat de acest sentiment de vinovăție, atît de neobișnuit pentru el, Turlough se întoarse și observă florile proaspete ce împodobeau mormîntul lui Shane.

— De unde le-ai luat? întrebă, arătîndu-i florile.

— Le-am luat din grădina ta, îi răspunse Kathryn. Te-ai supărat cumva?

— Nu, nu... Poți să iei cîte flori vrei.

«Te urăsc!» gîndi Kathryn. Se comportase prostește și îl pusese în primejdie pe Tim. Temnicerul ei fără milă nu ar fi pedepsit-o niciodată direct, dar ar fi lovit cu siguranță în cei pe care ea îi iubea mai mult. Așa încît supunerea ei era mai ușor de îndurat decît povara apăsătoare a morții lui Tim.

Turlough și Kathryn ieșiră din cimitir și se îndreptară spre castel. În timp ce străbăteau curtea, cîțiva oșteni observară pata roșie de pe obrazul lui Kathryn și cîțiva dintre ei o priviră cu milă. Dacă cei mai curajoși mormăiră ceva împotriva lui Turlough, oricum ea era sigură că majoritatea erau dezgustați de modul în care Turlough găsise de cuviință să se

poarte cu lady Kathryn. La urma urmei, Kathryn era fosta soție a lui Shane O'Neill și mama copiilor lui. Foștii oșteni ai lui Shane își aminteau cu toții cu cîtă bunătate îi tratase Kathryn și ar fi fost oricînd gata să mărturisească demnitatea cu care se purtase în încercările grele la care o supusese Turlough.

La ora cinei, Tim părăsi curtea grajdului și se îndreptă spre casa Maurei. Palid și nervos, era îngrijorat de evenimentele ce se petrecuseră în cimitir, cu cîteva ore mai devreme. Greșise oare?

Turlough O'Neill era stăpînul și deci Tim era dator să-i arate supunere și loialitate. Pe de altă parte, devotamentul față de Kathryn îi ceruse să o apere în fața primejdiei. Se simțea copleșit de aceste probleme. Pierdut în gînduri, Tim ciocăni la ușă și intră. Îi oferi timid un buchet de flori furate tot din grădina lui Turlough. Din seara în care Maura îi adusese mîncare în grajd, Tim fusese invitatul ei permanent la cină și, urmîndu-i sfatul, venea în sat după ce ceilalți intrau în castel.

Deprimat, Tim se așeză la masă. Prefăcîndu-se indiferentă, Maura observă schimbarea din comportamentul lui și îi puse în față un castron cu cartofi și praz, garnisiți cu bucăți mici de șuncă. Maura se așeză pe celălalt scaun și amîndoi începură să mănînce, dar ea nu îl scăpă din ochi pe Tim.

— Ce s-a întîmplat? Ce te frămîntă? îl întrebă. Nu-ți place mîncarea?

— Nu are legătură cu mîncarea, răspunse Tim. S-a

întîmplat ceva ciudat în cimitir astăzi.

Maura își ascunse imediat interesul stîrnit de cuvintele lui.

— Prietenii sinceri își destăinuie necazurile, îi spuse Maura. Poate te pot ajuta.

— Stăpînul a venit azi la cimitir ca s-o ia pe Lady Kathryn, îi răspunse Tim. Spunîndu-i că nu are timp să o aștepte, i-a poruncit să se întoarcă imediat în camera ei și a lovit-o cînd ea l-a refuzat.

Figura lui Tim era exact imaginea confuziei lui.

— De ce trebuia să se întoarcă imediat în cameră? Nu era ora cinei.

Maura se încruntă și mintea începu să-i lucreze cu febrilitate. Cățeaua de englezoaică primise de la Turlough ceea ce ea nu avea și și-ar fi dorit. Nici nu se putea găsi o altă ocazie mai avantajoasă de a-și pune în aplicare planurile.

— Stăpînul voia să se împerecheze cu ea, îi spuse Maura aspru, șocîndu-l pe Tim.

— Să se împerecheze ca animalele?

— Bineînțeles, dar tu cum crezi că sînt făcuți copiii?

— D... d... dar, se bîlbîi Tim, ea nu a vrut să meargă cu el.

— Eu o înțeleg destul de bine, spuse Maura și îl privi serioasă.

Tim căzu ușor în capcana ei.

— De ce?

Exagerînd gravitatea clipelor de groază care o așteptau pe Kathryn în camera ei, Maura se întinse

spre el și îi șopti:

— Stăpînul are ceva cu care le rănește pe femeile pe care le alege.

— Nu! strigă Tim, ridicîndu-se atît de repede, încît era să răstoarne și masa. Trebuie să o salvez!

Tim porni furios spre ușă, cu intenția de a merge la castel și de a-și salva prietena. Maura îl prinse însă de mînă și îl așeză din nou la masă.

— Nu merită să te lași ucis! îl opri ea. Dacă vrei s-o salvezi, te voi ajuta eu, îi șopti ea cu o voce blîndă.

Figura încordată a lui Tim își recăpătă liniștea și încrederea.

— Dar cum o vom putea salva?

— Ai încredere în mine?

— Da, răspunse Tim, fără să ezite.

— Pot să o ajut pe Lady Kathryn să scape, îi spuse Maura. Dar nu trebuie să spui la nimeni că sîntem de partea ei și că o ajutăm să fugă.

— De ce? întrebă tînărul. Ar face-o foarte fericită să știe că cineva vrea să o ajute.

— E foarte periculos și riscant să îl înșeli pe stăpîn și, pentru siguranța noastră, Lady Kathryn ne-ar refuza ajutorul. Vezi de ce nu trebuie să-i spui?

Tim dădu aprobator din cap.

Trecură încă două zile. Trimițînd vorbă că e bolnavă, Kathryn nu apăruse în curte pentru plimbarea ei zilnică pînă la cimitir.

Cu un buchet de flori în mînă, Tim pășea nerăbdător înainte și înapoi. Oare va merge azi la cimitir?

Sau încă mai suferea după ceea ce îi făcuse în acele zile Turlough? Îl durea capul din cauza prea multor gînduri și planuri. Atent la problemele lui, Tim nici nu o văzu apărînd, pînă ce Kathryn nu ajunse lîngă el.

— Bună dimineața! îi spuse Kathryn veselă.

Ochii albaștri ai lui Tim o priviră cu bucurie și relaxare. Îi dădu florile și, căutînd un semn al cruzimii stăpînului, așa cum spusese Maura, o cercetă atent tot drumul, din curte și pînă la cimitir.

Kathryn era palidă, dar, cu excepția vînătăii de pe obraz, părea nevătămată.

— Doare? izbucni Tim, apoi rușinat de întrebarea lui își coborî privirea la pîntecul ei.

Kathryn se opri, se uită la el încurcată și-i urmări privirea.

— Doare un pic, îi răspunse, presupunînd că Tim se referise la nașterea copilului.

Tim oftă, simțind nevoia de a-l străpunge pe stăpîn cu o sabie ascuțită. Cum putea oare un bărbat ca Turlough O'Neill să fie atît de crud cu o doamnă așa de blîndă?

— Eu... eu... eu aș vrea să vă ajut, spuse Tim.

— Nu e nevoie. Mă descurc singură.

Kathryn își ascunse amuzamentul stîrnit de oferta curioasă a tînărului. Pentru nașterea moștenitorului lui Hugh ar fi fost mult mai utilă o moașă decît un băiat de la grajduri.

— Mă ajuți fiindcă ești un prieten adevărat, adăugă ea. Voi prețui întotdeauna prietenia ta, apărătorul

meu galant.

Kathryn zîmbi și îi atinse obrazul. Mîndru și mulțumit, Tim îi zîmbi.

La cimitir, Kathryn îngenunchie în fața mormîntului lui Shane și începu să se roage. Deodată, în spatele ei apăru o umbră. Speriată, se întoarse brusc, cu mîinile la piept.

— Tim, m-ai speriat! strigă văzîndu-l în spatele ei.

— Trebuie să vă vorbesc, acum cînd sîntem departe de urechile stăpînului.

Tim privi în jurul său, verificînd dacă erau singuri.

— Spune!

Tim își întoarse privirea, cu teama că, dacă s-ar fi uitat în ochii ei, și-ar fi dat seama că o mințea.

— Ieri seară, cînd mă întorceam din sat, m-a oprit un străin. Știa că sîntem prieteni și mi-a spus să vă transmit un mesaj.

— Un bărbat? îl întrebă Kathryn. Cum arăta?

Tim clătină din cap.

— Era mult prea întuneric și nu i-am putut observa fața.

— Și mesajul?

Inima lui Kathryn începuse să bată mai repede și figura i se înseninase.

— Să te întîlnești cu el vineri seara. Toate pregătirile au fost făcute.

Privind în ochii ei verzi strălucitori, Tim fu aproape gata să-i mărturisească faptul că el era unul dintre cei ce o ajutau să scape, dar, amintindu-și sfatul lui

Maura, tăcu. Altfel, totul s-ar fi prăbușit.

«Hugh trebuie să fie pe undeva pe aproape...» se gîndi Kathryn, cu privirea înflăcărată, așa cum Tim nu o mai văzuse niciodată.

— Vrei să faci ceva pentru mine? îl întrebă.

— Orice. Doar sînteți prietena mea cea mai bună.

— Promite-mi că nu mai spui nimănui ce mi-ai spus mie acum, îi spuse Kathryn.

— Jur pe sufletul mamei mele.

— Foarte bine.

Kathryn îl mîngîie pe obraz.

— Ți-ar plăcea să trăiești la Dublin cu soțul meu și cu mine?

Tim fu surprins.

— Mă luați și pe mine?

— Dacă vrei. Gîndește-te bine la ce ți-am propus!

Capitolul 14

În ziua în care Kathryn primi mesajul din partea străinului misterios, Hugh și luptătorii săi descălecau în tabăra lui MacDonnell, la Antrim.

Sorley Boy MacDonnell ieși în întîmpinarea lui Hugh cu un zîmbet pe buze și îi ură *bun venit*. În acele clipe, fiecare încerca să-l măsoare pe celălalt din priviri. În spatele lui Hugh, oștenii săi îi urmăreau atenți, cu mîinile sprijinite pe mînerele săbiilor.

— Nu e nici o capcană, spuse Sorley Boy, încercînd să înlăture starea de tensiune din jurul lor. Sînt un om de onoare!

— Te cred, îi răspunse Hugh. Mi-am luat oricum toate precauțiile necesare, pentru orice s-ar întîmpla.

Văzînd privirea întrebătoare a celuilalt, adăugă:

— Dacă invitația și cuvintele tale se dovedesc a fi false, toată armata reginei va fi pe urmele tale, pentru a mă răzbuna.

O încruntare apăru pe fața căpitanului oștenilor lui MacDonnell. Sorley Boy începu să rîdă.

— Ești, într-adevăr, un bărbat înțelept. Dacă aș fi fost în locul tău, cu siguranță că aș fi făcut la fel.

Arătînd spre cortul său de campanie, îl invită pe Hugh să intre pentru a se relaxa după călătoria lungă și obositoare.

Urmați de Francis și Patrick, Sorley Boy și Hugh intrară în cort. După ce își turnară whisky în pahare, se așezară cu toții pe scaune.

«La prima vedere – gîndi Sorley Boy – Hugh pare mult mai calm decît rudele sale apropiate, Shane și Turlough și mai puțin impulsiv, semănînd mai mult cu bunicul său, Conn O'Neill, în temperament.»

Ochii strălucitori ai lui Hugh erau dovada inteligenței și vicleniei lui, în același timp. Dacă un astfel de bărbat era bun pentru Irlanda, rămînea de văzut.

Și Hugh îl analiza pe Sorley Boy care îi părea a fi un bărbat onorabil. Fără prea multă finețe, dar inteligent și practic, părea un bărbat suficient de puternic pentru a-și conduce clanul, dar incapabil de a uni și a conduce rămășițele Irlandei, sfîșiate de război. Dar în luptă, MacDonnell era un bărbat pe care te puteai bizui.

— Contesa mi-a salvat viața cu mult timp înainte,

începu Sorley Boy, așezîndu-se confortabil pe un scaun. De aceea o ajut acum.

— Care e planul tău? îl întrebă Hugh.

— Atacul asupra castelului Dungannon trebuie să fie rapid și tăcut, îi răspunse Sorley Boy. Dacă oamenii tăi s-ar deghiza ca și cum ar fi luptătorii mei, surpriza ar fi totală. Tu, totuși, ar trebui să te prefaci că ești prizonierul meu. Dacă vom întîlni pe drum oameni de-ai lui Turlough, voi spune că te voi preda la castelul Dungannon.

— E destul de riscant, rosti Patrick. Nu prea îmi place planul.

— Avem între puține planuri de ales, spuse Hugh, întorcîndu-se spre Patrick.

— Ar fi la fel de ușor să te trezești cu un pumnal în spate, cum a fost și cu Shane, îi aminti Patrick. Oamenii din clanul lui MacDonnell nu sînt demni de încredere.

Tînărul Francis MacDonnell se ridică la auzul acestei insulte și apucă mînerul sabiei. Sorley Boy își opri însă fiul cu un gest, făcîndu-i semn să aibă răbdare.

— Omul tău are dreptate să nu aibă încredere în noi, continuă Sorley Boy. Dar omorîrea lui Shane nu a fost din ordinul meu.

Hugh încuviință din cap, acceptînd cuvintele spuse de MacDonnell. Oricum, nu conta cine ordonase omorîrea lui Shane, din moment ce chiar el, nepotul lui, plănuia să îl înlăture.

— Alegerea îți aparține, spuse Sorley Boy, apropiindu-se de el. Ia aminte! Dacă Turlough va fi înlăturat, devii liderul necontestat al clanului O'Neill.

— Da, m-am gîndit deja la acest lucru, îi răspunse Hugh.

— Atunci care îți vor fi planurile în legătură cu Irlanda? îl întrebă Sorley Boy.

Subiectul era prea delicat, pentru a fi discutat în prezența mai multor persoane. Hugh se întoarse neliniștit și aruncă o privire spre Francis MacDonnell. Sorley Boy îi indică fiului său, că discuția urma să se poarte între patru ochi. Patrick ieși și el din cort. Cu toate că Patrick știa planurile lui Hugh, prezența lui la discuția confidențială ce urma, ar fi însemnat o insultă fără rost la adresa tînărului MacDonnell.

Hugh luă o gură de whisky și, privindu-l pe Sorley Boy în ochi, îl întrebă:

— Povestește-mi cum ți-a salvat soția mea viața.

MacDonnell puse paharul pe masă și începu:

— Să vedem..., spuse. A fost cam acum patru sau cinci ani...

* * *

— Lord MacDonnell?

Speriat la auzul acelei voci de femeie, Sorley Boy MacDonnell se mișcă.

— Cine e acolo? întrebă, ridicîndu-se încet.

— Soția lui Shane O'Neill.

MacDonnell se apropie cu greutate de gratiile groase și Kathryn ridică lumînarea, în așa fel încît să o poată vedea. Înmărmurit, bătrînul căpitan irlandez rămase cu privirea ațintită asupra frumuseții lui Lady Kathryn.

— Sînteți rănit?

Nici un răspuns.

— Mă auziți?

— Este o adevărată plăcere să vă cunosc, răspunse în cele din urmă Sorley Boy. Dar ce dracu' faci pe aici?

— Ti-am adus apă caldă, leacuri și ceva mîncare, răspunse Kathryn.

Sorley Boy rămase fără cuvinte, ca și cum ar fi fost paralizat.

— Lady O'Neill, eu sînt un prizonier aici, nu sînt oaspetele dumneavoastră. Ajutînd un dușman al soțului dumneavoastră, nu puteți decît să vă atrageți mînia lui.

— Dar nu ești dușmanul soțului meu! îi răspunse Kathryn. Regina Elizabeth e dușmanul lui și al tău.

— Cred că soțul tău nu ar aproba ceea ce faci acum.

Fără a-i mai răspunde, Kathryn înmuie un prosop în apă călduță și i-l dădu lui Sorley Boy printre gratii.

Cu un zîmbet, Sorley Boy îl luă. Urmară apoi doctoriile și mîncarea. Kathryn îi dădu pîine și șuncă, brînză, ouă fierte și o cană cu vin.

— De ce faci asta? o întrebă el, mîncînd cu poftă.

— Pentru soțul meu, desigur.

— Pentru Shane O'Neill? întrebă MacDonnell și fu surprins de cuvintele ei.

— Irlanda e o țară periculoasă, continuă Kathryn. Dacă Shane va avea vreodată nevoie de ajutor, sper să vă aduceți aminte de mine și să îi arătați bunătatea pe care v-o arăt eu acum.

— Shane O'Neill este foarte norocos cu o astfel de soție.

— Trebuie să ne grăbim, îi șopti Polly.

Brusc, ușa de la temniță se deschise. Kathryn și Polly se întoarseră speriate. Shane intră cu o figură înfricoșătoare.

— Tîrfă trădătoare! răcni Shane, coborînd în grabă scările.

Patrick îl urma, rugîndu-l să fie calm.

Kathryn rămase nemișcată, cu privirea ațintită asupra soțului ei, urmărindu-i atentă orice mișcare. Ajuns lîngă ea, Shane o lovi cu pumnul, trimițînd-o la podea. Polly începu să țipe, iar Patrick prinse pumnul lui Shane.

— Nu cu pumnul, stăpîne, încercă Patrick să-l convingă. Ai s-o omori!

— Nu te amesteca! îl amenință Shane.

Plîngînd, Kathryn se ghemui pe podea, în locul în care căzuse. Shane o apucă de păr și o obligă să se ridice. O lovi din nou, împingînd-o cu putere spre un perete. Kathryn se întoarse cu fața la el.

— Te rog, îl imploră. Nu mă lovi!

Întinzînd mîna spre ea, Shane ezită să o mai lovească, pînă cînd MacDonnell strigă, stîrnindu-i și mai mult mînia:

— O'Neill, ești un prost!

Kathryn se prăbușise la picioarele zidului. Shane o ridică și o forță să se întoarcă spre el. Ridică din nou pumnul, dar, neașteptat, Kathryn îl lovi prima cu genunchiul. Shane se îndepărtă cîțiva pași, cuprins de durere, în timp ce Kathryn fugi spre scări, căutînd scăparea.

La jumătatea scărilor, Kathryn simți o mînă de fier prinzîndu-i glezna și trăgînd-o înapoi.

— Patrick! țipă înspăimîntată. Ajută-mă!

Patrick trase cu toată puterea de Shane și acesta căzu, strîngînd încă glezna lui Kathryn.

Kathryn căzu, rostogolindu-se pe scări și, cu o bufnitură surdă, căzu pe burtă, rămînînd nemișcată.

— Oh, Doamne! gemu Shane, îngenunchind lîngă ea.

O întoarse. Gura și nasul îi erau pline de sînge și vînătăi urîte apăruseră deja pe pielea ei palidă.

— Pierde copilul! spuse Patrick speriat.

Privirea lui Shane se îndreptă spre pata de sînge de pe rochia ei ce creștea amenințătoare cu fiecare secundă.

— Caut-o pe Maude! îi ordonă Shane, în timp ce o ridica în brațe.

* * *

— A doua zi dimineață, devreme, termină Sorley Boy, omul tău – Patrick nu-i așa? – a venit la mine și m-a eliberat. Unchiul tău mi-a oferit chiar și un cal și suficiente provizii ca să ajung la Castelul Dunluce.

Cu o figură amară, Hugh remarcă:

— Și așa ai răsplătit bunătatea soției mele, ucigîndu-i soțul...

— Am mai spus doar că nu a fost ordinul meu ca Shane O'Neill să fie omorît, îi răspunse Sorley Boy. Eu eram plecat în acel moment de la Dunluce. Iar fiul meu cel prostănac a crezut de cuviință să se răzbune pentru modul în care m-a tratat unchiul tău. Crezi că e vreun motiv de război între noi din această cauză?

— Nu, dar totuși fiul tău mi-a luat plăcerea de a scăpa eu însumi de unchiul meu, îi răspunse Hugh.

Sorley Boy încuviință.

— Și acum îmi vei răspunde la întrebare?

— Ce întrebare?

— Ce gînduri ai pentru clanul O'Neill și pentru toată Irlanda?

— Planurile mele de viitor nu îi includ pe oamenii reginei Elizabeth, răspunse Hugh.

— Atunci?

— Război. Irlandezii trebuie să conducă Irlanda!

— Da, cuvinte frumoase..., remarcă Sorley Boy deloc impresionat. Dar cum vei reuși să duci la bun

sfîrșit acest plan?

— Clanurile din nord și cele din sud trebuie să fie unite, spuse Hugh. Ne vom pregăti oamenii în secret, atît de mulți cît vom putea aduna...

— Englezii ne-au permis să avem doar cinci sute de luptători, îl întrerupse Sorley Boy. Nu sînt destui pentru victorie.

Hugh zîmbi.

— Da, avem libertatea de a înrola cinci sute de oșteni, într-un anumit moment, îl corectă pe Sorley Boy. Dar, după ce vom antrena cinci sute, îi vom înlocui cu alți cinci sute și așa mai departe.

— O simplă și înțeleaptă idee!

Surîzînd, Sorley Boy gîndi că îi plăcea mult tînărul Hugh și că i se părea foarte potrivit pentru o cauză măreață.

— Dar, din moment ce ni s-a interzis să importăm plumb, cum îi vom înarma pe acești luptători?

— Din nefericire, toate castelele și fortificațiile din Irlanda au mare nevoie de reparații, răspunse Hugh, aruncînd o privire șireată celuilalt bărbat. Fiecare căpetenie se va plînge de dificultăți în repararea acoperișurilor. Plumbul va fi obținut cu permisiune specială și, după ce va ajunge aici, va fi transformat în muniție.

— Crezi că regina îți va da această permisiune?

— Fratele soției mele este favoritul Majestății Sale.

— Ai șanse să devii mult mai faimos decît predecesorii tăi din familia O'Neill, comentă Sorley Boy.

Viitorul Irlandei pare luminos în planurile tale, Hugh. Bineînțeles, dacă mă vei asculta și pe mine.

— Crezi că nu merită să risc totul ca să îmi salvez soția? îl întrebă Hugh. Katie e prioritatea mea acum, deasupra tuturor celorlalte probleme.

— Ah, Lady Kathryn...

Sorley Boy oftă, apoi zîmbi, amintindu-și ceva.

— Cînd a fost adusă la castelul Dungannon, a refuzat să se încline în fața lui Turlough. Spunea că nu poate să omagieze porcii...

Hugh zîmbi. Urmară cîteva clipe de tăcere, timp în care în mintea lui Hugh se contură imaginea ei, cu părul roșcat-castaniu, ochii verzi și încruntarea încăpățînată a sprîncenelor. Privirile li se întîlniră.

— Cum arăta cînd ai văzut-o? întrebă Hugh.

«Dumnezeule mare!» gîndi MacDonnell, sesizînd privirea aprinsă din ochii lui Hugh. Cu toate că, probabil, Hugh O'Neill se căsătorise mai mult pentru a obține titlul, sfîrșise prin a se îndrăgosti de soția lui.

— Ei? repetă Hugh, îmboldindu-l să-i răspundă.

— A fost tratată ca o femeie de rangul ei, răspunse Sorley Boy evaziv.

— La dracu'! Nu asta te-am întrebat!

— Știu la ce ai vrut să ajung.

MacDonnell decise că era mai bine să-i spună adevărul, pentru ca Hugh să nu fie șocat cînd își va revedea soția.

— Presupunerile tale sînt adevărate. Turlough ți-a violat soția. I-am auzit țipetele, dar, în acel moment,

orice acțiune ar fi echivalat cu sinuciderea. Nu am putut să fac nimic și acum, oricum, e prea tîrziu. Ce a fost a trecut.

Roșu de furie, Hugh își mușcă nervos buzele. Vru să spună ceva, dar MacDonnell i-o luă înainte.

— Calmează-te tinere! îl preveni Sorley Boy. Războiul nu se poate face decît cu mintea limpede.

Se ridică și schimbă subiectul, spunîndu-i:

— Oamenii tăi sînt la fel de obosiți ca și ai mei. Ne vom odihni aici două zile și apoi vom porni.

— De acord, spuse și Hugh, ridicîndu-se. Voi avea oricum nevoie de ceva timp pentru a-i alerta pe spionii mei din castelul Dungannon.

Cei doi bărbați își strînseră mîinile și ieșiră împreună din cort.

* * *

Sosi și ziua de vineri. Ieșind din obișnuința programului ei zilnic, Kathryn nu mai merse la cimitir. Lipsa ei la cină ar fi putut trece neobservată, dacă ar fi simulat că e bolnavă în cursul zilei. Tim primise instrucțiuni să apară în curte, în acea dimineață și să se prefacă surprins că nu va apărea. Kathryn plănuise chiar să-l trimită pe Turlough să-l anunțe pe Tim că era bolnavă. Gîndul la scena cu Turlough și la cît de ușor îl păcălise o făcu pe Kathryn să zîmbească...

— Mă doare stomacul, îi spuse, și îmi simt capul puțin amețit. Te rog, spune-i lui Tim că nu voi merge

astăzi la cimitir.

— Vrei ca eu să-i duc un mesaj unui slujitor? întrebă Turlough, nevenindu-i să creadă.

— Oricum treci prin curte cînd cobori..., îi răspunse Kathryn. Doar nu crezi că mîndria ta ar avea de suferit dacă ai vorbi cu un tînăr care te idolatrizează?

Probabil că merita să acorde puțină atenție băiatului, se gîndise Turlough. Din ziua aceea, cînd Tim sărise în apărarea ei prostește la cimitir, Kathryn se purtase foarte bine, chiar respectoasă, blîndă și supusă.

— Bine, fusese de acord Turlough. Îl voi anunța eu.

Se lăsase înserarea. Întinsă pe pat, Kathryn se gîndi că planul ei se desfășurase bine pînă acum. Lenevise toată ziua în pat, gîndindu-se la clipa eliberării ei din captivitate. După ce o va trimite pe Maude la culcare, Kathryn se va îmbrăca cu hainele vechi ale unui slujitor, pe care le găsise în cufărul din lemn de trandafir. Cînd îi vor observa lipsa, va fi de mult timp departe, cu Hugh.

Kathryn se întinse din nou în pat și sună din clopoțel. Cînd Maude apăru, cîteva minute mai tîrziu, Kathryn zîmbi ușor.

— Îi vei spune lui Turlough, că sînt prea bolnavă și nu pot să cobor la cină în seara asta.

— Da, spuse Maude și îi puse o palmă pe frunte. Nu ai febră. Îți voi aduce o tavă cu mîncare după ce bărbații vor fi serviți.

— Nu! țipă Kathryn. Adică... nu te mai obosi. Nu îmi este foame.

— Bolnavă sau nu, copilul are nevoie de hrană, insistă Maude. Să nu mai aud mofturi! Ai înțeles?

— Da.

Kathryn nu îi împărtășise planurile ei, deoarece bătrîna s-ar fi opus, fără îndoială, acestei încercări periculoase de evadare. Acum, Kathryn spera că nu va alarma întreaga casă, cînd va reveni cu mîncarea și va găsi camera pustie.

Imediat ce ușa se închise după Maude, Kathryn sări din pat și se îndreptă grăbită spre cufăr. Se îmbrăcă în viteză cu hainele pe care le găsise: pantaloni, cămașă, haină, o șapcă și bocanci.

Inima îi bătea puternic și mîinile îi tremurau, refuzînd cu încăpățînare să încheie nasturii. Dacă ar fi intrat cineva în cameră, mai ales Turlough, .în timp ce se schimba? Cum ar fi putut explica purtarea ei?

Nehotărîrea o copleși. Oare trebuia să se deghizeze acum, în cameră, sau ar fi fost mai bine să-și schimbe hainele în capelă?

«Acum!» decise Kathryn. Deghizată, ar avea mai multe șanse să fugă. Cum să mai și ducă hainele sub braț, dacă nu-și putea face curaj să iasă din cameră măcar?

Pantalonii erau mult prea strîmți pentru pîntecul ei crescut. Nu era nimic de făcut. Încheie cu mare greutate nasturii de la pantaloni și îmbrăcă haina.

Își pieptănă cu grijă părul și îl ascunse într-un coc

în vîrful capului, sub șapcă, și încălță bocancii din piele neagră. Apoi se apropie de ușă și ascultă cu atenție dacă pe coridor se desfășura vreo activitate sau nu. Nu se auzea nici un zgomot. Deschise încet ușa și se strecură afară din cameră. Nu era nimeni pe coridor. Încercînd să-și facă curaj, Kathryn respiră adînc și închise ușa după ea.

Parcurse încet coridorul, ascunsă în umbră și ajunse la scări. Zgomotul ce răzbătea din sala mare a castelului, o făcu să se oprească. Oare ar trebui să încerce să iasă pe ușa din față sau din spate? La ieșirea din spate s-ar putea să fie o mulțime de servitori, dar la cea din față s-ar putea să se întîlnească cu unul din oamenii lui Turlough, întîrziat la cină.

Coborî ușor scările, sprijinindu-și spatele de zidul rece. Drumul din hol spre ușa din față era liber. Dacă nu era nimeni în curte, reușea să fugă.

O cuprinse o frică îngrozitoare, îngreunîndu-i respirația, dar picioarele ei începură să se miște ca și cum ar fi fost voința lor, nu a ei. Kathryn străbătu cu pași mici și repezi holul, deschise ușa și ieși din castel. Curtea era pustie.

Înconjurînd clădirea pe partea dreaptă, Kathryn intră în grădină și se sprijini de zidul de piatră. Inima îi bătea nebunește, gata să-i spargă pieptul și abia mai respira. În pîntecul ei, copilul nu-și ascundea nemulțumirea față de starea mamei. Pentru a-și ascunde obrajii palizi, Kathryn îi murdări cu țărînă, apoi străbătu grădina, îndreptîndu-se spre cimitir.

În timp ce Kathryn se ocupa de obrajii ei, Maude ieși din bucătărie și se îndreptă spre hol. Turlough, surprins că Maude îi duce mîncare Kathrynei în cameră, ieși din salonul unde se servea cina și, spionînd-o pe Maude, o așteptă la baza treptelor.

— Îi duc lui Katie mîncarea în cameră, îi spuse Maude, încercînd să îi ofere o explicație. Se simte foarte rău.

Turlough se strîmbă la auzul veștii.

— A fost cumva la cimitir astăzi?

— Ești surd, băiete? se răsti Maude. Fata spune că îi este rău și nu a ieșit din cameră cît a fost ziua de lungă.

— Îi duc eu tava, spuse Turlough. Vom vedea cît de rău îi este.

— Nu cumva să o ameninți cu ceva! bombăni bătrîna Maude.

— Întoarce-te la bucătăria ta! îi porunci Turlough luînd tava, iritat de tonul ei. Sînt bărbat în toată firea și știu prea bine ce vreau.

Pufnind, Maude se întoarse pe călcîie și se îndreptă spre bucătărie.

Intrînd în camera lui Kathryn, Turlough văzu hainele aruncate pe podea și patul gol. Strigînd după Liam și Maude, alergă înapoi în hol și, cînd cei doi apărură în fața lui, aruncă nervos tava cu mîncare în brațele menajerei.

— Tîrfa a zburat, dar nu cred că a ajuns prea departe. Maude, caută în toată casa! Eu plec la cimitir

și tu mergi la grajduri! îi porunci lui Liam.

În timp ce Turlough îi striga pe Liam și pe Maude, Kathryn intra în cimitir. Noaptea era răcoroasă și întunecată, luna fiind acoperită de nori. Aproape nu reușea să vadă nici pe unde calcă. Simțurile alertate la maximum o făceau să tremure și să se oprească la fiecare zgomot.

Apoi se auzi sforăitul unui cal. Kathryn reuși să se îndrepte în direcția de unde venise sunetul și aproape se ciocni de cal. Observă că erau doi cai și, spre marea ei surprindere, Tim stătea la locul unde se aștepta să îl vadă pe Hugh.

— Ce faci aici? îl întrebă în șoaptă. Ești gata să vii cu noi?

— Eu... eu... eu vă ajut să evadați, răspunse Tim. Nu a existat nici un străin și nici un mesaj de nicăieri.

Lacrimi amare de dezamăgire și disperare începură să brăzdeze obrajii murdari ai lui Kathryn. Era destul de conștientă de faptul că o femeie însărcinată și un băiat încet la minte nu ar putea reuși să ajungă niciodată la Dublin. Era extrem de periculos și chiar prostesc.

— Nu plec, spuse Kathryn, gîndindu-se cum să se înapoieze în camera ei, fără să fie văzută. Credeam că soțul meu e cel care a organizat totul.

— Nu avem timp de discuții, insistă Tim ca și cum nu ar fi auzit cuvintele ei. Trebuie să ne grăbim.

— E prea primejdios să stîrnim mînia lui Turlough, îl opri Kathryn.

— Dar eu vrea să o ajut pe cea mai bună prietenă a mea, spuse Tim, prinzînd-o de mînă. Să mergem!

Kathryn se dădu înapoi deodată, în timp ce Tim deschisese ochii mari și rămăsese mut, cuprins de o durere teribilă. Se prăbuși, iar Kathryn încercă să-l țină, dar greutatea lui o făcu să cadă în genunchi. Atunci Kathryn văzu pumnalul din spatele lui.

— Doamne! țipă Kathryn. Tim!

Cu ochii fără urmă de viață, Tim nu-i mai putea răspunde.

— Oh, Doamne! gemu Kathryn și se prăbuși deasupra trupului băiatului.

Turlough se întinse pentru a-și recupera pumnalul. Kathryn începu să tremure cînd îl văzu că smulge pumnalul din spatele lui Tim și îi șterge lama însîngerată de cămașă. Kathryn ridică privirea. Turlough se înălța deasupra ei, înspăimîntător ca un zeu al răzbunării. Instinctul de conservare o făcu să se ridice și să fugă.

Cu doi pași mari, Turlough o ajunse și o opri. Cu brațele o întoarse spre el și o lovi peste obraz cu pumnul. Kathryn căzu pe spate, dar, prinzînd-o de mînă, Turlough o ridică și o lovi din nou. Începu să-i curgă sînge din nas și de pe buze.

— Mizerabilo! Tîrfă nemernică! răcni el, tîrînd-o după el, spre curtea castelului.

Mai mult inconștientă, Kathryn nu mai avu puterea să se opună.

— Liam! strigă Turlough, trecînd printre oștenii ce

erau adunați în curte. Adu caii și pe băiatul acela de la grajduri, din cimitir!

Frămîntîndu-și mîinile cu îngrijorare, Maude aștepta în hol și fu îngrozită cînd văzu fața însîngerată a Kathrynei și figura rece a lui Turlough. Fără cuvinte, Turlough se îndreptă spre dormitoarele de la etaj, împreună cu Kathryn, iar Maude îi urmă. Turlough se întoarse amenințător spre ea atît de brusc, încît Kathryn se dezechilibră și căzu în genunchi. O ridică aproape rupîndu-i mîna, dar ignoră strigătele de durere.

— Îngrijește-te de trupul lui Tim! îi porunci el lui Maude. Îl vom îngropa mîine!

— Doamne, apără-mă! izbucni Maude, făcîndu-și semnul crucii.

Apoi privirea ei o întîlni pe cea a Kathrynei.

— Dar stăpîna e rănită...

— Voi avea eu grijă de drăcoaica asta! răcni el, împingînd-o pe Kathryn.

Ajunși în dormitor, Turlough o împinse pe Kathryn pe podea ca și cum ar fi fost un obiect și nu o făptură umană. Cu toate că avea vederea destul de încețoșată, Kathryn văzu ura ce sclipea în ochii lui Turlough.

— Te rog, nu mă răni...

Turlough pufni dezgustat, apoi culese de pe podea o cămașă de-a Kathrynei și o înmuie în vasul cu apă. Apoi se întoarse și se așeză lîngă ea.

— Mișcă și am să te omor! o amenință Turlough prinzîndu-i umărul într-un pumn de oțel.

Fără prea multă delicatețe, îi șterse sîngele și mur-

dăria de pe față, examinîndu-i cu atenție ochii învinețiți. Cu toate că nu arăta prea bine, cel puțin nu avea cicatrici.

— Credeai că scapi...

Kathryn se dădu înapoi și începu să tremure, dar mîna lui Turlough o readuse la locul unde stătea.

— Îl acuzi cumva pe băiatul acela că te-a răpit? Sau poate că a încercat să te violeze?

— Nu!

— Oricum, nu mai contează. E mort.

Adevărul crud al morții violente a lui Tim o lovi din nou, mai dur decît pumnalul lui Turlough, de data aceasta exact în suflet.

— Bastardule! îi strigă în față, în ochi reapărîndu-i mînia. Porc nelegiuit ce ești!

Turlough ridică mîna, vrînd să o lovească, dar o coborî încet.

— Tu ești vinovată, îi spuse. Din cauza ta a murit Tim. Trăiește cu povara asta, dacă poți!

Zîmbetul batjocoritor al lui Turlough îngheță în fața răcelii ei. Apoi el se ridică și ieși din cameră, încuind ușa în urma lui.

— Nu..., murmură Kathryn deznădăjduită. Oh, Tim, șopti ea începînd să plîngă. Eu... nu am vrut. Iartă-mă...

* * *

Primăvara îi mai înveseli puțin pe locuitorii cas-

telului Dungannon. Soarele strălucea blînd, iar vîntul ușor parcă mîngîia pămîntul.

Un suflu nou de viață pătrunsese în tot ceea ce-i înconjura, ca o ironie la adresa violenței din seara ce trecuse.

Turlough era în cimitir și urmărea sicriul cu trupul lui Tim, coborît în locul său de veci. Încă nesigur și copleșit de ceea ce se întîmplase, Turlough avea remușcări, căci știa că băiatul nu ar fi reprezentat o amenințare pentru el nici chiar dacă ar fi fost înarmat.

Continua să o învinovățească pe Kathryn, care ademenise un copil fără minte să o ajute să evadeze. «Și, totuși, o contesă nu s-ar fi folosit niciodată de afecțiunea unui copil...» gîndi Turlough. Sau poate că da? Poate că ar trebui să o arunce în cea mai neagră temniță a Dungannon-ului ca să nu o mai lase să țească urzeli ucigătoare...

«Nu mai contează...», decise Turlough. Nu mai era oricum nimic de făcut pentru sărmanul băiat. Alungîndu-și sentimentele de vină și remușcările ca și cum ar fi dezbrăcat o haină, Turlough se întoarse și ieși din cimitir, scoțînd definitiv uciderea lui Tim din mintea sa.

«Prostul!» își spuse Maura, stînd la intrarea în cimitir. Trebuia să-și imagineze că idiotul va da greș.

În momentul în care Turlough trecu pe lîngă ea, Maura își mască dezamăgirea cu o expresie rece.

— Nu a fost vina ta, îi spuse ea lui Turlough cînd acesta o privi.

Cu mintea plină de gînduri, Turlough o mîngîie absent pe spate.

— Da, ești o femeie de treabă și credincioasă...

Tremurînd la atingerea lui, Maura începu să creadă că nu era totul pierdut.

— Ești binevenit în casa mea, îl invită ea. Cred că te-ar relaxa să fii departe de ochii iscoditori ai oștenilor tăi.

Pentru cîteva clipe, Turlough o privi tăcut, dar o refuză.

— Poate altă dată... Acum trebuie să o văd pe contesă.

— Ea e singura vinovată și trebuie pedepsită! șuieră Maura, zgîndărindu-i ura. Shane zace în mormînt tot din cauza ei! Și acum Tim... Englezoaica e o afurisită de vrăjitoare și ar trebui arsă înainte de a ne distruge pe toți!

— Shane zace în groapa lui pentru că a fost ucis de MacDonnell, o corectă Turlough. Întoarce-te acasă și termină cu prostiile!

Maura se îndepărtă bombănind. Totuși, nu o va lăsa pe Kathryn să i-l ia pe Turlough O'Neill. Cu siguranță că trebuia să fie o neînțelegere între ea și Turlough, hotărî Maura, altfel zgripțuroaica ar fi fost demult stăpînă la Dungannon.

În timp ce Turlough privea sicriul lui Tim în cimitir, Maude descuie ușa de la camera Kathrynei. Privind cu atenție, văzu hainele împrăștiate peste tot pe podea.

«Dumnezeule!» gîndi Maude, privind patul pe care dormea Kathryn. «De ce a încercat să fugă?»

MacDonnell o avertizase să nu încerce nimic pînă ce nu va lua legătura cu Hugh. Acum, ea zăcea bătută și învinețită, iar Tim era mort.

Maude traversă ușor camera și așeză tava cu micul dejun pe noptieră, după care se așeză pe o margine a patului și observă cu atenție fața Kathrynei, în lumina sumbră ce pătrundea în cameră pe lîngă draperiile grele de catifea. Buza de sus era umflată și o crustă oribilă se formase în locul în care era crăpată. Ochii negri și umflați nu arătau mai bine decît buzele.

Kathryn gemu și se întinse. Fiecare mușchi o durea violent la cea mai mică mișcare. O usturau îngrozitor ochii și își dorea din suflet să fi murit. Ridică privirea și o văzu pe Maude.

— Dacă te-ai putea vedea..., spuse Maude. Cum te simți?

— Ca un om pe moarte, răspunse Kathryn, ducîndu-și mîinile la pîntece.

Ceva nu era în regulă, dar nu-și putea aminti ce.

— Copilul e bine, o liniști Maude.

Cu ajutorul lui Maude, Kathryn se dezbrăcă de cămașa de noapte, luînd un halat de cameră. Efortul de a zîmbi era prea dureros. Șovăind dacă să se întoarcă sau nu în pat, Kathryn își aruncă privirea pe fereastră. Curtea era pustie, ceea ce era neobișnuit.

— Unde sînt toți? o întrebă pe Maude.

— La înmormîntarea lui Tim.

Lacrimile îi invadară ochii, alunecînd pe obrajii ei învinețiți. Prietenul ei credincios! Dacă nu ar fi ezitat, probabil că Tim ar fi trăit în continuare. Moartea lui cumplită era numai din vina ei. Acoperindu-și fața cu mîinile, Kathryn oftă prelung.

Plînsul îi trezise toate simțurile la viață. Îi era foame. Maude o grăbi să intre în cada de baie care era pregătită. Apoi o ajută să urce din nou în pat, mîngîindu-i fruntea.

Ușa se deschise brusc. Pășind apăsat prin cameră, Turlough îi făcu un semn lui Maude să plece. Femeia se ridică încet și se îndreptă spre ușă.

— Fii blînd, băiete. Contesa e slăbită și nu cred că are mai multă nevoie de afecțiune din partea ta.

Turlough tresări cînd văzu figura Kathrynei.

Poate că nu ar fi trebuit să o lovească atît de tare, dar, la urma urmei, încercase să evadeze și acest lucru trebuia pedepsit.

— Astăzi nu vei mai merge la cimitir, îi spuse el. Consideră-te norocoasă că ai rămas în această cameră și nu în temniță.

Kathryn își îngropă fața în pernă și începu să plîngă. Fără să stea pe gînduri, Turlough se așeză pe marginea patului și îi atinse umerii, încercînd să o consoleze. Plînsul lui Kathryn se potoli puțin cîte puțin, pînă ce căzu într-un somn adînc.

«De ce a încercat să fugă?» se întrebă Turlough. De ce fugise din Dungannon și se căsătorise cu fiul bastardului? Orice femeie care îl cunoscuse vreoda-

tă îl considerase pe el ca fiind ultima oprire. Fusese cinstit și procedase onorabil, îi oferise să o ia de soție și fusese respins. Oricum nu mai conta deloc. O va elibera cînd moartea îi va despărți.

Trecură trei zile. Descurajată, Kathryn privea tot timpul pe fereastră. Se simțea prea obosită pentru a-și găsi o ocupație.

Turlough o chestionase de nenumărate ori în legătură cu acea noapte, dar, convins că Tim nu plănuise evadarea ei singur, o pusese pe Kathryn să repete același lucru de zeci de ori. Ea era cea care îl convinsese pe băiat să fure un cal și să o ajute să evadeze. Kathryn știa că oricine ar fi fost cel ce pusese la cale planul, era evident că încercase să o ajute și încă o moarte ar fi fost de-a dreptul insuportabilă pentru sufletul ei și așa destul de chinuit de vină. Kathryn ridica tot timpul din umeri și îi repeta același lucru lui Turlough, care simțise deja că era mințit.

Problema cea mai curioasă care îi chinuia ei mintea era cea a identificării celui ce încercase să o ajute. Cine era? Cine ar fi avut curajul să-l înfrunte fățiș pe Turlough O'Neill?

Kathryn oftă lung. Încă o zi pe care o petrecuse singură, în cameră, trecuse fără urmă. Ușa nu mai fusese încuiată din ziua precedentă, dar, îndoindu-se că ar avea vreo libertate, Kathryn nu se aventură să iasă. Acum se simțea cu adevărat prizonieră

Maude bătu la ușă și intră, aducînd tava cu micul dejun. Văzînd-o atît de îngîndurată, nu spuse nimic

și începu să deretice prin cameră. Maude era destul de îngrijorată de apatia și lipsa de interes a Kathrynei. Nimic din ceea ce se întîmpla în jurul ei părea să nu o intereseze.

Kathryn se întoarse spre Maude, privind-o cu ochii larg deschiși.

— Maude? întrebă Kathryn. Unde e Turlough?

— În salon.

— Bine.

Și Kathryn se îndreptă spre ușă.

— Unde crezi că pleci? întrebă Maude surprinsă.

— Să-i vorbesc.

— Nu ar fi un lucru prea înțelept, o sfătui Maude. Nu-i oferi lui Turlough ocazia să observe că ești încă aici și că te simți mai bine.

— Mă îndoiesc că a uitat că sînt încă aici, spuse Kathryn, deschizînd ușa. Simt că înnebunesc dacă mai stau în cameră încă un minut.

Ajungînd la scări, Kathryn ezită. Oare făcea ce trebuia? Sau făcea iarăși vreo prostie? Uciderea ei ar fi fost cel mai rău lucru pe care i l-ar fi putut face Turlough și, în situația ei, ar fi fost o adevărată binecuvîntare.

Kathryn ridică din umeri și începu să coboare încet treptele. Curajul îi scăzu cînd ajunse la ultima treaptă și, cu pași șovăielnici se îndreptă spre salon.

Înainte de a intra, inspiră lung și adînc, încercînd să-și limpezească gîndurile. Nimeni nu o observase. Înaintă tremurînd spre masa înaltă, la care stătea

Turlough adîncit într-o discuție cu Liam.

Oștenii prezenți în salon tăcură și începură să o privească atent. Sesizînd schimbarea în atmosferă, Turlough ridică privirea și o văzu pe Kathryn în fața sa. Liam se ridică și îi oferi un scaun, însă Turlough îl opri. Rușinat, Liam se supuse poruncii stăpînului.

Privind-o pe Kathryn, Turlough se simți satisfăcut, simțindu-i frica.

Palidă, arătînd mai mult ca un cadavru decît ca o făptură vie, Kathryn făcu un pas înapoi spunîndu-și că făcuse o mare greșeală intrînd în salon. «Oh, oare de ce nu o ascultase pe Maude?» Întorcîndu-se, Kathryn încercă să se retragă, dar vocea rece a lui Turlough răsună ca un clopot.

— Oprește-te! îi porunci el. Se pare că ai ceva important să-mi spui sau Maude mi-a nesocotit porunca. Nu aveai permisiunea de a ieși din camera ta!

— Maude nu m-a putut opri, răspunse Kathryn, luînd asupra sa orice vină.

— Da, da, bineînțeles, doar ești al dracului de încăpățînată, o întrerupse Turlough. Ce vrei? Ce s-a mai întîmplat?

Kathryn ezită, dorindu-și să o fi ascultat pe Maude și să fi rămas în cameră.

— N-am timp de pierdut. Ce vrei?

Adunîndu-și curajul, Kathryn înaintă cu un pas și, cu o voce joasă, îi spuse:

— Vreau să merg la cimitir.

Turlough izbucni în rîs, apoi o privi încruntat.

— Desigur, glumești.

— Nu, sînt foarte...

— La dracu'! izbucni Turlough lovind cu pumnul în masă.

Fără a-și lua privirea de la ea, Turlough se ridică și se îndreptă spre ea. Kathryn rămase nemișcată.

«Femeia asta ori are prea mult curaj, ori e proastă!» gîndi Turlough.

— Ai încercat să evadezi prin cimitir și acum îmi ceri permisiunea să te las din nou să mergi acolo? o întrebă indignat. Doamnă, dar mă uimești.

— Te rog, încercă să îl înduplece Kathryn, prinzîndu-l de mînă. E important pentru mine.

Locul în care îl atinse îl ardea pe Turlough. Pentru cîteva clipe lungi, Turlough nu-și luă ochii de la chipul Kathrynei, ce îl implora. Conștient că discuția lor era urmărită de toți cei prezenți, Turlough continuă:

— Fă-ne să înțelegem, luminează-ne! De ce e atît de important pentru tine să vizitezi cimitirul? Doar nu te mai gîndești la o nouă tentativă de evadare, draga mea, nu?

— Trebuie să îngrijesc mormîntul soțului meu și...

— Soțul tău e la Dublin. Nu-ți amintești?

— ... și mormîntul lui Tim, continuă Kathryn netulburată de întreruperea lui Turlough. Trebuie să-i cer iertare. Te rog...

Privind fețele oamenilor săi, Turlough observă simpatia din ochii lor. Cum putea el să refuze o rugăminte atît de patetică, în fața unui auditoriu atît de

favorabil ei?

— Prea bine..., fu de acord Turlough, luînd-o de braț și conducînd-o afară din salon. Te voi însoți eu însumi.

Ajunși în curte, Turlough o privi cu răceală și o amenință:

— Vei fi urmărită și, dacă mai faci o încercare să fugi, o voi omorî pe Maude. Ai înțeles?

— Am înțeles, îi răspunse Kathryn. Mi-ar plăcea să duc cîteva flori la mormînt. Pot să merg mai întîi în grădină?

Cînd Turlough dădu aprobator din cap, Kathryn porni bucuroasă, dar se opri deodată amintindu-și de Daisy și de puii săi.

— Are cineva grijă de cîinii lui Tim?

— Ogarii îmi aparțin, îi răspunse Turlough. Ca și orice altceva de aici, de la Dungannon.

Privirea lui rece se înmuie și o sărută tandru pe obraz.

— Totul, ai înțeles?

După ce se îngriji de mormîntul lui Shane, Kathryn parcurse scurta distanță pînă la mormîntul lui Tim. În genunchi, aranjă cu grijă florile proaspăt culese din grădină, apoi începu să se roage pentru sufletul băiatului. Curînd, însă, gîndurile negre o copleșiră.

— Îmi pare rău..., șopti Kathryn. Ești acum în mormînt din cauza mea. Dacă eu n-aș fi ezitat...

Copleșită de remușcări, Kathryn începu să suspine.

«Fericiți cei ce prin moarte scapă de mizeria vieții

– gîndi Kathryn – în timp ce noi, cei rămași, sîntem prizonieri veșnici ai mîhnirii...»

Pierdută în gînduri negre, Kathryn nu sesiză apropierea unei persoane în spatele său. Cînd se ridică și se întoarse, doi ochi plini de ură o fixau amenințători. Începu să țipe speriată.

— Ești o vrăjitoare cu ochii verzi ca de pisică, șuieră Maura, făcîndu-și cruce. Nu te voi mai lăsa să îl distrugi și pe Turlough cum l-ai distrus pe celălalt O'Neill.

— Nu te apropia! îi porunci Kathryn.

Maura nu se mișcă. Un zîmbet plin de satisfacție apăru pe buzele ei, cînd observă spaima celeilalte femei.

— Nu te apropia sau vei regreta! repetă Kathryn.

«Da, vrăjitoarea nu mai e la fel de drăguță», gîndi Maura izbucnind în rîs. Apoi se întoarse și plecă.

Kathryn o privi îndepărtîndu-se. Pornind spre casă, se simți mai singură ca niciodată. Înconjurată cum era de dușmani, îi era aproape imposibil să mai creadă că Dunganonn-ul fusese odată casa ei.

Capitolul 15

Ca în fiecare zi din săptămîna ce trecuse, Kathryn se opri la intrarea în cimitir și privi în jurul ei. În ciuda căldurii pe care o răspîndea soarele, o răceală îngrijorătoare, un fior de teamă, îi cuprinse șira spinării, făcînd-o să tresară.

Totul părea ca de obicei. Biruind sentimentul îngrijorător că e în permanență urmărită de cineva din umbră, Kathryn intră în cimitir și se îndreptă calmă spre mormîntul lui Tim.

Se așeză în genunchi în fața mormîntului și aranjă cu grijă florile pe care le adusese, apoi se rugă pentru sufletul băiatului. Intenționînd să plece fără a mai trece pe la mormîntul lui Shane, se ridică și se în-

toarse.

— Oh! țipă ea, speriindu-se.

Zîmbindu-i cu răutate, Maura stătea la cîțiva pași de ea. Speriată de amenințarea ce se citea ochii ei, Kathryn făcu un pas înapoi.

— Acum nu te mai ajută nici vrăjile, nici rugăciunile, îi spuse Maura. Trebuia să zbori atunci cînd ai avut ocazia.

— Tu ești cea care a pus la cale fuga mea cu Tim.

Maura se apropie amenințător și, cu o mișcare scurtă, ridică mîna pentru a o lovi pe Kathryn. Dar, înainte ca lama strălucitoare să-și poată atinge ținta, Kathryn prinse încheietura mîinii Maurei și o împinse cu putere. Dezechilibrîndu-se, Maura căzu pe pămînt.

Strigînd după ajutor, Kathryn fugi spre intrarea în cimitir, dar sarcina îi îngreuna alergarea. Se împiedică în poalele rochiei și căzu, protejîndu-și pîntecele cu mîinile.

Maura fu lîngă ea într-o clipă și cele două rivale, încleștate într-o luptă pe viață și pe moarte, începură să se rostogolească prin praf. Kathryn încercă să o imobilizeze, dar, obosită, fu prinsă sub Maura.

Pumnalul se ridică amenințător, spintecînd aerul.

Cu energia dată de disperare, Kathryn reuși să se rostogolească spre dreapta și ridică mîinile pentru a para lovitura ucigătoare. Lama îi atinse palma stîngă și sîngele se revărsă ca un torent.

— Nu! strigă Kathryn din toate puterile.

Din nou Maura ridică pumnalul pentru a o lovi. O

mînă apărută ca din neant opri mișcarea pumnalului.

— Mizerabilo! murmură Turlough, smulgînd pumnalul din mîna Maurei.

Apoi o apucă de păr și o răsturnă într-o parte.

Turlough se întoarse spre Kathryn, dar prinse cu coada ochiului, sclipirea de oțel a cuțitului. Maura ataca din nou. Prinzîndu-i mîna, Turlough o strînse cu cealaltă mînă de gît, pînă ce viața părăsi trupul Maurei.

Kathryn privi îngrozită spasmele Maurei, tot mai rare, pînă cînd, la un moment dat, acestea încetară. Tremurînd de frică, se ridică și alergă țipînd spre mormîntul lui Tim.

— Ajutor! Să mă ajute cineva!

— Vino înapoi! strigă Turlough, înjurînd nervos.

Kathryn căută cu disperare un loc unde să se ascundă. Abia atunci începu să simtă durerea din palmă și văzu că sîngele îi murdărise și bluza și fusta.

— Oh, Doamne..., gemu, căzînd în genunchi.

— Nu-ți voi face nici un rău, îi spuse Turlough, apărînd lîngă ea.

Își scoase batista și o înfășură în jurul mîinii ei. Apoi o ridică în brațe și porni spre curtea castelului.

— Maude! strigă Turlough, intrînd în casă.

O așeză cu grijă pe Kathryn pe pat și se întoarse spre Maude pentru a-i da explicații.

— Maura a încercat să o omoare.

— Voi avea nevoie de apă caldă, spuse Maude privind batista însîngerată. Trimite imediat pe cineva

să-mi aducă ac și ață..

Observînd paloarea și slăbiciunea Kathrynei, continuă:

— Mai trimite-mi și un vas cu doctoria mea din ierburi.

Turlough ascultă întocmai poruncile lui Maude, apoi decise că era momentul să se ocupe de corpul Maurei. Ieși în curtea castelului.

— Hei! îl strigă unul dintre oamenii săi, ce venea alergînd dinspre grajduri. Avem o problemă...

Deodată, șuierînd, o ploaie de săgeți se abătu asupra oamenilor lui Turlough. Una îl lovi în umăr pe bărbatul ce venea cu vestea, rănindu-l. O alta, purtînd însemnele contelui de Tyrone se înfipse în pămînt, la cîțiva pași înaintea lui Turlough.

Curtea castelului Dungannon se umplu cu soldații lui Hugh O'Neill și Sorley Boy MacDonnell.

Luați prin surprindere, oamenii lui Turlough aruncară armele.

— Bună ziua, vere! spuse Hugh, apărînd deodată pentru a-l înfrunta pe cel ce îi răpise soția.

— Te așteptam, îi răspunse Turlough calm. Cred că e o zi foarte potrivită pentru moarte, nu-i așa?

— Dacă vrei, poți să te întîlnești în curînd cu Creatorul tău, spuse Hugh, ridicînd pumnalul.

Toți oștenii, indiferent cărei tabere aparțineau, se dădură înapoi pentru a asista la teribila înfruntare dintre cei doi nobili.

Turlough zîmbi amuzat și trase și el pumnalul din

teacă.

În comparație cu el, contele de Tyrone părea cu totul nepotrivit pentru a-l înfrunta.

Hugh și Turlough se prinseră într-un dans macabru, un adevărat cerc al morții. Fiecare încerca să afle puterea și slăbiciunea celuilalt.

Turlough avea brațul mai lung, dar Hugh era avantajat de agilitatea de care dădea dovadă.

— Hai, vino, fiu de bastard! îl provocă Turlough. Trebuie să treci peste cadavrul meu ca să-ți recuperezi soția.

Pe neașteptate, Hugh făcu un pas înainte. Atinse cu lama pumnalului său bărbia lui Turlough și pe pielea lui aspră apăru un firicel de sînge. Imediat se dădu înapoi.

— Mă bărbierești sau mă omori? întrebă Turlough, încercînd să pară mai dur și cu mai multă încredere în forțele lui decît avea într-adevăr. Vino mai aproape și luptă ca un bărbat adevărat!

Hugh nu se lăsă prins în cursă. Nu era ușor să omori un om ca Turlough. În primul rînd, era nevoie de mult calm. Apoi, de foarte mult noroc.

Tăcerea ce se lăsase în curte era întreruptă doar de gîfîiturile celor doi luptători și de zgomotul pumnalelor ce se intersectau. Se apropiau și se depărtau, loveau, încercînd să pună capăt luptei, dar nici unul dintre ei nu reușea să obțină avantajul de partea lui.

Dintr-odată, Turlough se aruncă vijelios cu pum-

nalul înainte asupra lui Hugh, care pară această lovitură sălbatică. Greșindu-și ținta, Turlough dădu înapoi.

Fu rîndul lui Hugh să se apropie. Așteptîndu-se la acest lucru, Turlough își folosi piciorul pentru a-l lovi pe Hugh, care se dezechilibră și căzu. Ba, mai mult, în cădere, își pierdu pumnalul.

Într-o secundă, Turlough se aruncă asupra lui. Cu o fracțiune de clipă înainte ca lama scînteietoare a pumnalului să-i pătrundă în gît, Hugh opri mîna lui Turlough și o împinse înapoi cu toată puterea.

— Ești tot atît de moale ca o femeie, după toți anii în care ai lins cizmele englezilor de la curte, îl insultă Turlough.

Hugh reacționă lovindu-l pe Turlough între picioare, cu genunchiul. Turlough răcni de durere și căzu pe o parte, în timp ce Hugh se rostogoli și recuperă pumnalul, ridicîndu-se.

Transpirînd și gîfîind, cei doi bărbați își reîncepură dansul morții, încercînd să se omoare unul pe celălalt. Care era sfîrșitul luptei, era aproape imposibil de spus.

— Cîteva nopți de dragoste cu Kathryn merită riscul de a muri, rîse Turlough batjocoritor, încercînd să-l determine pe Hugh să facă o mișcare greșită. Atît de fierbinte și de dornică de...

Hugh mormăi ceva și se apropie de Turlough, încercînd să îl provoace. Lama de cuțit sfîrtecă aerul spre pieptul lui Hugh. Parînd lovitura cu o fandare

pe un picior, Hugh aruncă repede pumnalul din mîna dreaptă în mîna stîngă și lovi cu putere în direcția gîtului lui Turlough. Cu o mișcare scurtă, Turlough căzu, rostogolindu-se la picioarele lui.

Mirat, Turlough scăpă arma și își duse mîinile la gît. Cu un horcăit sumbru, se rostogoli pe o parte și rămase nemișcat.

Apoi o tînguire străbătu aerul, sfîrșind agonia.

— Kathryn!

Urmat de Patrick, Hugh alergă spre camera de unde se auzeau hohotele de plîns ale lui Kathryn.

— Deschide! strigă Hugh, bătînd în ușa încuiată.

— Maude, ești acolo? întrebă Patrick. Sînt eu, Patrick. Deschide ușa!

Ușa se deschise, iar Hugh și Patrick intrară în dormitor. Inconștientă, Kathryn zăcea pe pat.

— Ce i-ai făcut? întrebă Hugh amenințător, privind-o pe Maude.

— I-am cusut rana de la mînă, răspunse Maude calmă. A leșinat.

Vrînd să o ia pe Kathryn în brațe, Hugh se aplecă spre ea, dar Maude îl opri.

— Vezi de oamenii tăi și lasă-mă pe mine să-mi termin treaba aici. Cînd își va reveni, îi voi da o doctorie care să îi calmeze durerea. Și care nu va face nici un rău copilului.

Apoi Maude se întoarse spre Patrick.

— Ei bine, băiete, am aflat că imediat ce am lipsit din preajma voastră, te-ai furișat și ai luat-o de soție

pe fiica mea. Fă bine și cel puțin ieși afară din cameră...

Patrick zîmbi.

— Cu tot respectul cuvenit, Maude, nu m-am însurat cu Polly doar pentru a-mi deveni tu soacră.

Apoi se îndreptă spre ușă.

Hugh se aplecă și o sărută tandru pe Kathryn.

— Mulțumesc, Doamne! spuse el, după care, urmat de Patrick, ieși din cameră.

— Amin! murmură Maude, strîngînd acele.

Învinovățindu-se pentru durerea lui Kathryn, Hugh se îndreptă spre curtea castelului.

Cineva întorsese corpul lui Turlough și luptătorii se adunaseră în cerc, neștiind ce să facă.

Liam se apropie de Hugh și se înclină în fața lui.

— Eu, Liam MacMartin, închin viața și credința mea contelui de Tyrone – noul conducător al clanului O'Neill.

Strigăte de victorie izbucniră din piepturile tuturor, iar Hugh rămase cu privirea ațintită spre Liam. Reușise să-și realizeze scopul, dar își simțea inima goală și tristă. Succesul fără soția sa alături nu însemna mare lucru.

— Ridică-te! îi spuse lui Liam.

Pe rînd, fiecare dintre oamenii lui Turlough jurară credință și loialitate noului lor conducător.

Apoi, Hugh porunci unui grup de oșteni, sub comanda directă a lui Conal, să se ocupe de toate pregătirile pentru înmormîntarea lui Turlough.

— Cum se simte Lady Kathryn? întrebă Sorley Boy MacDonnell.

— Nu prea bine, îi răspunse Hugh.

— Sărmana femeie! o compătimi MacDonnell. Va dura ceva timp pînă ce își va reveni, dar e tînără și puternică...

— Așa sper și eu, replică Hugh.

Vrînd să-i ceară ospitalitate lui Hugh pentru noaptea ce urma și apoi să plece spre Castelul Dunluce, Sorley Boy deschise gura, dar nu reuși să vorbească. Un călăreț, cu însemnele clanului MacDonnell, intră în mare viteză în curtea castelului Dungannon. Înconjurat de oștenii lui Hugh care își trăseseră săbiile din teacă, tînărul călăreț descălecă.

— Angus! exclamă Sorley Boy, surprins de apariția neașteptată a oșteanului său. Ce cauți aici?

Luptătorii lui Hugh se liniștiră. La un semn al lui Hugh, îl conduseră pe Angus în fața lui Sorley Boy.

— Asupra castelului Dunluce s-a abătut un dezastru teribil, rosti Angus repede, cu ochii cuprinși de frică. Lady MacDonnell mi-a porunci să vă transmit să veniți imediat acasă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Sorley Boy. Vorbește!

— Bucătăriile castelului Dunluce s-au prăbușit în marea învolburată, spuse Angus, cu vocea tremurîndă.

— Ce?

Lui Sorley Boy nu-i venea a crede ceea ce auzise. Toți cei prezenți în curte se apropiară, vrînd să audă

povestea incredibilă despre distrugerile de la castelul Dunluce.

— A fost o furtună grozavă pe mare, cu ploaie și vînturi năprasnice, începu Angus, pe un ton dramatic. Deodată, partea de țărm pe care erau bucătăriile s-a desprins și a căzut în mare!

Crezînd că mesagerul e nebun, luptătorii rămaseră, privindu-l cu gura deschisă, minunîndu-se.

— Fiul tău nu a știu ce să facă, continuă Angus ridicînd din umeri. Cina era pregătită și mai era foarte puțin timp pînă să fie servită.

MacDonnell dădu capul pe spate și izbucni în rîs.

— Pentru că avem timp pînă deseară, spuse întorcîndu-se spre Hugh, voi pleca împreună cu oamenii mei spre Dunluce.

— Intrați totuși în casă și odihniți-vă, îi invită Hugh.

— Asta da, acceptă MacDonnell. Presupun că deseară nu mă va aștepta cina la Dunluce.

— Sean ai grijă să fie hrăniți caii lui MacDonnell! strigă Hugh.

Urmat de primii oaspeți, noul stăpîn al castelului Dungannon, intră în salon.

După două ore, Hugh îl conduse pe MacDonnell înapoi în curte și îi ură *drum bun* spre Dunluce, apoi se retrase în birou, împreună cu Liam și Patrick.

Toată după-amiaza fu ocupat cu descifrarea socotelilor bănești pentru administrarea castelului. Pentru cei trei bărbați deveni evident faptul că Turlough fusese un bun soldat și un administrator nepriceput.

Hugh reuși cu greu să se concentreze asupra discuției lor. Gîndurile i se îndreptau tot mai mult spre Kathryn. Era oare trează sau încă mai dormea? Ce gîndea? Știa oare că el e acolo? Îl putea oare ierta pentru lipsa lui de grijă?

Sosi ora cinei. Hugh ar fi vrut să meargă în camera Kathrynei, dar datoria îi cerea să stea alături de oamenii lui, în salon. Își adună toată voința și puterea pentru a nu pleca din salon în dormitorul lui Katie.

După cină, Hugh se scuză și se strecură afară din salon, oprindu-se pentru a glumi cu grupurile de oșteni din hol. Furișîndu-se, grăbi pasul și urcă la etaj, oprindu-se în fața camerei lui Kathryn.

Deschise încet ușa și intră. Maude moțăia pe un scaun, lîngă patul Kathrynei care încă dormea. Traversînd camera, Hugh își privi soția. Era palidă și încercările prin care trecuse îi marcaseră înfățișarea. Maude îi înfășurase mîna rănită într-un bandaj alb imens.

— I-am dat doctoria, îi șopti Maude lui Hugh. Se va simți mult mai bine mîine dimineață.

— Mulțumesc, îi răspunse Hugh. Du-te și te odihnește și tu.

— Dar nu vreau să o las singură! începu Maude să protesteze.

— Voi rămîne eu cu ea.

Maude îi aruncă lui Hugh o privire sceptică.

— Eu sînt soțul ei, rosti Hugh apăsat.

Maude încuviință liniștită, se ridică și părăsi ca-

mera.

Hugh își scoase cizmele și vesta, apoi își suflecă mînecile cămășii. Se așeză pe scaunul pe care stătuse Maude, întinzîndu-și picioarele și începu să o privească pe Kathryn. Fusese motivul lui de îngrijorare și de supărare multe zile. Întinzîndu-se pe scaun, Hugh se întrebă ce visa Kathryn în somnul ei greu, provocat de doctoriile lui Maude.

Colțurile buzelor lui Kathryn schițară un zîmbet, dar o tresărire alungă zîmbetul, înlocuindu-l cu o grimasă de frică. Murmurînd cuvinte neinteligibile, se mișcă brusc și începu să se rostogolească de pe o parte pe alta.

Hugh îi observă atent chipul. Visul ei era cu siguranță, un coșmar.

În momentul în care pe obrajii ei obosiți apărură două lacrimi solitare, Hugh se ridică de pe scaun și își îmbrățișă soția, îi masă ușor spatele și acest lucru o liniști pe Kathryn.

Apoi, cu blîndețe, o așeză ușor pe pat, apoi se întinse lîngă ea.

Cum va reuși oare să-i șteargă din memorie hidoasele amintiri datorate lui Turlough, se întreba Hugh, cu gîndurile la fel de tulburate ca și visul Kathrynei. Cum va putea oare să-i ceară iertare și să-l iubească în continuare?

Trecu mult timp pînă ce Hugh reuși să adoarmă.

Capitolul 16

A doua zi dimineață, foarte devreme, Maude intră în camera Kathrynei și îl atinse ușor pe Hugh pe umăr. Cînd Hugh deschise ochii, Maude duse un deget la buze, indicîndu-i să păstreze tăcerea și îi arătă ușa de legătură cu camera lui Turlough.

Hugh încuviință și se ridică ușor. După ce își recuperă cizmele și vesta, o urmă pe Maude în camera vecină.

— Înmormîntarea lui Turlough și a Maurei ar fi mai bine să fie făcută cît mai devreme, îi spuse Maude. Aici, ai pregătită apă caldă pentru spălat. Eu voi rămîne cu contesa pînă se va trezi, continuă ea, după care dispăru în camera Kathrynei, închizînd ușa.

Cîteva ore mai tîrziu, Kathryn se ridică și se îndreptă spre fereastră, privind stingheră afară. Ca și cum ar fi fost atrasă de un magnet, privirea îi era aţintită asupra lui Hugh care discuta cu Patrick. Dragostea pentru soţul ei îi săgetă inima și îi cauză mai multă durere chiar decît mîna rănită.

Poftele lui Turlough o pîngăriseră, iar Hugh nu o va mai dori niciodată. Cu prima ocazie, ea îi va oferi un motiv pentru a desface căsătoria lor și apoi se va întoarce acasă.

Chiar dacă inima ei se împotrivea unui asemenea gînd, își spunea mereu nu va putea trăi alături de un bărbat incapabil să o mai iubească.

Hugh privi în direcția ferestrei și o văzu. Fără alte cuvinte, îl lăsă singur pe Patrick și alergă spre intrare.

Mirat, Patrick ridică ochii și o văzu pe Kathryn exact în momentul în care ea se îndepărta de la fereastră.

Fără să mai bată la ușă, Hugh intră în cameră și Kathryn se întoarse cu fața spre el. Soț și soție, rămaseră nemișcați pentru cîteva secunde, privindu-se și neștiind ce să facă.

«Hugh e neschimbat...» gîndi Kathryn, analizîndu-l. Doar cîteva riduri dedesubtul ochilor păreau să-i trădeze oboseala. Oare ar putea ierta ceea ce îi făcuse Turlough și să o iubească din nou?

Privind-o cu atenție, Hugh îi observă cămașa de noapte și halatul ce îi acopereau corpul. Părul ei, de abia pieptănat, scînteia ca un foc în bătaia razelor

de soare ce pătrundeau în cameră. Apoi privirea îi căzu asupra mîinii bandajate. Oare îl putea ierta pentru ceea ce se întîmplase? Oare mai putea să-l iubească?

Hugh se îndreptă spre un scaun și, invitînd-o pe Kathryn să i se alăture, se așezară în fața căminului.

— Te simți mai bine? o întrebă, după ce Kathryn se așeză.

— Da, răspunse Kathryn, fără să îl privească, fiindu-i frică de disprețul pe care l-ar fi putut citi în ochii lui.

«Mă disprețuiește...» gîndi Hugh, interpretînd greșit gestul ei.

— Trebuie să discutăm despre viitor, rosti el nervos.

Kathryn continuă să-și privească halatul. Inima îi batea cu putere, deși știa că trebuie să aibă curajul să vorbească și să lămurească plecarea ei. O despărțire simplă era lucrul cel mai potrivit pentru amîndoi. Și totuși...

— Uită-te la mine cînd vorbesc cu tine! izbucni Hugh, întrerupîndu-i gîndurile.

Kathryn îl privi cu ochii încărcați de teamă și durere. Iar Hugh aproape își dori ca ea să-și întoarcă privirea.

— Vreau să mă întorc în Anglia, spuse Kathryn în cele din urmă.

— Ești soția mea și locul tău este alături de mine, rosti Hugh, duritatea din vocea lui reușind să ascun-

dă durerea.

Nu o va lăsa niciodată să plece. Poate cu timpul, ar putea să-i cîștige din nou încrederea și ar putea să o facă să îl iubească.

Kathryn fu derutată, dar simți că îi renasc speranțele. Nu dorea oare să o lase să plece?

— Crezi că aș fi nebun să te las să pleci acum, cînd porți în pîntec moștenitorul Dungannon-ului?

Imediat ce termină de rostit aceste cuvinte, Hugh își dădu seama că era mult prea devreme ca ele să fie rostite și își dori să le fi putut înghiți înapoi.

Kathryn păli. Așadar, soţul ei era interesat doar de moștenitorul său. Și după ce urma să se nască? Va lua copilul și o va alunga pe mamă?

— Cînd ne întoarcem la Dublin? întrebă Kathryn suspinînd, încercînd să se abțină să plîngă.

— La anu'...

— Ce?

— Eu sînt acum conducătorul clanului O'Neill și locul meu este aici, în *Ulster*, împreună cu familia mea, răspunse Hugh. Fiul meu trebuie să se nască aici, în mijlocul familiei sale.

— Dar ce se va întîmpla cu copiii mei? izbucni Kathryn. Nu pot trăi fără fetele mele.

— Nu te îngrijora, draga mea, rosti Hugh cu un zîmbet indulgent. Desigur, și Maeve, și Shana vor fi aduse aici.

— Să nu mă îngrijorez? întrebă nervoasă Kathryn, ridicîndu-se în picioare.

Aruncă o privire încărcată de neliniște soțului ei.

— Crezi cumva că Dungannon-ul este un loc de care mă leagă amintiri plăcute? Nu ai deloc sentimente? Refuz să stau în acest loc al diavolului!

Kathryn se întoarse și se îndreptă nervoasă spre fereastră.

Hugh rămase cu privirea pironită asupra cizmelor sale și tăcu. Trecură cîteva minute, în care tăcerea deveni tot mai apăsătoare, prevestind furtuna ce urma. La un moment dat, se ridică și se îndreptă spre Kathryn, oprindu-se în spatele ei.

— Îmi pare rău, Katie. Poți să mă ierți pentru tot ce ai suferit din cauza mea?

Derutată, Kathryn se întoarse și surprinse remușcările din privirea lui Hugh.

— Nu a fost vina ta...

Trăsăturile lui Hugh se luminară și el își recăpătă calmul. Îi atinse mîna sănătoasă și vru să o ducă spre buzele lui, dar ea se opuse.

— Te rog, îl opri Kathryn, dîndu-se înapoi.

Tînjea după atingerea lui, dar îi era frică să o accepte.

— Cum dorești, rosti Hugh rece, întorcîndu-se și îndreptîndu-se spre ușă.

Dar chipul lui era răvășit de durere.

Ieșind din cameră, Hugh se opri un moment și își șterse lacrimile care îi apăruseră în colțul ochilor. Respiră adînc de cîteva ori, pentru a-și recăpăta stăpînirea de sine și apoi coborî treptele intrînd în

salon, unde îl chemau îndatoririle de conducător al clanului.

Pretinzînd că o doare mîna, Kathryn rămase în camera ei și luă masa singură. Cînd Hugh o rugă să îl însoțească a doua zi dimineața, într-un tur al domeniului, Kathryn îl refuză, fără să se obosească să îi ofere măcar o explicație plauzibilă.

Exilîndu-se singură în camera ei, Kathryn tînjea să fie alături de soțul ei, dar îi era rușine de luptătorii care ar fi putut să-i povestească ce se petrecuse între ea și Turlough. Simțindu-se vinovat, Hugh nu încerca să o forțeze, dar fiecare zi ce trecea îi micșora răbdarea.

Astfel trecură cîteva zile.

Apoi veni ziua în care răbdarea lui Hugh luă sfîrșit. Voia ca soția lui să-i fie alături.

Hotărît să rezolve problema, Hugh bău două pahare cu whisky ca înainte de o bătălie importantă. Părăsind biroul, urcă treptele și intră, fără să bată la ușă, în camera soției sale.

Imaginea care îl întîmpină fu a unei femei care urmează să devină mamă. Kathryn era așezată pe un scaun în fața căminului și croia hăinuțe pentru copil. Hugh traversă camera în tăcere și se opri lîngă ea.

— M-ai speriat, șopti Kathryn, ridicînd privirea.

Își așeză o mînă pe piept și începu să tremure.

— Credeam că ești la cină.

— Da, draga mea, cina mă așteaptă. Dar, mai întîi, am venit să te iau și pe tine.

Kathryn își plecă privirea.

— Nu cred. Masa...

— Ești sănătoasă, o întrerupse Hugh. Vreau să cinez împreună cu tine.

— Nu mi-e foame, minți ea, întîlnindu-i privirea.

— De ce ți-e frică? o întrebă Hugh.

— Nu mi-e frică de nimic, rosti Kathryn scurt. Lasă-mă singură, te rog!

— Eu sînt stăpînul aici! ridică Hugh tonul, cu vocea mai aspră decît o zi de iarnă. Ești încă soția mea și vei coborî la cină!

— Te rog, nu înțelegi, îl rugă Kathryn.

Vocea lui Hugh se încălzi.

— Atunci, spune-mi de ce ești atît de neliniștită?

— Eu... Eu... Turlough m-a atins...

Hugh tresări. De ce îi chinuia cu aceste cuvinte?

— Știu ce-a făcut Turlough, îi răspunse, și nu văd nici un motiv să insiști asupra acestui lucru.

— Dar...

— Doamnă, nu vreau să aflu ce-a mai făcut și am luat hotărîrea o dată pentru totdeauna. Ceea ce s-a întîmplat a trecut.

— Nu te interesează? repetă Kathryn, nevenindu-i să creadă.

Se ridică brusc de pe scaun.

— Ce ușor îți vine ție să vorbești, doar ceea ce a făcut Turlough mi-a făcu *mie*, nu *ție*!

Hotărît să nu renunțe, Hugh o privi fix.

— Nu văd legătura între ce a făcut Turlough și a

lua cina cu mine.

Kathryn ridică neputincioasă din umeri. Cel puțin pînă acum, se părea că nu va reuși să îl învingă pe Hugh, în seara aceea.

— Dar toți oamenii din salon știu...

— Și eu voi fi de partea ta. Lîngă tine! îi promise Hugh. După această seară, îți va fi mai ușor să ieși din camera ta. Ai încredere în mine?

Hugh îi întinse o mînă și rămase în așteptare.

Kathryn privi mîna lui întinsă, apoi ochii lui plini de speranță, dar nu avu curajul să încerce.

— Nu, nu pot.

— Dacă nu vei intra în salon la brațul meu de bunăvoie, o amenință Hugh, te voi tîrî acolo!

Kathryn reacționă imediat:

— Nu ai îndrăzni.

— Pune-mă la încercare, răspunse Hugh.

Kathryn se îndreptă spre ușă și o deschise, dar o închise imediat înapoi, ca și cum ar fi lovit-o zgomotul ce venea de jos.

Întorcîndu-se spre el ca un copil speriat, îl întrebă:

— Promiți că mă ții de mînă?

Hugh simți o dorință puternică de a o îmbrățișa, dar refuză să renunțe la masca lui amenințătoare. Dacă s-ar fi purtat mai blînd, Kathryn ar fi refuzat să îl însoțească.

Braț la braț, Hugh și Kathryn coborîră în salon. Cu fiecare pas, zgomotele ce răzbăteau pînă la ei erau tot mai puternice, iar Kathryn tot mai palidă.

— Împreună vom trece peste orice, spuse Hugh, oprindu-se în hol pentru a o încuraja.

Apoi o sărută pe frunte.

— Promit!

Strîngîndu-i brațul, Kathryn clătină din cap, încuviințînd. Apoi Hugh o conduse în salon.

Cu privirea mîndră, contele și contesa de Tyrone intrară în salon și se îndreptară spre masa lor.

Toți oștenii îi zîmbiră lui Hugh și Kathrynei. Liniștită, Kathryn le răspunse cu un surîs care pieri cînd văzu că Liam era așezat în fața lor.

— Bună seara, contesă! spuse Liam, ridicîndu-se. Sînt foarte bucuros și fericit să vă văd aici, din nou.

— Mulțumesc, murmură Kathryn.

Cu zîmbetul lui obișnuit întipărit pe chip, Patrick se ridică în momentul în care Kathryn se așeză între el și Hugh.

— Sîntem cu toții încîntați și fericiți că te simți mai bine, contesă, spuse Patrick.

Kathryn îi zîmbi, încurcată.

— Mulțumesc, Patrick.

Aducînd tăvile cu friptură, Maude intră în salon. Așeză cea mai mare tavă în fața lor și spuse:

— Mă bucur să văd că ești în locul în care se cuvine să fii.

— Nu mi-ai adus nimic de mîncare, i se adresă Kathryn lui Maude, zîmbindu-i șmecherește. M-ai făcut să-mi fie o foame de lup.

— E de datoria servitorului să asculte de ordinele

stăpînului, spuse Maude.

Aruncîndu-i o privire lungă lui Hugh, adăugă:

— Și exact asta am făcut eu.

Maude se retrase repede, iar Kathryn se întoarse spre soțul ei. Hugh ridică brațele, simulînd inocență.

— Jur că femeia asta nu ascultă de ordinele nimănui, îi sări Patrick în ajutor. Și-a educat fiica în același fel și mă tem că e prea tîrziu pentru a mai schimba ceva.

Patrick o privi apoi pe Kathryn și continuă să glumească.

— Femeile sînt toate la fel: cicălesc, cicălesc și iar cicălesc. Chiar, Katie, mi se pare mie sau te-ai mai îngrășat de cînd ochii mei au privit ultima oară silueta ta fragilă?

Hugh izbucni în rîs și Kathryn îl recompensă cu o privire ucigătoare.

— Soțul meu uită că mijlocul meu îngroșat îi va aduce ceva bani, spuse Kathryn. În curînd, Hugh va fi un tată mîndru și Irlanda va avea cel de-al treilea conte de Tyrone.

Hugh privi paharul cu vin,

— Ar putea fi o fetiță, îi aminti lui Kathryn.

— Nu, e cu siguranță băiat, spuse Kathryn, rupînd o felie mare de pîine și punînd unt pe deasupra.

Furculița lui Patrick rămase în aer în drum spre gură. Înghițindu-și zîmbetul, îl privi și îi făcu semn lui Hugh să o bine-dispună.

Întinzîndu-se după paharul cu vin, Kathryn ridică

privirea și păli. Liam era în fața ei și ținea în mîini un ghem pufos, gri-cenușiu, fără astîmpăr.

— Contesă, îți aduc salutări de la Daisy, spuse Liam.

Mirată, Kathryn își înclină capul într-o parte.

— Cățeii sînt înțărcati, îi explică Liam, ridicînd ghemul pufos. Acesta e cel care nu e bun pentru vînătoare. Ți-ai schimbat cumva dorința?

— Nu e bun pentru vînătoare? întrebă Hugh.,

— Bietul de el e șchiop, răspunse Liam, arătînd spre piciorul strîmb. Priviți aici, e deformat.

Hugh și Patrick se aplecară peste masă și examinară piciorul cățelului care începu să scheaune jalnic.

— Dă-mi-l mie, porunci Kathryn.

Ridicîndu-l la piept, îl mîngîie pe cap.

— Bietul de tine, șopti ea.

Cățelul răspunse la afecțiunea ei începînd să o lingă pe bărbie și făcînd-o să surîdă. În cele din urmă, se cuibări lîngă gîtul ei, ca un copil și o privi cu ochi adormiți pe noua lui mamă.

Mulțumită, Kathryn desprinse o bucățică de carne de pe un os și i-o oferi. Cățelul o înghiți repede și își reluă poziția, cuibărindu-se la pieptul ei.

— Cu toate că e șchiop, sigur nu e prost, observă Patrick făcîndu-i pe toți să rîdă.

— Numele lui e Vulcan, îi anunță Kathryn.

— Vulcan? repetară Patrick și Liam.

— Un nume foarte potrivit, fu de acord Hugh. Te

voi ajuta să-l dresezi.

— Lămurește-mă, spuse Patrick. Ce fel de nume e ăsta? Sună neobișnuit, nu sună deloc englezește...

— E roman, îi răspunse Hugh.

— Roman? întrebă Liam, ridicînd mirat din sprîncene.

— Vulcan era zeul focului și fiul lui Jupiter, cel mai mare zeu al romanilor, le explică mîndră Kathryn. Jupiter l-a alungat pe Vulcan din cer și, atunci cînd a căzut pe pămînt, și-a frînt piciorul. După aceea, a devenit zeul șchiop.

— Dar de ce și-a alungat Jupiter propriul fiu? întrebă Patrick.

Nereușind să-și amintească de ce, Kathryn se întoarse spre Hugh, care începuse să zîmbească, apoi spre Patrick.

— Am uitat.

— Ne atragi cu o poveste interesantă, bombăni el, și ne lași așa în aer...

Kathryn surîse și ridică din umeri, încercînd să se scuze.

— Mulțumesc pentru Vulcan, îi spuse lui Liam.

— Plăcerea a fost de partea mea, îi răspunse el.

Ridicînd o lăbuță a cîinelui, Kathryn o mișcă în semn de salut spre Liam.

Conversația se opri apoi asupra altor subiecte, atît Hugh cît și Patrick evitînd să pronunțe măcar numele lui Turlough. Obosită, Kathryn nu reuși să se abțină să nu cațște. Vulcan era în aceeași stare ca și

stăpîna lui.

— Cred că e timpul să te conduc în cameră, îi spuse Hugh. Dă-i-l pe Vulcan lui Patrick.

— Nu, refuză Kathryn imediat. Vulcan doarme în camera mea.

Sigur că Patrick va izbucni în rîs, Hugh refuză să-l privească. Un cîine să doarmă lîngă soția lui, cînd el nu se bucura de acest privilegiu? Nu, povestea asta nu va mai dura mult!

— Foarte bine, murmură Hugh, nedorind să strice buna dispoziție a Kathrynei.

Ajunsă în cameră, Kathryn așeză cîinele pe podea. Vulcan începu să se miște cu viteza maximă permisă de piciorul lui șchiop și porni în explorare prin cameră.

Kathryn îl privi pe Hugh și îi zîmbi somnoroasă.

— Îmi pare rău că m-am purtat prostește mai devreme. Ai avut dreptate.

— Întotdeauna am dreptate, o tachină Hugh. Ar trebui să-mi asculți sfaturile mai des.

Kathryn zîmbi.

— Vise plăcute, draga mea! șopti Hugh, sărutîndu-i mîna și ieșind apoi din cameră.

Coborînd din nou la parter, Hugh intră în birou, unde Patrick îl aștepta. Urmau multe ore de chin, încercînd să descîlcească socotelile prost făcute și lăsate de Turlough. Spuse *noapte bună* lui Patrick și se îndreptă spre camera lui. Se așeză pe marginea patului, își scoase cizmele, dar, la un moment dat,

vru să verifice ce făceau soția și protejatul ei canin.

Hugh deschise încet ușa de legătură și se strecură pînă lîngă pat. Ceea ce văzu îl făcu să zîmbească. Kathryn dormea liniștită, în timp ce cățelul era lungit la spatele ei cald.

Aplecîndu-se, Hugh dădu la o parte o șuviță de păr de pe fruntea lui Kathryn și o sărută. Își aruncă privirea asupra cățelului care îl privea cu ochii amenințători.

— Nu vei mai dormi mult timp în locul meu, șmecherule, șopti Hugh.

Ca și cum ar fi înțeles, Vulcan începu să mîrîie, arătîndu-și dinții de cîțiva milimetri.

— Fii atent cum te porți sau vei fi alungat din această cameră, șopti Hugh, împungîndu-l pe Vulcan cu un deget. Ai grijă, eu sînt stăpînul aici, nu tu!

Vulcan închise ochii.

Satisfăcut de supunerea de care dăduse dovadă cățelul, Hugh se retrase în camera sa zîmbind.

Capitolul 17

În cursul următoarei săptămîni, Kathryn deveni tot mai neliniștită. Continuă să rămînă în camera ei în cursul zilei și se aventură afară doar la cină, împreună cu Hugh. Neliniștea o făcea incapabilă să-și învingă frica de a se întîlni cu luptătorii ce o văzuseră împreună cu Turlough.

Mai mult, vina pe care o simțea în legătură cu moartea tragică a lui Tim îi sfredelea inima. Ce scuze ar fi putut să-și găsească?

Vremea se încălzi cînd veni luna mai. Fiecare zi ce trecea o găsea pe Kathryn stînd tăcută la fereastra camerei sale. Tînjea după libertatea de a simți razele calde ale soarelui, mîngîierea vîntului ce a-

dia, dar încercă să uite acest lucru continuînd să se ocupe de haine pentru copil.

Deși îl iubea foarte mult, Vulcan adăugase încă un motiv de nemulțumire în lumea ei. Kathryn întîmpinase greutăți în a-l învăța să asculte pînă și cele mai elementare comenzi, iar cățelul devenise și cauza unor dispute tot mai serioase între ea și Maude.

Kathryn insistase ca Maude să-l însoțească afară pe Vulcan, în frecventele și naturalele sale chemări. Cu fiecare zi ce trecea, Maude devenea tot mai agasată și iritată de această treabă suplimentară. Kathryn știa că nu se purta corect, dar, fără Hugh alături, nu putea să privească în ochi pe nici unul dintre oamenii săi.

Întorcîndu-se de la fereastră, Kathryn traversă camera și trase de frînghia cu clopoțel. Vulcan trebuia să iasă din nou afară. Cîteva clipe mai tîrziu, apăru Maude cu o figură evident nemulțumită.

— Vulcan trebuie dus afară, spuse Kathryn.

— Du-l singură, răspunse Maude scurt. Nu mai vreau să fiu doica unui animal fără folos.

— Sînt contesa de Tyrone, spuse Kathryn ridicînd capul. Ascultă porunca mea sau îți vei căuta de lucru în altă parte!

— Nici nu voi mai fi doica animalului și nici nu-mi voi căuta de lucru în altă parte, răspunse Maude supărată. Contele e stăpîn aici, nu tu.

Privindu-se una pe cealaltă, cele două femei se înfruntară, pregătindu-se parcă de bătălie. Kathryn

dădu înapoi însă.

— Nu pot să-l duc pe Vulcan afară, îi mărturisi lui Maude începînd să plîngă. L-aș duce dacă aș putea.

Vocea și privirea lui Maude se îmblînziră.

— De ce nu poți?

— Eu... mi-e frică.

— Nu ai nici un motiv să-ți fie frică, o liniști Maude. Te-am văzut cum stai la fereastră și mi-am dat seama cît de mult îți dorești să părăsești camera. Nu-ți poți petrece restul zilelor stînd în această cameră. Ia-l pe Vulcan și ieși în grădină.

Kathryn își mușcă buza, nervoasă și nehotărîtă.

— Da, aș putea culege flori pentru cimitir, spuse ea într-un tîrziu. Unde e soțul meu?

Maude ezită. Cimitirul s-ar putea să nu fie cel mai bun loc spre care să se îndrepte Kathryn.

— Contele e în biroul său.

Urmată de neastîmpăratul Vulcan, Kathryn ieși din camera în care se simțea în siguranță și coborî spre biroul lui Hugh, pentru prima dată singură, din ziua în care încercase să evadeze. Ajunsă în hol, se îndreptă pe coridor spre birou.

Hugh tocmai terminase să-i transmită ultimele porunci lui Patrick, care se pregătea să plece la Dublin. Patrick, împreună cu o parte din luptătorii lui Hugh, urmau să-i escorteze pe Polly, Maeve, Shana și pe dădaca fetelor, Nellie, la Dungannon.

— Intră! strigă Hugh, auzind o bătaie în ușă.

Cînd ușa se deschise, Vulcan se năpusti în birou,

începînd imediat să îl cerceteze.

Kathryn le zîmbi celor doi bărbați.

— Sper că nu întrerup nici o discuție importantă, le spuse. Pot să revin mai tîrziu.

— Intră, spuse Hugh.

Spera că, poate, soția lui ieșise din starea emoțională proastă în care era și că, în sfîrșit, de acum înainte, toate vor merge mai bine în relația lor.

— Pot să culeg cîteva flori din grădină, pentru cimitir? întrebă Kathryn.

— Aceasta e casa ta, îi răspunse Hugh mirat. Nu trebuie să-mi ceri permisiunea ca să culegi flori sau ca să mergi la cimitir.

— Desigur, voiam doar să mă conving.

Roșeața îi coloră obrajii.

— Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Însoțește-o, îi spuse Hugh lui Patrick după ce ea ieși. Cimitirul nu e locul cel mai potrivit pentru ea acum și nu e bine să fie singură, mai ales că e prima oară cînd se aventurează să iasă afară din casă. Katie te consideră un prieten de nădejde.

Patrick dădu aprobator din cap și ieși.

Vulcan se strecură pe sub poarta cimitirului, dar Kathryn ezită. Puteau oare recentele morți tragice să se ridice împotriva ei? Scrută cimitirul pustiu. Un fior de teamă o cuprinse si începu să tremure, în ciuda căldurii de afară.

Adunîndu-și tot curajul, Kathryn intră în cimitir și realizînd că nu se întîmplă nimic special, răsuflă ușu-

rată. Se îndreptă spre mormîntul lui Shane, cu toate simțurile alertate la maxim.

Îngenunchind în fața mormîntului, Kathryn dădu la o parte florile de mult vestejite și le înlocui cu cele proaspăt culese. Făcu o cruce și se rugă în tăcere pentru sufletul lui Shane.

Patrick apăru cîteva clipe mai tîrziu și, temîndu-se că ar putea-o speria, își anunță prezența înainte de a se apropia. Apoi se așeză lîngă ea, își făcu semnul crucii și murmură o rugăciune scurtă, pe jumătate uitată.

— Shane și cu mine am crescut împreună, spuse Patrick. Pentru un irlandez, cel mai sigur și fără întoarcere lucru este moartea.

— Amin! rosti Kathryn scurt. Surorile mele mă tachinau că Irlanda e un ținut sălbatic și păgîn, dar văd că acum are mai mult gust amar. Pentru fiecare gram de bucurie pe care o primim, trebuie să înapoiem un kilogram de suferință și tristețe.

Patrick se ridică și o ajută și pe Kathryn să se ridice. Cînd Patrick se întoarse spre poartă, Kathryn îi făcu un semn și îl conduse spre un colț al cimitirului.

— Hugh te-a trimis? îl întrebă Kathryn.

— Da. S-a temut să fii singură aici.

— Oh!

Patrick o privi lung.

— Contele se simte vinovat.

— De ce? îl întrebă Kathryn surprinsă.

— Se simte răspunzător pentru că nu te-a protejat

atunci cînd te-a răpit Turlough.

— Dar, Hugh nu avea de unde să știe...

— Mă bucur că ești de aceeași părere, o întrerupse Patrick. Chiar cred că ar trebui să-i spui acest lucru.

— Aici, spuse Kathryn oprindu-se la un mormînt.

Se așeză în genunchi, aranjă florile proaspete și spuse o rugăciune.

— Tim? întrebă Patrick, dîndu-și seama cine era îngropat sub lespedea grea de piatră. Era doar un copil. Ce s-a întîmplat?

Ignorîndu-i întrebarea, Kathryn rămase cu privirea ațintită asupra mormîntului. Cum ar fi putut oare să-i mărturisească vina pentru moartea lui Tim? Ce ar gîndi oare Patrick despre ea? Hugh ar fi aflat și el și cine știe ce ar fi gîndit despre ea... Lacrimi fierbinți apărură în ochii ei. Patrick îi cuprinse umerii protector, încercînd să o liniștească.

— Spune-mi, ce s-a întîmplat?

— A fost vina mea, suspină Kathryn. Din cauza mea a murit Tim...

Convins că Lady Kathryn nu ar fi putut face rău nimănui, Patrick o mîngîie pînă ce ea se liniști.

— Povestește-mi cum s-a întîmplat totul.

— Tim s-a împrietenit cu mine și a încercat să mă ajute să fug, dar eu am ezitat. Turlough...

Kathryn se opri. Nu mai putea să continue. Vulcan – obosit de plimbarea atît de lungă – venea șchiopătînd către ei. Kathryn îl ridică în brațe și el începu

să o lingă pe obraz.

— Deci Turlough l-a omorît pe bietul băiat, spuse Patrick. Nu a fost vina ta și nu trebuie să consideri că e păcatul tău. Te-am mințit eu vreodată, Katie?

— Da, zîmbi Kathryn.

— Dar nu cînd a fost vorba de lucruri serioase.

Cuvintele lui Patrick o făcură să zîmbească.

— Dă-mi-l pe Vulcan. Îl voi duce eu pînă în curte.

— Joacă-te cu el cît mai poți, îi spuse Kathryn dîndu-i cîinele. Lupii cresc repede...

Patrick îl ridică pe Vulcan spre fața lui și împinse cu degetul nasul fin și ud al cîinelui.

— În cîteva luni, Vulcan mă va duce pe mine în curte, pe spatele lui.

Ieșind din cimitir, Patrick aruncă pe furiș o privire spre Kathryn. Cum putea să o convingă să nu se simtă vinovată?

Discutînd în curte cu Conal și cu Liam, Hugh îi observă pe Patrick și pe Kathryn întorcîndu-se pe cărarea dinspre cimitir. Îi văzu ochii roșii și își dădu seama că plînsese, ceea ce îl tulbură pe Hugh. De ce plînsese? Pentru ceea ce i se întîmplase sau pentru Shane? Mai mult ca orice altceva, Hugh ar fi vrut ca soția lui să aibă încredere în el.

— Te așteptam, îi spuse Hugh, luîndu-l pe Vulcan din brațele lui Patrick. E timpul ca băiatul ăsta să învețe ceva.

— Ai grijă ce faci! Sper să reușești, îl tachină ea.

Știa că soțul ei se angaja într-o bătălie din care

putea să nu iasă învingător. La urma urmei, nu se chinuise și ea o săptămînă cu Vulcan și nu reușise nimic?

Patrick, Conal și Liam zîmbiră. Alți cîțiva oșteni care îl priveau își ascunseră zîmbetele cu greu.

— Este cineva aici, inclusiv soția mea, care dorește să pună un rămășag asupra rezultatului lecției de dresaj, îi provocă Hugh.

— Nimeni dintre noi nu s-a gîndit să-ți ia banii cîștigați cu trudă, chicoti Patrick.

Cu toții izbucniră în rîs.

Maude, mormăind ceva despre păcatul teribil de a irosi mîncarea bună cu un cîine, apăru în acel moment și îi întinse lui Hugh o tavă cu bucăți tentante de carne. Hugh luă tava din mîinile ei și o duse pe la nasul lui Vulcan, stîrnindu-l.

— *Culcat* și *stai* vor fi comenzile din prima lecție a lui Vulcan, îi anunță Hugh, dîndu-i tava Kathrynei.

Hugh îl așeză pe Vulcan pe pămînt, îi mîngîie spatele și îi repetă de cîteva ori comanda *jos.* Apoi îl recompensă cu o bucățică de carne. Vulcan învăță repede lecția.

Cu comanda *stai*, lucrurile merseră însă mult mai greu. Hugh îi porunci cîinelui să se așeze și să stea pe loc, apoi făcu o dîră din bucățele de carne. În zadar însă, căci, tot atît de repede pe cît reușea Hugh să pună bucățica de carne pe pămînt, Vulcan nu asculta să stea și se repezea înghițind-o imediat.

Toți cei ce priveau scena izbucniră în rîs. Hugh se

încruntă nervos, fără a fi însă cu adevărat supărat. Ar fi fost în stare să facă orice pentru ca soția lui să rîdă, să fie bucuroasă.

— Dacă doamna crede că ar avea mai mult succes, este binevenită să încerce, o provocă Hugh, ridicînd sprîncenele spre ea.

Dîndu-i tava cu carne lui Patrick, Kathryn înaintă și se lăsă lîngă cățel. Îl privi pe Hugh și îi spuse:

— Du-te la cîțiva pași distanță și pune o bucățică de carne jos.

Imediat ce Vulcan sări după bucățica de carne, Kathryn îl prinse.

— Stai, îi spuse ea blînd.

Vulcan mîrîi și scheună.

— Stai! porunci Kathryn cu vocea aspră.

Cățelul tăcu. Kathryn își luă mîinile de pe el. Vulcan clătină din cap, dînd continuu din coadă, dar rămase culcat, pe loc, supunîndu-se comenzii. Mulțumită, Kathryn îi dădu o bucățică de carne. Apoi îi spuse lui Hugh să arunce bucățica interzisă de carne mai aproape și repetă lecția de cîteva ori. Cînd bucățica interzisă ajunse chiar în fața lui Vulcan, Kathryn i-o dădu.

— Avea nevoie de blîndețea unei mame, spuse Kathryn.

Hugh pufni în rîs la neașteptata turnură a evenimentelor. Sperase să cîștige aprecierea soției sale, dresîndu-i favoritul.

— Vulcan trebuie să învețe! spuse, apoi îi coman-

dă cățelului să stea și se depărtă cîțiva metri.

Ridicînd o mînă, Hugh flutură o bucățică de carne prin aer și comandă:

— Aici!

Vulcan își așeză nepăsător capul pe labe. Curtea se umplu de hohote de rîs.

— Cred că Vulcan e obosit, rosti Kathryn, începînd și ea să rîdă.

— Sau prea sătul, adăugă Patrick.

Cu toții rîdeau, cu excepția lui Hugh.

— Vom continua mîine, spuse Hugh, oferindu-i brațul soției sale. Mergem înăuntru?

Kathryn îi strînse brațul și vru să-l ridice pe Vulcan de jos, dar acesta refuză să fie luat în brațe.

— Bietul de el, e epuizat! spuse Kathryn cu ochii rugători spre Hugh. Vrei să-l iei tu, te rog?

Hugh se opri, pentru a-l ridica pe micuțul recalcitrant în brațele sale. În aer, Vulcan răspunse unei chemări foarte urgente.

— Mizerabilule! izbucni Hugh, întorcîndu-se spre Kathryn. Mi-a udat cizmele!

Toți cei prezenți rîseră atît de tare, încît le dădură lacrimile. Era greu de crezut că o biată javră nefolositoare își face nevoile pe cizmele unui conte...

Privind-o pe Kathryn, expresia lui Hugh se schimbă imediat. Zîmbi și se apropie.

— Faptul că te aud din nou rîzînd e o mare bucurie pentru mine, îi spuse Hugh.

Agitată, Kathryn se îmbujoră. Pe neașteptate,

Hugh îl aruncă pe Vulcan în brațele ei și se îndreptă spre ușă.

Imediat oamenii din curte începură să se împrăștie, dar fură opriți de țipătul lui Kathryn.

— Vulcan mi-a udat rochia!

Cu toții izbucniră din nou în rîs, cel mai amuzat dintre toți fiind Hugh.

A doua zi dimineață, devreme, Kathryn coborî în curte. Insistase să fie trezită în zori, pentru a-i ura *drum bun* lui Patrick în călătoria sa la Dublin.

Gîfîind de emoție, Kathryn stătea lîngă Hugh, privindu-l pe Patrick care încălecase deja.

— Să ai grijă! îl povățuise Kathryn. Cît timp va dura călătoria?

— Nu ai nici un motiv să fii îngrijorată, îi spuse Hugh, strîngînd-o la pieptul său.

— Le voi apăra pe fete cu viața mea, o asigură și Patrick. Vom fi înapoi la Dungannon peste cîteva zile.

Kathryn se întinse și atinse mîna lui Patrick.

— Noroc, prietene!

Hugh îi strînse și el mîna și îi ură *drum bun*. Apoi își întoarse privirile spre soția sa, în timp ce Patrick se îndepărta cu grupul de luptători. Kathryn rămase nemișcată, cu privirea ațintită asupra lor. Sprîncenele ei erau ridicate, iar chipul exprima neliniște.

Hugh spera ca întoarcerea lui Maeve și a Shanei să ajute la refacerea psihică a Kathrynei și să-i alunge din minte amintirile îngrozitoare despre întîm-

plările prin care trecuse. În ceea ce îl privește, el intenționa să petreacă mai mult timp cu Kathryn în cursul următoarelor săptămîni:

— Ce te preocupă, Katie?

— Crezi că au uitat?

— Despre cine vorbești?

— Fiicele mele, spuse Kathryn și ridică o privire întrebătoare spre Hugh, căutînd să descopere adevărul în ochii lui. Crezi că Maeve și Shana m-au uitat?

— Cum să-și uite mama? spuse Hugh zîmbind. Imposibil, draga mea!

— Dar a trecut atîta timp de cînd nu le-am văzut!

— Ți se pare ție că a trecut mult timp, spuse Hugh îmbrățișînd-o. Și apoi cine crezi că te-ar putea uita?

Scăldat în primele raze ale dimineții, părul lui Kathryn începuse să scînteieze amețitor. Ochii ei verzi semănau perfect cu două imense și perfecte smaralde, iar buzele roșii cereau să fie sărutate.

Hugh își coborî capul, vrînd să guste dulceața buzelor ei. Kathryn îngheță rigidă, plină de teamă și silă.

— Nu ți-am făcut niciodată vreun rău, spuse Hugh retrăgîndu-și capul.

— Îmi pare rău..., se scuză Kathryn, regretînd că a răspuns astfel și privindu-l cu îngrijorare.

Hugh se forță să zîmbească și schimbă subiectul.

— Deși e încă devreme, Vulcan ar putea să-și continue lecțiile.

Buna dispoziție luă locul neliniștii care era în ochii lui Kathryn.

— E mult prea devreme ca Majestatea Sa, regele Canin, să se trezească, rosti ea. Vulcan doarme încă în camera mea.

Hugh zîmbi și îi mîngîie părul.

— Poate că ar trebui să te întorci și tu în pat. Cred că e destul de obositor. Ești însărcinată de șase luni.

— Da, admit că m-am îngrășat și că obosesc mai repede, răspunse Kathryn. Dar mai avem încă trei luni de așteptare.

— În curînd, te vei legăna ca o rață mare, scumpa mea soție, o tachină Hugh, însoțind-o în casă.

— O rață? întrebă Kathryn surprinsă. Cum îndrăznești să sugerezi o astfel de comparație? Niciodată nu am mers ca o rață.

— Cînd erai însărcinată cu Shana, mergeai exact ca o rață, legănîndu-te încet, îi șopti Hugh, în timp ce urcau treptele spre dormitor.

— Ba nu!

— Te-ai văzut mergînd cumva din spate? o întrebă Hugh. După cum arăți, de data asta, vei merge ca o rață încă și mai devreme.

Ochii lui Kathryn se umplură de mînie, dar, amintindu-și discuția cu Fiona, zîmbi. Soțul ei nu făcea altceva decît să o facă să rîdă și să uite de orice alte griji.

Simțindu-se vinovată că îl respinsese, Kathryn încercă să-și repare greșeala, spunîndu-i:

— Vrei să luăm micul dejun împreună, în camera mea, mai tîrziu?

— Da.

Hugh o sărută pe obraz și ieși din cameră.

Kathryn îl privi lung, apoi ridică mîna spre obraz, spre locul unde o sărutase el și care parcă o ardea.

«Oare ar putea să mă mai iubească?» se întrebă total nedumerită. Aproape instantaneu, speranțele îi fură spulberate și își simți umerii apăsați de povara imposibilă a gîndurilor sale. Nu era demnă de dragostea lui. Atingerea lui Turlough o pîngărise.

Coborînd treptele, Hugh își frămîntă mîinile. Soția lui îi dăduse un semn de prietenie și el trebuia să profite de ocazie, căci nu știa dacă i se va mai oferi alta. Oricum înregistrase un progres, cu toate că pasul înainte era destul de mic.

După-amiază, în aceeași zi, în timp ce Kathryn stătea în fața mormîntului lui Tim, cele mai negre gînduri o cuprinseră. O copleși sentimentul că era urmărită, dar corpul ei nemișcat refuza să-i asculte zbuciumul nervilor.

Umbra unui bărbat apăru lîngă ea. Țipînd, Kathryn se întoarse brusc și ridică brațele, ca și cum s-ar fi pregătit să se apere.

— Eu sînt, rosti Hugh, prinzîndu-i mîinile.

Tremurînd, Kathryn își îngropă fața în mîinile lui și răsuflă ușurată. Trecură cîteva secunde pînă ce reuși să se liniștească.

«Doamne Dumnezele!» gîndi Hugh. «Oare la ce

orori a asistat, încît pînă și umbrele o fac să tremure?»

— Nu ar trebui să te furișezi așa pe lîngă oameni, spuse Kathryn, încercînd să-și revină. M-ai speriat îngrozitor!

— M-am furișat, într-adevăr, dar nu am vrut să te sperii.

Hugh privi piatra de pe mormînt.

— Credeam că te mergi la mormîntul lui Shane.

— Cîteodată..., răspunse rece Kathryn, eliberîndu-și mîinile.

Se întoarse spre mormînt și adună florile pe care le aranjase cu o zi în urmă.

— Cine a fost Tim? o întrebă Hugh. Și de ce îi îngrijești mormîntul?

Kathryn se prefăcu că nu-l aude. Ce ar fi putut să-i spună? Dacă i-ar fi spus adevărul, risca să îl piardă pentru totdeauna. Nici un om sănătos la minte nu și-ar fi dorit o soție părtașă la crimă.

Hugh se așeză în fața ei și rămase neclintit.

— Răspunde-mi!

— Nu ți-a povestit Patrick? îl întrebă, refuzînd să-l privească.

— Patrick nu ar trăda niciodată încrederea ta. Și te întreb din nou: cine a fost Tim?

Kathryn își scormoni mintea pentru a găsi un răspuns credibil și acceptabil. Cum putea oare să-i spună adevărul? Orice șansă de a recîștiga dragostea soțului ei ar fi pierdută. În cele din urmă, îi răspunse simplu:

— Tim a fost un băiat de la grajduri.

— Un băiat de la grajduri nu putea avea atîta importanță pentru tine.

Hugh își dădea seama că soția sa îi ascundea ceva important.

— De ce îngrijești mormîntul?

Hugh nu primi nici un răspuns.

— Te rog, Katie, nu mă minți, insistă Hugh. Aș putea să te ajut, indiferent care ar fi povara de pe sufletul tău.

Atunci Kathryn își dădu seama că nu va putea depăși momentul fără a-i mărturisi adevărul. Își acceptă resemnată soarta crudă.

— Povara crimei nu poate fi împărțită.

— Crimă?!

— L-am ucis pe Tim.

Hugh clătină din cap cu neîncredere. Era sigur de faptul că soția sa era incapabilă de crimă, cu excepția – poate – a situației în care ar fi fost în legitimă apărare. Oricum ar fi iubit-o pe Kathryn, chiar dacă ar fi ucis o sută sau o mie de bărbați lipsiți de apărare. Ceea ce îl durea pe el era tulburarea ei.

— Spune-mi tot, rosti rar Hugh. Nu uita nimic și povestește-mi ce și cum s-a întîmplat.

Cu privirea pierdută pe mormîntul lui Tim, relată toată aventura ei, încheiată cu moartea băiatului. Cînd povestea se sfîrși, își ascunse capul între mîini rușinată.

— Te învinovățești degeaba, îi spuse Hugh ridi-

cîndu-i fața și obligînd-o să îl privească.

— Nu mă urăști? îl întrebă Kathryn.

— Te iubesc, răspunse Hugh, cu inima tresărindu-i la vederea urmei slabe de speranță, care pîlpîia în ochii ei.

Hugh o îmbrățișă, iar Kathryn se sprijini încrezătoare de umărul lui puternic.

Vina îi aparținea lui, hotărî Hugh. Incapacitatea lui de a o proteja era la originea tuturor necazurilor și își jură că așa ceva nu se va mai repeta vreodată.

În cursul următoarelor două săptămîni, Hugh o înconjură pe Kathryn cu multă tandrețe, în ciuda faptului că cei doi erau soț și soție și că aveau trei copii. Cea mai mare parte a timpului o petrecură discutînd despre copii, făcînd planuri și speranțe pentru ei. O altă parte a timpului discutară și analizară planurile lui Hugh pentru întreaga Irlandă.

Hugh o tachina pe Kathryn cu privire la mijlocul ei, ce creștea cu fiecare zi. Încet-încet, reuși să-i alunge tristețea, făcînd-o să se bucure de viață.

În fiecare seară, Hugh o vizita pe Kathryn în camera ei. Uneori, stăteau toată noaptea de vorbă, fără pauză. Alte nopți le petreceau, privindu-se unul pe celălalt, simțindu-se mulțumiți să-și țină reciproc companie. O singură problemă exista în relațiile dintre ei: Hugh nu-și dorea o dragoste platonică.

«Răbdarea e o virtute...», își spunea Hugh mereu. «Trebuie să existe un loc și pentru mine în rai».

Căutînd o evadare din obișnuința zilnică a cu-

sutului hainelor pentru copil, Kathryn hotărî într-o după-amiază caldă să iasă la plimbare în grădină.

Strigîndu-l pe Vulcan, ieşi din cameră şi se îndreptă spre coridor. Spera că nimeni nu îi va observa lipsa. Soţul ei aproape că se transformase într-o mamă iubitoare şi, în acelaşi timp plictisitoare, ca o cloşcă, şi ar fi certat-o cu siguranţă, pentru faptul că părăsea camera în timpul în care ar fi trebuit să se odihnească.

Cu Vulcan alături, Kathryn străbătu grăbită holul şi deschise uşa de la intrare. Inima ei tresări cu putere, cînd aproape că se ciocni de Hugh care se pregătea să intre în casă.

— De ce nu te odihneşti? o întrebă Hugh. Te simţi rău cumva?

— Nu, vreau să stau în grădină, îi explică ea, roşind pentru faptul că fusese prinsă. E mai bine să stau la aer, ştii doar.

— Ah, Katie, îmi pare foarte bine, spuse Hugh zîmbind şi oferindu-i galant braţul. Şi eu voiam să fac o plimbare în grădină...

Nu se mai osteni să îi explice de ce tocmai intra în casă.

Se plimbară liniştiţi o vreme prin grădină. Apoi Hugh căută o bancă pe care s-ar putea aşeza.

— Nu ai vrea să stăm cîteva clipe aici, draga mea? o întrebă zărind o bancă.

— Nu. Dar, dacă ai obosit deja, mă poţi convinge să stăm sub copacul acela, îi răspunse.

— Dar acolo nu e nici o bancă.

— Ce privire ageră ai, dragul meu! îl tachină ea. Am putea sta pe iarbă.

Hugh o conduse lîngă copac și, ca și cum ar fi fost foarte fragilă, o ajută să se așeze.

Kathryn se întinse și își sprijini capul de genunchii lui. Mulțumită, îi zîmbi, în timp ce el îi mîngîia obrajii tandru.

Vulcan se apropie și se întinse lîngă stăpîna sa, cu capul pe pîntecele ei. Cînd Kathryn începu să îl mîngîie pe Vulcan, Hugh simți dorința imperioasă de a fi în locul cîinelui.

— E foarte frumos din partea ta că îți petreci atît de mult timp cu mine, spuse Kathryn. Shane nu a făcut niciodată acest lucru.

— Shane era mult prea ocupat cu războaiele.

— Și tu, nu ai cumva planuri de război?

Întrebarea se dovedi destul de dificilă pentru Hugh.

«Irlandezii sînt oameni obișnuiți să lupte în războaie...» gîndi Kathryn. «Cu ce s-ar putea ocupa Hugh dacă nu ar exista nici un război? Poate doar să înceapă un război...» îi replică o voce interioară.

— Am luptat în Maguire împotriva voinței mele, îi răspunse Hugh alegîndu-și cu grijă cuvintele. Nu voi mai lupta niciodată împotriva poporului meu. Nici chiar la ordinele reginei.

— Vrei să pornești război împotriva englezilor?

— Nu cred, răspunse Hugh evaziv. Nu prea ești o

bună diplomată. Eu sînt mulțumit așa cum trăiesc acum. Un drum drept este întotdeauna preferabil unui drum sinuos. Pe lîngă asta, putem să ne extindem puterea prin căsătoriile lui Maeve și Shana...

— Nu sînt decît niște fetițe! îl întrerupse Kathryn.

Brusc, Vulcan se ridică și se îndepărtă cu cîțiva pași, privindu-i curios.

— Ce este cu el? întrebă Hugh.

— L-a lovit copilul. Dă-mi mîna!

Kathryn luă mîna lui Hugh și îi urmări expresia feței, în timp ce copilul se mișca în pîntecele ei.

— A devenit destul de inconfortabil să fiu atît de mare, i se plînse ea. Imaginează-ți cum voi arăta înainte de nașterea copilului.

— N-ai fost niciodată mai frumoasă ca acum, îi spuse Hugh.

— Atunci va fi băiat, continuă Kathryn. Băieții, așa cum mi s-a spus, își fac mama să fie mai frumoasă...

Hugh rîse, apoi insistă ca ea să închidă ochii să se odihnească. Kathryn se relaxă și, cînd respirația ei deveni regulată, Hugh își dădu seama că adormise.

Nemișcat, Hugh îi studie figura, de parcă ar fi încercat să și-o întipărească pentru totdeauna în memorie: buclele ei de păr auriu îi accentuau înfățișarea blîndă, ochii divini, creați după imaginea celor mai fermecătoare smaralde, erau ascunși după pleoapele delicate, iar, sub nasul ei mic și delicat, buzele cărnoase, netede și roșii îl invitau să le guste dulceața.

Încercînd să reziste tentației, Hugh se forță să-și întoarcă privirea, dar aceasta îi fu în scurt timp irezistibil atrasă înapoi. Kathryn era prea frumoasă, prea tentantă. «La dracu'! Doar e soția mea!» gîndi Hugh.

Fără a mai sta pe gînduri, Hugh se aplecă și sărută buzele ce îl tentau. Adormită, Kathryn suspină și buzele ei primiră sărutul, încurajîndu-l. Sărutul se prelungi și, la un moment dat, o făcu să se trezească.

— Nu! îl opri Kathryn.

— Dar e ceva foarte natural ca un bărbat să dăruiască afecțiunea sa femeii iubite, îi spuse Hugh, încercînd să o sărute din nou.

— Se numește poftă, nu afecțiune, iar eu nu pot să-ți răspund acum așa cum ar trebui să-ți răspundă femeia iubită.

Hugh o privi provocator.

— Dar tocmai mi-ai răspuns.

Kathryn se înroși.

— Nu vreau să-ți răspund acum. Să știi că, dacă ți-ai găsi o altă femeie acum, aș înțelege.

— Ești cea mai mare mincinoasă pe care am întîlnit-o vreodată, izbucni Hugh în rîs, apăsîndu-i vîrful nasului cu un deget. Și nu uita să te confesezi preotului pentru această minciună.

Kathryn îi zîmbi.

Capitolul 18

— Hugh!

Kathryn alergă din camera ei cît de repede îi permiteau cele șapte luni de sarcină. Alarmat de strigătul ei, Hugh ieși imediat din birou și se îndreptă spre hol, ajungînd acolo o dată cu Kathryn.

— Fetele mele sînt aici! strigă ea bucuroasă, zburînd pe lîngă el.

— Calm, draga mea! îi spuse el oprind-o. Nu e bine pentru copil să lași să te copleșească emoțiile.

Cînd trăsura ajunse în fața lor, izbucniră strigăte de bucurie și Maeve și Shana se aruncară în brațele deschise ale lui Hugh și Kathryn.

Hugh le sărută pe fiecare pe obraz și se întoarse

apoi spre Kathryn care plîngea de bucuria revederii fetițelor. La șase ani, Maeve era copia în miniatură a mamei sale: părul roșcat fusese pieptănat cu grijă, doar cîteva șuvițe fiind deranjate de la locul lor de îmbrățișarea lui Hugh, ochii verzi păreau chiar prea mari pentru fața ei ovală, iar năsucul îi dădea o înfățișare strengărească.

Avînd doar doi ani, Shana era copia feminină a lui Shane O'Neill, făcîndu-i pe toți cei prezenți în curte să tresară văzînd-o. Ochii albaștri ai tatălui ei străluceau – însă cu o strălucire de gheață – iar buzele mari și senzuale sugerau mai degrabă violența decît copilăria. Părul negru și des, în dezordine, îi completa imaginea.

— Mamă, ești tristă? întrebă Maeve.

— Nu, sînt lacrimi de bucurie, fetița mea, îi răspunse Kathryn. Să vă am din nou lîngă mine e cea mai mare bucurie.

Neputînd să pună semnul egal între *a plînge* și *a se bucura*, Maeve pufni încurcată. Ea plîngea numai cînd era tristă sau cînd se lovea. Înainte de a mai pune o altă întrebare, se auzi vocea surorii ei:

— Uite! rosti ea, arătînd spre pîntecul mamei sale.

— Frățiorul sau surioara voastră crește acolo, le explică imediat Hugh. Tot așa cum ați crescut și voi.

O expresie plină de îndoială se întipări pe chipul Shanei, încercînd să digere uluitoarea informație.

— Tuturor mamelor le crește astfel burta, o informă Maeve pe sora ei. După ce se naște copilul, bur-

ta dispare ca prin farmec.

Curtea răsună de rîsete la auzul modului ei simplu de a judeca nașterea. Dar Maeve le adresă tuturor o privire trufașă, ceea ce produse și mai multă agitație.

— Maude, vino, te rog, și fă cunoștință cu fiicele mele, o invită Kathryn.

Maude se apropie zîmbind de cele două fetițe. «În sfîrșit, Dungannon-ul, va răsuna de țipete de bucurie și de rîsete de copii», gîndi ea.

— Nu erai mai mare decît o cireașă ultima dată cînd te-am văzut, îi spuse ea lui Maeve. Acum ai crescut și ești aproape o domnișoară.

Maeve înălță capul cu mîndrie. Neobișnuită cu rangurile sociale, făcu o plecăciune adîncă și se-rioasă în fața menajerei. Din nou, din piepturile celor prezenți, izbucniră hohote de rîs, în timp ce Maeve se întoarse furioasă, întrebîndu-se cine avusese cu-rajul să rîdă de ea.

— Și ea este Shana, arătă Kathryn spre cea mică.

Cînd se aplecă să o vadă mai de aproape, în ochii lui Maude apărură lacrimile.

— E ca și cum l-aș privi pe Shane, șopti Maude coplesită de emoție și amintiri. Mă voi ruga să-ți moș-tenească temperamentul, îi zise ea Kathrynei și își scoase o batistă pentru a-și șterge ochii. Să nu fie la fel de sălbatică și violentă ca tatăl ei.

Ținut de Hugh, Vulcan stătea liniștit, fiind însă cu-rios și dornic să cerceteze noile apariții. Lăsat liber, cîinele înaintă spre fetițe, începînd să le lingă.

— Stai! îi comandă Kathryn și Vulcan se supuse, doar coada în continuă mișcare trădîndu-i dorința de a zburda împrejurul lor. Maeve și Shana, acesta e Vulcan. Vulcan, acestea sînt fetițele mele.

Dacă un cîine poate să perceapă o explozie de bucurie umană, atunci Vulcan, cu siguranță, o percepu în următorul moment. Strigînd și sărind cînd pe un picior, cînd pe celălalt, bucurînd-se de această jucărie, Maeve și Shana, se aruncară asupra cîinelui, trăgîndu-l de urechi, de blană și de coadă.

Kathryn surîse și o rugă pe Maude să-i supravegheze pe cei trei. Apoi o sărută pe Polly și se îndreptă spre Patrick, care se afla alături de Hugh.

— Tot ce ai cerut a fost adus, spuse Patrick.

— Ce ai adus? întrebă Kathryn curioasă.

— Nimic important, fleacuri, spuse Hugh evaziv.

Acceptînd cuvintele soțului ei, Kathryn îi zîmbi lui Patrick și îl îmbrățișă în semn de mulțumire. Apoi, ridicîndu-se pe vîrful picioarelor, îl sărută pe obraz.

— Îți mulțumesc că mi-ai adus fetele acasă. Te-ai dovedit întotdeauna a fi un prieten de nădejde.

Patrick zîmbi.

— Atunci nu te vei supăra pe mine, dacă îți voi spune că arăți de parcă ai înghițit pe cineva.

Kathryn surîse și se întoarse spre Hugh.

— Vrei tu să o iei în brațe pe Shana? Eu nu pot...

— Discutăm mai tîrziu, îi spuse Hugh lui Patrick.

O ridică pe Shana în brațe și o urmă pe soția sa în casă, dar, sub masca de indiferență, clocoteau gîn-

duri furioase. «Deci, drăguța mea soție refuză mai întîi să fie atinsă. Apoi se lasă atinsă, dar îmi refuză drepturile de soț. Eu dau ordin să mi se aducă acasă copiii și ea îl sărută pe Patrick în semn de mulțumire. Știe că așa mă întărîtă... Și acum, gata! Va fi mult prea ocupată cu copiii ei pentru a mai avea timp și pentru mine. Voi mai aștepta pînă după nașterea copilului. Dar nu mai mult! Eu sînt soțul ei și ar face bine să-și dea seama de acest lucru.»

La cină, Kathryn coborî ținîndu-le de mînă și pe Maeve, și pe Shana, în timp ce Vulcan le urma îndeaproape. De cînd sosiseră fetele, teama de pe chipul Kathrynei dispăruse ca și cum nu ar fi existat vreodată. Acum strălucea de bucurie și fericire.

— Luăm masa aici? întrebă Kathryn, intrînd în sufrageria mică a familiei.

Hugh încuviință, adăugînd:

— Prima noastră seară împreună, ca o familie, este numai pentru noi. Nu e absolut necesar să fim prezenți în salonul mare.

Înaintînd, Hugh o mîngîie pe frunte pe Maeve și o luă pe Shana în brațele sale. Obișnuit să fie mereu luat în seamă, Vulcan scînci, dornic de mai multă atenție. Hugh bombăni, dar mîngîie și cîinele, pînă ce acesta se așeză cuminte lîngă masă.

— Cîine..., ciripi Shana, arătînd spre Vulcan.

— Așa e, draga mea, îi spuse Hugh, zîmbindu-i încîntat Shanei și aruncînd o privire semnificativă spre Kathryn. Vulcan nu este decît un cîine, nu e un

membru al familiei.

Dar Kathryn spuse și ea către fetiță:

— Vulcan e cîine, dar face parte din familia noastră.

— Patrick mi-a spus că Lady și Lord Burke ne trimit urările lor cele mai călduroase, continuă impasibil Hugh. Fiona a născut o fetiță, Grania.

— Minunat! răspunse Kathryn. Trebuie să îi trimitem un cadou.

— Am făcut deja toate pregătirile, îi spuse Hugh.

Cina fu liniștită, ca în familie.

Bineînțeles, Vulcan era un membru al familiei. Dar, spre necazul Kathrynei, Maeve descoperi imediat avantajul de a-l avea alături pe Vulcan în timpul mesei, în timp ce cîinele învăță destul de repede că era cel mai bine să se așeze lîngă fete. Cu toate că Maeve încerca să se ascundă, Kathryn observă că o mare parte a fripturii sfîrșise prin a fi înghițită de pofticiosul Vulcan. După desert, Shana se urcă în brațele lui Hugh și adormi imediat.

— N-ar fi mai bine să-i dăm în grijă lui Nellie, pe drăcușorii ăștia? sugeră Hugh, cînd Maeve începu să dea semne de oboseală.

— Maeve, vrei să dormi cu mine în seara asta? o întrebă Kathryn.

Hugh mîrîi, imitîndu-l pe Vulcan. Și-ar fi dorit ca întrebarea să-i fie adresată lui.

— Nu, Shana îmi va simți lipsa, spuse Maeve moțăind. Mamă, Vulcan poate să doarmă cu noi?

Hugh chicoti, iar Kathryn îl privi încruntată.

— Dacă Vulcan vrea, îi răspunse Kathryn, atunci are voie să doarmă în camera voastră.

După ce le conduse pe fete în camera lor, Kathryn o sărută pe Maeve, căci Shana dormea în continuare. Hugh făcu la fel. Îi spuseră amîndoi *noapte bună* lui Nellie și se îndreptară spre ușă, dar Kathryn se opri și se îndreptă spre colțul opus al camerei.

— Ai grijă de fetele mele, șopti Kathryn, mîngîind botul cîinelui. Îmi va fi dor de tine.

Vulcan începu să-i lingă mîna.

După ce ieșiră din cameră, Hugh îi luă mîna și o ridică spre buzele lui. Cînd cealaltă mînă a Kathrynei îi mîngîie obrazul, Hugh ridică privirea. Ochii ei erau plini de iubire și mulțumire.

Kathryn își încolăci brațele în jurul gîtului lui Hugh șoptindu-i:

— Mulțumesc pentru că mi-ai adus fetele acasă...

— Sînt și fetele mele doar...

— Da, așa e, se corectă imediat Kathryn.

Hugh îi ridică bărbia pentru a o privi drept în ochi. Fără avertisment, buzele lui le acoperiră pe ale ei, într-un sărut plin de pasiune. Pentru prima oară după mult timp, pasiunea birui teama și precauția și Kathryn se lipi provocator de pieptul lui, abandonîndu-se îmbrățișării.

Buzele lui Hugh începură să coboare încet spre gît și Kathryn gemu de plăcere. Dar tocmai acest sunet o făcu să-și dea seama de ce se întîmplă.

— C... copilul, murmură Kathryn, dintr-o dată rigi-

dă în brațele sale.

Hugh îi dădu drumul și făcu un pas înapoi.

— Ce scuză vei mai găsi după nașterea copilului? o întrebă nervos.

Apoi se întoarse și plecă. Cu inima frîntă de durere, Kathryn rămase nemișcată, privindu-l în tăcere. Mergînd în camera ei, o găsi pe Polly pregătindu-i baia în fața căminului. O îmbrățișă lung.

— Cum voi putea vreodată să-ți răsplătesc grija față de fetele mele în absența mea? o întrebă.

— A fost plăcerea mea și am avut o grămadă de ajutoare, replică imediat Polly, observînd umbre de tristețe în ochii stăpînei sale. Vino acum! După o zi plină, ca cea de azi, o baie bună te va relaxa...

Kathryn se dezbrăcă, își desfăcu părul și se cufundă în apă. Într-adevăr, căldura apei o liniști și Kathryn închise ochii, încercînd să-și limpezească gîndurile și sentimentele.

Maude avea dreptate, decise Kathryn. Nu era nimic mai plăcut și mai relaxant ca o baie lungă.

— Te simți cu adevărat bine? o întrebă Polly, întrerupîndu-i visarea.

— Da, și nu cred că mai am nevoie de tine deseară, îi răspunse Kathryn. Poți merge în camera ta.

— Dacă nu te superi, aș sta aici pînă te culci, îi spuse Polly.

— Ba mă supăr, insistă Kathryn. Șterge-o de aici!

Polly zîmbi.

— Contele tot se mai antrenează în munca sa?

— Vezi foarte bine că doarme în camera lui.

— Interesant, remarcă Polly cu jumătate de glas, retrăgîndu-se. Eu cred că e grijuliu față de tine.

Ușa se închise în urma ei.

Kathryn se întinse în cada de baie, sperînd să nu adoarmă. Se gîndi că soțul ei fusese foarte grijuliu și atent la nevoile ei, dar cît de atentă fusese ea la nevoile și sentimentele lui?

«Deloc!» îi răspunse o voce interioară.

Nereușind să se concentreze la caietele cu socoteli, Hugh aruncă hîrtiile de pe masă și ieși din birou. Hotărît să-și înfrunte soția și să-și spună punctul de vedere, Hugh se îndreptă spre camera ei. După nașterea copilului, vor dormi din nou în același pat. Acest lucru nu se putea negocia. El era stăpînul, nu? Cum îndrăznea Kathryn să i se împotrivească? Datoria soției era de a servi dorințele soțului, fără a se plînge și Kathryn trebuia să înțeleagă și să accepte acest lucru.

Hugh ezită puțin înaintea ușii, dar, amintindu-și cît de hotărît pornise, o deschise și intră. Fără să-l vadă, Kathryn murmura cuvinte neinteligibile, stînd relaxată în cadă, cu ochii închiși.

Hugh trase ușa cu grijă și rămase privind spatele ei. În fața frumuseții irezistibile a soției lui și, mai ales datorită împotrivirii ei, furia lui Hugh crescu și mai mult.

Murmurînd distrată, Kathryn își mîngîia pîntecul imens. Abia acum, Hugh își dădu seama că ea vor-

bea cu copilul nenăscut. Furia lui se evaporă, ca ceața într-o dimineață senină. Un zîmbet se ivi pe figura lui, luînd locul încruntării. Nu exista o altă femeie pe lume căreia Hugh să-i fi încredințat copilul său.

— Nu trebuie să o lovești atît de tare pe mama, prințul meu, rosti Kathryn, ștergîndu-și pîntecele cu un prosop și ridicîndu-se din cadă.

Respirația lui Hugh se opri.

Kathryn puse un picior pe podea și, imediat ce urmă al doilea, își pierdu echilibrul. Mîinile puternice ale lui Hugh o prinseră, oprind căderea. Surprinsă, Kathryn ridică privirea.

— Ai căpătat prostul obicei de a te furișa neinvitat, îl certă ea.

— Cu asemenea mișcări surprinzătoare, nu cred că ar trebui să faci baie singură, îi răspunse Hugh cu seriozitate. Îți dai seama ce s-ar fi întîmplat dacă nu eram aici să te prind în brațe?

— Ai dreptate, fu de acord Kathryn, dar nu am vrut s-o țin pe Polly departe de Patrick în seara asta.

— Și cum crezi tu că s-ar simți Polly dacă s-ar întîmpla o nenorocire? o întrebă Hugh, pe un ton mai blînd.

— Nu m-am gîndit, dar promit să nu se mai repete.

Deodată, rușinată de goliciunea ei, Kathryn se înroși toată, de la obraji pînă la sîni.

Privirea uluită a lui Hugh urmări valul de roșeață coborînd de la obraji spre gît, apoi alunecă mai jos. Sînii îi erau mari din cauza sarcinii, iar sfîrcurile – în-

negrite și mărite. Purtînd sămînța lui, pîntecul ei părea enorm. Arma bărbătească a lui Hugh își făcu simțită prezența și corpul lui se trezi la viață, după un somn lung, lung, lung...

— Nu e nici un motiv de rușine, să stai goală în fața soțului tău, o dojeni Hugh cu vocea blîndă și se întinse după un prosop, încercînd să-și uite dorința.

Manevra nu-i folosi prea mult însă. O înfășură repede pe Kathryn într-un prosop, o conduse spre un scaun și se așeză, luînd-o în brațele sale.

«Oare de ce mă torturez astfel?» se întrebă Hugh, cu ochii ațintiți asupra sînilor Kathrynei. Incapabil să mai reziste, se aplecă și prinse un sfîrc, imprudent ieșit de sub prosop, cu buzele.

Kathryn dădu înapoi.

— La dracu'!

Hugh se ridică, îi aruncă o cămașă de noapte și o conduse ca pe un copil la pat, învelind-o cu pătura. Fără alt cuvînt, se îndreptă spre ușa de legătură dintre camerele lor și intră în a lui.

Simțindu-se vinovată, Kathryn privi în urma lui. Îl iubea, știa doar, dar avea nevoie de mai mult timp. Cum ar putea oare să-l facă să înțeleagă acest lucru? Iar acum, din cauza prezenței fetițelor, risca să îl rănească pe Hugh și mai mult.

— Hugh, pot să-ți vorbesc puțin?

— Acum?

— Da.

Hugh intră din nou în camera ei și se așeză pe

marginea patului. Kathryn se ridică și, prinzîndu-i mîinile într-ale ei, le duse la buze. Simplul ei gest îi umplu inima lui Hugh de iubire, copleșindu-l.

— Îmi pare rău..., îi șopti Kathryn.

Hugh încuviință, acceptîndu-i sărutul sau măcar prefăcîndu-se că-i acceptă astfel scuzele.

— Am nevoie de o favoare, începu Kathryn, alegîndu-și cuvintele cu grijă. Nu sînt sigură că Maeve și-l amintește pe Shane, iar tu ești singurul tată pe care l-a cunoscut Shana. Aș vrea să le arăt fetelor mormîntul lui. E singurul lucru pe care pot să-l fac în amintirea lui și cred că e potrivit ca ele să-și știe familia și rangul.

— Îmi ceri permisiunea? o întrebă Hugh cu răceală, retrăgîndu-și mîinile.

— Nu, îți cer doar să mă ajuți, și Kathryn îi atinse din nou mîinile. Vreau să mergi cu noi și să le povestești despre Shane, cel puțin, lucrurile bune, dacă pe cele rele preferi să nu le spui. Nu vreau ca Shane să devină un subiect interzis pentru ele. Cu cît l-am cunoscut mai bine pe Shane, cu atît l-am disprețuit mai mult. Cu toate că era un om rău în viața personală, Shane a încercat să fie un tată bun pentru Maeve. Cînd vor mai crește și vor înțelege din cine se trag, Maeve și Shana se vor întreba de ce nu le-am vorbit niciodată despre el. Dacă le-am putea vorbi deschis despre el acum... poate...

Kathryn se opri, pentru că nu era sigură că își exprimase destul de clar grijile și îndoielile.

— Te voi ajuta, îi răspunse Hugh, îmbrățișînd-o și începînd să rîdă. Îl voi zugrăvi pe Shane în așa fel încît fetele îl vor considera un sfînt. Bineînțeles, va trebui apoi să merg la preot și să mă confesez.

* * *

— Tata! strigă Shana, arătînd spre Hugh, care își privea lung soția.

— Shana e prea mică pentru a înțelege.

Kathryn încercă să îl calmeze. O privi pe Maeve care stătea solemnă în fața mormîntului tatălui ei și spuse:

— Maeve a înțeles, nu-i așa, prințeso?

— Da, rosti scurt Maeve, după care adăugă: Lordul Shane O'Neill a fost tatăl meu și a fost un om mare, dar acum am un nou tată.

Maeve izbucni în rîs, arătîndu-l pe Hugh, noul ei tată, care își ascundea un zîmbet înclinîndu-și solemn capul în fața onoarei de a fi cel ales.

— Corect, spuse Kathryn, strălucind de mîndrie.

Privirea ei se opri asupra lui Hugh, care se întreba dacă Maeve chiar înțelesese ceea ce discutaseră, sau doar recitase povestea recent auzită.

— Tata!

Shana arătă cu degetul spre Hugh, care o ridică în brațe. Se prefăcu apoi că o mușcă de un deget și izbucniră amîndoi în rîs.

— Vom încerca din nou, cînd Shana va fi mai ma-

re, îi spuse Hugh Kathrynei. Hai să dăm fetele în grija lui Polly. Vreau să-ți arăt ceva la grajduri.

Urmați de Vulcan, cei patru O'Neill părăsiră cimitirul și se îndreptară spre curtea castelului.

Polly discuta cu Patrick. După ce lăsă fetele în grija lor, Hugh o conduse pe Kathryn în direcția grajdurilor. Intrară și se îndreptară spre o boxă îndepărtată, în care se afla o iapă mare, neagră. Hugh deschise poarta și apucă frîul, scoțînd calul afară.

— Ce părere ai despre cal? o întrebă Hugh.

Kathryn înconjură încet calul, observîndu-l cu atenție. Înăuntru, în grajdul slab luminat, ar fi putut jura că era negru, dar, în lumina puternică a zilei, culoarea lui era roșu stins.

— Extraordinar! spuse Kathryn.

— Îți seamănă, continuă Hugh, mîngîindu-i obrazul. Îți aparține!

— Mie?

Kathryn rămase fără replică, mută de uimire.

— Da, ție.

Din nou, Hugh simți dorința absurdă de a fi în locul animalului, văzînd-o pe Kathryn mîngîindu-l.

— Seamus, adă-mi o șea! îl strigă Kathryn pe șeful grăjdarilor.

— Termină! o opri imediat Hugh. Ești însărcinată în luna a șaptea și nu vei călări pînă după nașterea copilului.

— Dar, Hugh..., începu Kathryn să protesteze, cu o expresie încăpățînată.

— Fă așa cum îți spun eu, îi replică Hugh nervos, sau calul va fi trimis înapoi la Dublin.

— Cum dorești...

Kathryn se supuse brusc.

— Și acum, după ce ți-am dăruit un cal atît de frumos, rosti Hugh, ai putea cel puțin să-mi oferi unul din zîmbetele tale.

Surîzînd absolut încîntată, Kathryn îi cuprinse gîtul cu brațele și îl sărută cu pasiune, murmurîndu-i cuvinte de mulțumire.

Nemulțumit de răsplata prea mică, Hugh își spuse că trebuie să aibă răbdare. Mai erau doar cîteva luni pînă va obține ceea ce dorea cu adevărat. Oricum, lucrurile păreau să se petreacă așa cum le anticipase el, atunci cînd adoptase strategia de a o aduce pe Kathryn în același pat cu el. Cunoscînd-o, Hugh făcuse presupunerea că un cal minunat valora în ochii ei mult mai mult decît o mie de giuvaeruri.

— Ce nume îi vei pune? o întrebă Hugh.

— Unui cal deosebit îi trebuie un nume deosebit, răspunse ea. Îi voi spune Sable. Pot veni aici oricînd?

— Bineînțeles, dar fără să călărești.

Cîteva zile mai tîrziu, seara, Hugh și Kathryn stăteau împreună în fața căminului, în biroul lui. Maeve și Shana, însoțite de Vulcan, tocmai fuseseră conduse de Nellie în camera lor, la somn.

— Intră! spuse Hugh, auzind o bătaie în ușă.

— Scuzați-mă! spuse Polly din ușă. Baia stăpînei este pregătită. Să mai încălzesc apa?

— Nu, vin acum, îi răspunse Kathryn.

— Polly, ești liberă în seara asta, rosti Hugh, observînd privirea surprinsă a soției lui. Voi fi eu camerista lui Lady Kathryn...

— Dar..., începu Kathryn să protesteze.

— Ești liberă, Polly, repetă Hugh, ignorînd protestele Kathrynei.

— Mulțumesc.

Polly ieși grăbită, înainte ca Hugh să se răzgîndească. Ridicîndu-se, Hugh își privi zîmbind soția.

— Ai putea să nu-i lași pe Polly și pe Patrick în seara asta împreună, cînd se împlinește un an de la căsătoria lor?

— Oh, uitasem!

Cada plină cu apă fierbinte era așezată în fața căminului, în camera Kathrynei. După ce își scoase vesta, Hugh o ajută pe Kathryn să se dezbrace.

— Nu e nevoie să mă speli, îi spuse Kathryn lui Hugh, cînd acesta se întinse după un săpun parfumat.

Hugh o privi și, după o plecăciune galantă, spuse:

— Insist, draga mea.

Îi masă ușor fața și gîtul, apoi îi turnă apă curată, avînd grijă să nu-i intre săpun în ochi. Cînd trecu la masajul spatelui, Hugh trezi în sufletul Kathrynei senzații pe care le credea demult uitate.

Privirea lui Hugh îi amintea de cea a unui om flămînd în fața unui ospăț regesc.

Hugh trecu la sîni, masîndu-i cu mișcări senzuale,

după care îi clăti bine cu apă curată.

Kathryn începu să geamă, copleșită de plăcere. Hugh chicoti înfundat, dar, cînd se trezi prins în vraja acelorași senzații, se întrebă în gînd de ce se tortura singur. Chiar de ar fi dorit, Kathryn nu era oricum capabilă, în starea în care era, să facă dragoste.

În sfîrșit, Hugh trecu la pîntec. La un moment dat, pe neașteptate, simți o mișcare a copilului sub mîinile sale și ridică privirea surprinsă spre Kathryn. Zîmbetul ei îl făcu să tresară și să roșească, copleșit de emoție și de sentimentul că nu merită dragostea și devotamentul ei.

— Cred că baia s-a încheiat, șopti Kathryn.

Hugh o ajută să se ridice, o înfășură într-un prosop, după care îi dădu o cămașă de noapte.

Tortura lui însă nu se încheia aici. Cămașa simplă îi ascundea prea puțin sînii și șoldurile.

— Stai aici, îi spuse Hugh vesel, dispărînd în camera lui, de unde se întoarse după cîteva clipe. Nu te încrunta, Katie. Nu-i face bine copilului...

— Ce-ai mai pus la cale? îl întrebă Kathryn cu o privire curioasă.

— Asta...

Hugh scoase o casetă mică dintr-un buzunar al pantalonilor și o deschise încet în fața ei.

— Bijuteriile mele!

— Direct de la Dublin..., îi răspunse Hugh zîmbind.

Kathryn luă caseta, se ridică și o puse pe noptieră. Cu brațele în jurul gîtului lui, îi spuse:

— Bunătatea ta îmi e cu mult mai dragă decît bijuteriile.

Buzele lor se uniră într-un sărut devastator.

Mascîndu-și sentimentul de frustrare, Hugh o mîngîie pe frunte.

— Dacă nu ar fi copilul, am fi făcut dragoste în clipa asta, indiferent care ar fi fost voința ta. Totuși, nu vreau să-mi deranjez fiul.

— Sau fiica, replică imediat Kathryn cu un zîmbet de satisfacție. Să știi, s-ar putea să mă fi înșelat...

Cu o înjurătură șoptită printre dinți, Hugh o zori pe Kathryn să se culce și o acoperi cu pătura pînă la bărbie.

— Așa sînt în siguranță, departe de pofta ta..., îl tachină ea.

Hugh o sărută din nou, avertizînd-o:

— Da... Pentru moment, ești în siguranță, draga mea, dar nu pentru totdeauna.

Capitolul 19

Luptîndu-se cu durerea surdă ce îi cuprinsese spatele, Kathryn se rezemă de grilajul boxei lui Sable, ca în fiecare zi din ultimele două luni. Scoase un măr din buzunarul fustei și îl oferi calului, care îl acceptă imediat. Kathryn îl mîngîie pe Sable pe bot, dar calul pufni zgomotos, așteptînd încă un măr.

— Ei! Ei! Ai să te faci tot atît de mare cum sînt eu acum, îl potoli Kathryn. Seamus, să ai grijă de calul meu, mai spuse Kathryn grăjdarului, înainte de a se întoarce.

— Da, doamnă, îi răspunse Seamus dintr-o boxă alăturată. Fiți fără grijă! În curînd, o veți putea călări.

— Altfel aș exploda cu siguranță, îl completă ea,

făcîndu-l pe Seamus să rîdă.

Avînd o sarcină neobișnuit de mare, Kathryn părea că e pe punctul de a se dezechilibra în orice moment. Văzînd-o plimbîndu-se de colo-colo, pînă și cei mai curajoși dintre oșteni încercară un sentiment de teamă. Hugh era cel mai nervos dintre toți, interzicîndu-i să mai iasă la plimbare neînsoțită.

«Oare soțul meu l-ar considera pe Vulcan un însoțitor potrivit?» se întreba Kathryn, în timp ce părăsea grajdurile.

Vulcan, care o așteptase afară, începu să dea din coadă bucuros și o urmă. Întrebîndu-se unde ar putea să fie Hugh în acel moment, Kathryn urmă cărarea ce ducea spre curtea castelului. Ar fi fost foarte bine dacă ar fi reușit să se furișeze în casă, fără ca cineva să descopere faptul că nu ascultase poruncile soțului ei.

Deschise ușa de la intrare și păși înăuntru. În hol nu era nimeni. Liniștită, se îndreptă repede spre scări urmată de Vulcan, care șchiopăta.

— Contesă! o strigă Patrick exact în momentul în care era gata să pună piciorul pe prima treaptă. Soțul tău te roagă să îl onorezi cu prezența în biroul său.

«La dracu'!» gîndi Kathryn și se simți ca vulpea prinsă în cotețul găinilor.

— Mulțumesc, îi răspunse lui Patrick, forțîndu-se să zîmbească.

Patrick se sprijini de perete și își încrucișă brațele

pe piept. Cînd Kathryn și complicele ei canin trecură prin fața lui, încercă să-și stăpînească zîmbetul. Dacă nu se înșela, contesa murmurase o înjurătură nedemnă de o lady.

În acest timp, forfota activităților curente părea să fi dispărut dintr-o dată. Cu precauție și înțelepciune, oștenii și servitorii se ascunseseră din calea furtunii ce se anunța.

Ajungînd în fața biroului, Kathryn își adună curajul și bătu încet în ușă. Sarcina o obosise și avea prea puține rezerve de energie pentru a se angaja în bătălia împotriva lui Hugh, care nu ceda niciodată. Bătu din nou în ușă, de data asta mai tare.

— Intră! se auzi o voce groasă dinăuntru.

Spre deosebire de Shane, la Hugh furia se manifesta gradat, dar o dată pornită, cea mai bună cale de a te feri era să îl eviți.

Kathryn ezită și dori să o șteargă în camera sa.

— La naiba! Am spus să intri! strigă Hugh, deschizînd brusc ușa.

Kathryn simți un nod în gît. Nu o întîmpină nici un zîmbet și nici o privire blîndă.

— Intră, repetă Hugh, dîndu-se la o parte, pentru a o lăsa să treacă. Ieși afară!

Kathryn se întoarse imediat.

— Dar...

— Nu tu. El!

Hugh îndreptă un deget spre Vulcan. După ce ușa se închise în urma cîinelui, Hugh se întoarse spre

Kathryn și îi spuse să ia loc.

— Am spus să stai jos! strigă Hugh.

Toți cei care se aflau în încăperile alăturate biroului, își făcură semnul crucii și mulțumiră Domnului pentru faptul că nu erau acum în pielea bietei contese.

— Foarte bine, dar aveam nevoie de un ajutor, îi răspunse Kathryn, încercînd să nu pară afectată de ieșirea lui.

De la o vreme, devenise mai înțelegătoare față de grija de care dădea dovadă soțul ei, pe cale de a deveni tată.

Imediat, Hugh fu lîngă ea și o ajută să se așeze pe scaun. Încercînd să găsească cea mai confortabilă poziție, Kathryn începu să se miște, urmărită de privirile atente ale lui Hugh.

— Săptămîna trecută te-am rugat să nu mai ieși singură din casă, începu Hugh.

Simulînd slăbiciunea, Kathryn își coborî privirea spre pîntecul ei.

«Nevastă-mea crede că dacă își pleacă privirea, eu o voi ierta acum și ori de cîte ori va crede ea de cuviință să mă înfrunte!» gîndi Hugh. «Prefăcută mică! Cine altul știe mai bine decît mine cît e de îndărătnică?»

— Plimbarea fără nici un rost nu e un lucru înțelept, continuă Hugh. Ai putea să naști în orice clipă. Chiar nu-ți dai seama?

«Încrezut și nesuferit!» gîndi Kathryn, blîndețea

din ochii ei fiind înlocuită cu o mînie reținută. «Crede că sarcina îmi ia mințile? Cine altcineva decît mine ar putea ști cel mai bine cum mă simt?»

— Ești ridicol, rosti Kathryn scurt, privindu-l mîndră.

Încercă să se ridice, dar Hugh puse o mînă fermă pe umărul ei și o forță să rămînă unde era. Se priviră unul pe altul în tăcere. Doar scheunatul lui Vulcan, de cealaltă parte a ușii, întrerupse tăcerea.

— Mă vei asculta, spuse Hugh încet, accentuînd cuvintele.

— Nu sînt prizoniera ta! insistă Kathryn.

— Mă vei asculta! strigă Hugh nervos și Kathryn tăcu. Nu vei mai părăsi casa neînsoțită! Și, dacă mai continui să mă contrazici, nu vei mai părăsi casa deloc.

Kathryn vru să protesteze, dar amenințarea lui Hugh o făcu să tacă.

— Prea bine, cedă ea, aruncîndu-i o privire morocănoasă.

Încercă apoi să se ridice, dar nu reuși să adune destulă putere pentru a-și urni trupul greu de pe scaun. Hugh se repezi și o ajută să se ridice, abținîndu-se să nu izbucnească în rîs.

— Mulțumesc, îi spuse Kathryn lui Hugh cu mîndrie.

Mergînd exact ca o rață, se îndreptă spre ușă. Cînd atinse clanța ușii, Hugh o opri:

— Katie?

— Da?

— Copiii și cîinii sînt însoțitori nepotriviți.

Fără a-l mai privi, Kathryn încuviință și ieși. Ușa se închise în urma ei, în timp ce Hugh rămase pe gînduri: procedase bine sau nu?

Traversă camera și își turnă un pahar de whisky. Îl bău repede și își mai turnă un pahar. Imaginea lui Kathryn, încercînd fără succes să se ridice de pe scaun, îi reapăru în fața ochilor. Dîndu-și capul pe spate, izbucni în rîs.

După-amiaza ce urmă, o găsi pe Kathryn stînd în fața căminului din camera ei. Durerea de spate, aproape constantă, o făcea să fie nervoasă și iritată, fără să aibă răbdarea necesară de a se ocupa de Shana și Maeve. De altfel, trimisese fetele la plimbare cu Nellie, înainte ca ele să devină ținta iritării ei.

Auzind tunete, Kathryn se ridică cu greutate și masîndu-și pîntecul se îndreptă spre fereastră. Aerul i se părea sufocant.

— Bună, îi spuse lui Polly, cînd aceasta își făcu apariția în cameră.

În momentul în care se întoarse pentru a o întîmpina, un fulger puternic brăzdă cerul în spatele ei.

— Dorești ceva? o întrebă Polly.

— De fapt, da. Știi, Sable nu este în boxa lui și mă întreb dacă furtuna ce se apropie nu l-a speriat deja.

— Să-l anunț pe Seamus? Patrick va...

— Nu vreau să fie nimeni deranjat, o întrerupse Kathryn frecîndu-și spatele cu amîndouă mîinile.

— Te simți bine? întrebă Polly speriată, observînd

gestul ei.

— Da, bine, spuse Kathryn zîmbind prefăcut. Dar mă voi simți și mai bine după ce ne vom convinge exact de starea lui Sable.

— Nu putem ieși acum, rosti Polly cu o voce tremurîndă.

— De ce nu? Te temi de cîteva picături de ploaie?

— Nu, mă tem de conte.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, o asigură Kathryn. Soțul meu mi-a permis să merg oriunde însoțită. Nu a menționat nimic de starea vremii. Vom avea nevoie de pelerine în caz că va începe ploaia înainte ca noi să ne întoarcem înapoi.

Polly clătină din cap. Dacă Hugh le-ar fi descoperit, ar fi pedepsit-o fără milă, iar mama și soțul ei l-ar fi ajutat desigur, făcîndu-i pedeapsa și mai amară. Nu, trebuia să refuze să ia parte la aventura asta.

Cîteva clipe mai tîrziu, Polly și Kathryn, îmbrăcate în pelerine de ploaie, străbăteau coridorul îndreptîndu-se spre scări. Polly deschidea drumul.

— Fii atentă să nu ne descopere cineva, îi șopti Kathryn ajungînd la trepte.

Polly încuviință. Apoi coborî și privi speriată în jur. După cîteva clipe, ridică o mînă. Kathryn coborî treptele, cît de repede îi permitea corpul ei și ieșiră în curte. Un fulger brăzdă cerul în depărtare și o rafală puternică de vînt se năpusti asupra lor.

— Mai bine ne-am întoarce. Nu vom reuși să ajungem la grajduri înainte de a izbucni furtuna, mormăi

Polly. Dacă ne gîndim bine...

Kathryn îi aruncă o privire încruntată. Întorcîndu-se spre dreapta, porni spre capelă.

— Unde mergem? întrebă Polly, prinzînd-o de braț. Grajdurile sînt în direcție opusă.

— Vom face un ocol pentru a nu fi observate, răspunse Kathryn. Urmează-mă!

Schimbară direcția încet spre dreapta și trecură pe lîngă grădină, bucătărie și dormitoarele servitorilor. Ajunseră la grajd exact în clipa în care se porni ploaia.

Masîndu-și în continuare spatele, Kathryn îl găsi pe Sable în boxă. Seamus era acolo. Polly își dădu seama că stăpîna ei nu se simțea atît de bine pe cît pretindea.

— După cum vedeți, Sable e pe mîini bune, spuse Polly. Dacă furtuna îl va speria, Seamus e aici, iar noi putem să ne întoarcem la castel.

— Nu vă faceți griji, adăugă Seamus. Calul dumneavoastră este oricum și preferatul meu.

— Bine, le răspunse Kathryn. Să ne întoarcem!

Încheindu-și pelerinele și trăgîndu-și glugile pe cap, Kathryn și Polly ieșiră din grajd. Ploaia în rafale puternice le biciuia obrajii. Kathryn hotărî să se întoarcă pe drumul ce ducea direct la castel. La urma urmei, lui Hugh nu-i rămînea altceva de făcut decît să se înfurie și să țipe la ea...

Brusc, Kathryn simți o durere atroce în spate. Căzu în genunchi și se murdări de noroi.

— Oh! țipă Polly. Mă duc să aduc ajutoare.

— Calmează-te, prostuțo, și ajută-mă să mă ridic! rosti Kathryn cu putere. Refuz să-mi petrec restul zilei ascultînd protestele lui Hugh.

Polly o ajută pe Kathryn să se ridice. Ținîndu-se de braț, reușiră să ajungă în curtea castelului. Sperînd să intre în casă neobservate, Polly deschise încet ușa de la intrare și păși înăuntru. Nu era nimeni în hol.

Convinse că reușiseră să evite furia contelui, străbătură împreună holul. Dar fiecare pas pe care îl făceau le trăda prezența. Cînd Kathryn puse piciorul pe prima treaptă, se auzi o voce ca un tunet, care o făcu să încremenească.

— Ce înseamnă asta? strigă Hugh, observînd cît de udă și de murdară era soția lui.

Kathryn îi zîmbi nepăsătoare lui Hugh și îl privi pe Patrick a cărui figură exprima efortul imens pe care îl făcea pentru a nu izbucni în rîs.

— Tocmai mă îndreptam spre camera mea, îi răspunse Kathryn.

— Ai fost afară! o acuză Hugh.

Kathryn coborî privirea spre hainele ei ude. Știa că era imposibil să mintă. Brusc, îl privi pe Hugh în ochi.

— Ce spirit de observație ai! E o onoare pentru mine faptul că m-am măritat cu...

Hugh ridică mîna vrînd să o lovească, dar se opri cînd ochii ei căpătară o expresie de ură. Încet, cobo-

rî mîna și o privi lung cîteva momente. Se așternu o liniște apăsătoare și, simțindu-se vinovată, Kathryn se mișcă stingherită de pe un picior pe celălalt.

— Chiar atît de puțin îți pasă de copilul nostru? o întrebă Hugh calm.

— Eu..., eu..., nu m-am gîndit...

— Ai un obicei foarte prost de a nu te gîndi înainte de a face ceva, continuă Hugh. Nu ți-ai dat seama că poți să naști în orice moment?

— De fapt, nașterea a început, se strîmbă Kathryn cuprinsă de o durere bruscă.

Începînd să gîfîie, se sprijini de Hugh, care înjurînd, o ridică în brațe.

— Aduceți-o pe Maude! strigă el urcînd treptele.

Atît Polly cît și Patrick alergară după Maude ciocnindu-se în goana lor.

— Dispari, nepriceputule! îi aruncă Polly nervoasă.

Patrick se dădu la o parte lăsînd-o să treacă, dar ochii i se îngustară auzind cuvintele soției lui. Se sprijini de perete și urmări mișcarea șoldurilor lui Polly, care se îndepărta grăbită.

«Contesa e prea binevoitoare și exercită o influență prea puternică asupra soției mele...» gîndi Patrick. «Ce-i mai trebuie de fapt e un pîntece care să rivalizeze cu al stăpînei sale».

Chicoti la acest gînd și un zîmbet îi apăru pe față. Imediat ce lucrurile se vor mai liniști, va avea el grijă de pîntecul lui Polly. Și cu asta îi va închide gura! Apoi se îndreptă spre salon și își turnă un pahar de

whisky. Avea de așteptat nașterea moștenitorului Dungannon-ului.

— Lasă-mă jos. Durerea a trecut, îi spuse Kathryn lui Hugh, cînd ajunseră în camera ei.

Hugh o privi cîteva clipe neîncrezător, apoi o lăsă încet din brațe. O ajută să-și scoată pelerina udă și murdară, apoi o aruncă într-un colț.

— Unde te mai duci? o întrebă în momentul în care Kathryn se îndreptă spre dulapul de haine.

Kathryn se opri, surprinsă de panica din vocea lui.

— Vreau cămașa de noapte albastră.

— Îți aduc eu cămașa de noapte, spuse Hugh. Treci în pat!

— Nu! Nu vreau să stau în pat pînă ce nu va veni timpul.

— Bine, vino, rosti Hugh blînd, strîngîndu-i mîinile. Stai aici...

O conduse pe Kathryn pe scaunul din fața căminului și o ajută să se așeze. Apoi se îndreptă spre dulapul de haine din care, după cîteva secunde, scoase triumfător cămașa de noapte albastră. O ajută să se ridice și să-și dezbrace bluza, fusta și lenjeria intimă, după care o ajută să îmbrace cămașa de noapte. Foarte grijuliu, o ajută să se așeze încet pe scaun.

— Adu apă! îi porunci Kathryn. Nu se cuvine să-mi cunosc fiul atît timp cît sînt murdară pe față.

Hugh zîmbi și traversă grăbit camera pentru a-i îndeplini dorința. Cîteva clipe mai tîrziu, Kathryn se

ghemui pe scaun, copleșită de o nouă contracție dureroasă.

Ca și cum i-ar fi putut da puterea lui, Hugh se așeză în fața ei și o strînse de mînă. Nu putea face nimic altceva decît să-i privească suferința. Simțindu-i atingerea, Kathryn deschise ochii. Picături de sudoare se scurgeau încet pe tîmplele ei.

«Doamne – gîndi Hugh – de ce e nevoie ca bucuria adusă de un prunc să urmeze unei suferințe atît de mari?»

Nașterea copilului său era o problemă pentru care Hugh nu era pregătit, ci pur și simplu îl depășea și, din acest motiv, el suferea enorm.

După ce durerea trecu, Kathryn respiră adînc.

— Cînd copilul e în brațele ei, orice mamă uită durerea, îi spuse lui Hugh, începînd să-și spele fața. Pînă la următorul...

Ușa se deschise brusc și apărură Maude și Polly.

— Polly, fă focul în cămin și încălzește apă, îi porunci Maude care începuse să aranjeze patul.

— Refuză să se așeze pe pat, se plînse Hugh.

— Nici o grijă. În curînd, va fi forțată, îi răspunse Maude, rîzînd de privirea pierdută a contelui intrat în panică. Mai bine v-ați duce jos. Nu arătați prea bine și s-ar putea să nu rezistați aici.

— Rămîn aici.

— Vreau să fac cîțiva pași, spuse Kathryn.

— Cîțiva pași?

— Da.

Mormăind în sinea lui ceva despre încăpățînarea femeilor, Hugh o ajută pe Kathryn să se ridice și să meargă pînă la fereastră, cuprinzîndu-i spatele cu un braț. Cîteva minute, se plimbară încet prin cameră, oprindu-se în momentul în care contracțiile deveniră din ce în ce mai puternice. După ce durerea trecu, reluară plimbarea.

— Nu arăți prea bine, spuse Kathryn, sesizînd paloarea lui Hugh. Mai bine stai cu Patrick.

— Vreau să-mi văd fiul născut, insistă Hugh.

— Atunci e timpul să...

Mult mai puternică decît precedenta, o nouă contracție o făcu să se crispeze de durere. Hugh o ținea strîns, în timp ce ea își îngropase fața la pieptul lui. După ce durerea trecu, o ridică în brațe și se îndreptă spre pat.

— Ține-mă! țipă Kathryn, prinzîndu-se de umerii lui cînd durerea reveni.

Panica ei crescu o dată cu intensitatea durerii.

Hugh se așeză pe marginea patului, îmbrățișînd-o în continuare pe Kathryn, care își sprijinea capul pe pieptul lui.

Maude îi ridică atentă cămașa de noapte, lăsînd-o goală de la piept în jos.

— E un copilul mare, spuse ea. Trebuie să fie băiat.

Kathryn îi zîmbi slab lui Hugh care o sărută pe frunte. Aproape imediat o nouă contracție o cuprinse și, cu toată durerea insuportabilă, simți o umezeală

caldă între coapsele ei.

— Iată lichidul, strigă Maude de la capătul patului. Katie împinge cînd îți spun eu, dar nu înainte.

Durerea era atît de constantă acum, pe cît de rapide și de scurte fuseseră contracțiile. O înconjurase ca o ceață groasă, învăluind-o, pînă în momentul în care auzi o voce autoritară.

— Împinge!

Kathryn se supuse ordinului, venit parcă de la mare distanță.

— Se vede capul, spuse Maude. Împinge!

Kathryn își adună puterile. Privirea lui Hugh era răvășită de ceea ce i se părea a fi o dramă.

— Umerii, strigă Maude. Împinge!

Cu un ultim efort, Kathryn se supuse și copilul se ivi pe lume. Maude îi șterse gura și îl lovi peste fund, făcîndu-l să plîngă și totodată să respire. Cu un zîmbet pe buze, Maude ridică bebelușul în așa fel încît Hugh să-i vadă semnul masculinității.

— Un fiu! izbucni Hugh bucuros.

Maude așeză ușor copilul la pieptul Kathrynei. Protestînd împotriva ivirii sale neașteptate pe lume, copilul continua să plîngă.

— Are vocea ta, spuse Kathryn, privindu-l fix pe Hugh, care îi zîmbea continuu.

Maude tăie și cusu cordonul ombilical, apoi dădu copilul lui Polly a cărei treabă era să-l spele și să-l înfeșe. Ea urma să se ocupe de Kathryn.

Hugh își sărută soția și-i mulțumi, apoi, ca și cum

ar fi fost atras de un magnet, o urmă pe Polly pentru a-și vedea fiul.

Curînd, Kathryn își strînse fiul adormit la piept.

— Îți mulțumesc pentru fiul meu, îi spuse Hugh, sărutînd-o tandru pe obraz.

— Al nostru, îl corectă Kathryn. Nu-i așa că e perfect? Chiar mi se pare că seamănă cu tine. Părul și tenul... sînt ale tale, fără să mă mai gîndesc și la temperament.

— Sînt sigur că nu am mai văzut niciodată un copil atît de frumos, fu de acord și Hugh, trăgîndu-și un scaun aproape de pat.

Cei doi părinți începură să-l privească cu atenție pe cel ce le adusese atîta bucurie.

— Ce nume îi vom pune? întrebă Kathryn, rupînd tăcerea.

— Să ne gîndim bine...

— Aș vrea să-l cheme ca pe tatăl tău, zise Kathryn. Matthew este un nume potrivit.

— Matthew Timothy Conn O'Neill, murmură Hugh cu lacrimi de emoție în ochi.

— Mulțumesc, dragul meu, spuse Kathryn. Viitorul conte de Tyrone ar trebui să aibă legături strînse pe ambele țărmuri ale Mării Irlandei. De ce nu am alege două perechi de nași?

Hugh zîmbi încîntat de idee și sugeră:

— Lordul și Lady Burke ar putea fi niște nași extraordinari din partea Irlandei.

Fu rîndul lui Kathryn să zîmbească mulțumită.

— Fratele meu e favoritul reginei și ar fi o alegere excelentă ca naș din partea Angliei.

— Dar nașa din partea Angliei? o întrebă Hugh. Ai vrea să fie Brigette?

— Prin căsătorie, sora ta Brigette este scoțiancă, îi răspunse Kathryn. Dar de ce să nu ne gîndim mai departe și să nu țintim mai sus? Reginei i-ar fi aproape imposibil să-și repudieze vreodată finul, care e și nepotul unuia dintre favoriții ei. Regina va fi nașa engleză a lui Matthew.

— Draga mea, cu fiecare zi ce trece, gîndești la fel ca mine.

— Adineauri nu spuneai același lucru, îi reaminti Kathryn. Spuneai că nu...

— Să uităm ce s-a întîmplat, o întrerupse Hugh. Pînă data viitoare... Matthew are voie să mă însoțească în salon?

— Da, dar numai pentru cîteva minute și să fie bine înfășat. Polly te va însoți. Poate se va hotărî și Patrick.

Maude începu să rîdă zgomotos, în timp ce Polly roși.

Însoțit de camerista lui Kathryn, Hugh își luă fiul și coborîră spre salon. Oștenii și servitorii casei umpluseră sala pînă la refuz. Strîngîndu-și fiul la piept, Hugh se îndreptă încet spre masa cea mare, în timp ce toți cei prezenți așteptau cu înfrigurare.

— Domnilor! rosti Hugh cu voce puternică, după care începu să zîmbească. Vi-l prezint pe Matthew

Timothy Conn O'Neill, moștenitorul Dungannon-ului.

Chiote și strigăte sălbatice de bucurie izbucniră din piepturile tuturor. Hugh își privi fiul cu mîndrie. Copilul deschise ochii pentru cîteva clipe, speriat de vacarmul din jurul lui. Hugh îl privi atent. Ochii albaștri spre verde, ca două smaralde, îl priveau din brațele sale.

«Da, părul și tenul seamănă cu ale mele, dar ochii sînt ai Kathrynei...»

Apoi își ridică fiul spre cer, în așa fel încît toți să poată vedea miracolul din brațele sale. Imediat urmă un nou chiot de bucurie, în timp ce copilul începu să plîngă.

— Cred că e timpul să fie lîngă mama lui, spuse Hugh, dîndu-i copilul lui Polly. Intenționez să toastez pentru primul meu fiu cu fiecare dintre oamenii mei.

Polly zîmbi auzindu-l vorbind astfel de *primul* lui fiu și se îndreptă spre hol. Lîngă ușă, Patrick rezemat de perete, o urmărea atent. Îi plăcea cum arăta nevasta lui cu un copil în brațe.

Polly roși furioasă cînd trecu pe lîngă el. Nu încăpea nici o îndoială asupra semnificației privirii și zîmbetului lui Patrick.

Urmărind-o cu privirea, Patrick îi admiră șoldurile. Nu va mai dura mult pînă ce fiul lui va fi la pieptul lui Polly.

Cu această priveliște în fața ochilor, se îndreptă spre Hugh pentru a-l felicita și a toasta pentru moștenitorul Dungannon-ului.

Tîrziu, clătinîndu-se din cauza băuturii, Hugh intră în camera Kathrynei. Se apropie încet de pat, privindu-și cu dragoste soția și fiul. Se așeză pe un scaun și, vreme de cîteva ceasuri, stătu de veghe lîngă ei. Apoi, înăbușindu-și un căscat, se ridică încet și o sărută pe Kathryn pe frunte.

— Nu te teme, fiule, șopti el. Te vor urma mulți frățiori și surioare.

Apoi zîmbi. Curînd, Kathryn va redeveni soția lui și ei doi vor dormi din nou în același pat.

Capitolul 20

«La dracu' cu inima ei de gheață!» gîndi Hugh nervos, în biroul său.

Kathryn se refăcuse după naștere, dar frica ei în privința relațiilor lor, rămăsese intactă. Numai Dumnezeu știa cît de mult se străduise Hugh să învingă această frică, dar, de fiecare dată cînd încerca, soția sa începea să plîngă și să-l roage să mai aștepte un timp. Cine și-ar fi putut imagina că Turlough le-ar putea distruge căsnicia chiar și din mormînt? În curînd, Dungannon-ul urma să primească oaspeți pentru botezul lui Matthew, iar el nu reușise încă să o convingă pe Kathryn să împartă același pat...

Ușa se deschise deodată și în pragul ușii apăru

Kathryn, mai frumoasă și mai tentantă ca niciodată. Purta o fustă din catifea verde și o bluză cu o croială largă la umeri. Decolteul, ca și partea de jos a fustei, erau împodobite cu broderii cu fir de aur. Părul roșcat fusese pieptănat cu cărare pe mijloc și împletit în două cozi prinse deasupra urechilor cu două clame din aur strălucitor. Nu purta altă bijuterie decît verigheta.

Cu obrajii îmbujorați din cauza pregătirilor febrile pentru botezul lui Matthew, părea mai proaspătă ca un fruct copt. În timpul scurs de la naștere, talia ei revenise la dimensiunile obișnuite, dîndu-i chiar impresia de fragilitate. Totuși, faptul că alăpta îi dădea un surplus de voluptate. Figura ei tînără și corpul suplu contraziceau nașterea a trei copii.

— Escorta lordului Burke se apropie, îi spuse ea.

— Vin acum.

Ca și cum ar fi fost apăsat de greutatea emoțiilor și gîndurilor sale, Hugh se ridică încet de pe scaun. Ieșiră împreună în curte.

O mulțime de oameni cu bagaje, urmați de caleașca lordului Burke se opriră în curtea castelului. După cum părea, pentru Lady Fiona, fusese o călătorie nu prea plăcută. Slujitorii lui Hugh se amestecară cu cei ai lui Burke, dînd o mînă de ajutor la descărcarea bagajelor.

Lordul Burke descălecă de pe armăsarul său. Se înclină curtenitor în direcția Kathrynei, apoi o ajută pe Fiona să coboare din caleașcă.

Purtînd o rochie din catifea albastră și o manta superbă, Fiona părea mai frumoasă ca oricînd. Întotdeauna proaspătă, înfățișarea ei era la fel de inocentă, chiar după nașterea fiicei lor.

Văzînd-o pe Kathryn, Fiona se bucură și alergă spre ea. Se aruncară una în brațele celeilalte, rîzînd, plîngînd, sărutîndu-se și îmbrățișîndu-se.

Atentă la Fiona, Kathryn nu mai observă nimic în jur. Lordul Burke se întorsese spre caleașcă pentru a ajuta încă o persoană să coboare, în timp ce Hugh se apropiase pentru a-și întîmpina prietenul și acest musafir neașteptat.

Tînăra ce coborî din caleașca Lordului Burke era de înălțime medie și fusese binecuvîntată cu o piele de culoarea piersicilor. Părul ei era auriu-strălucitor, iar ochii – ca două safire albastre.

— Felicitări cu ocazia nașterii fiului tău! zîmbi Burke, strîngîndu-i mîna lui Hugh.

— Mulțumesc, îi răspunse Hugh zîmbind în același timp enigmaticei făpturi de lîngă lord. Bine ați venit la Dungannon! îi spuse el tinerei. Sînt sigur că aceste ziduri străvechi nu au mai văzut un chip așa frumos ca al dumneavoastră.

Flatată de acest compliment, femeia zîmbi. Un val de roseață îi coloră obrajii, accentuîndu-i frumusețea.

— Aș vrea să ți-o prezint pe Lady Aisling O'Brian, verișoara Fionei, începu Lordul Burke. Dacă nu mă înșel, Aisling și soțul său au fost invitați la nunta

voastră.

Aisling îi întinse o mînă lui Hugh, spunîndu-i:

— Este o adevărată onoare să îl cunosc pe cel mai mare nobil din Irlanda.

Îi zîmbi atît de dulce, încît Hugh se gîndi imediat la ea ca la un înger.

— Dacă îmi permiteți, spuse Hugh, cred că sînteți într-adevăr demnă de numele pe care îl purtați – un adevărat vis.

— Un vis plăcut, sper..., murmură Aisling, roșeața ei accentuîndu-se pe măsură ce îl privea pe Hugh.

— Un vis mai mult decît plăcut, răspunse Hugh.

— Fiona dorea să aibă companie, interveni Burke în discuție, iar Aisling tocmai a rămas văduvă.

— Doamnă, condoleanțele mele pentru pierderea suferită, rosti Hugh imediat.

— Mulțumesc, domnule, dar l-am urît pe fostul meu soț, îi răspunse Aisling, după care izbucni în rîs văzînd expresia încurcată a lui Hugh.

Trilurile de veselie ale lui Aisling îi atraseră atenția Kathrynei. Fiona o conduse pe Kathryn spre verișoara ei.

— Această tînără încîntătoare este verișoara mea, Aisling, i-o prezentă Fiona. Aisling, ți-o prezint pe contesa de Tyrone, Lady Kathryn.

— Sîntem încîntați că ați venit pentru botezul fiului nostru, o întîmpină Kathryn.

— Mulțumesc, îi răspunse Aisling, fixînd-o pe Kathryn cu o privire calculată.

Contesa de Tyrone era o femeie frumoasă, dar ar fi pierdut mult prin comparație cu ea.

— Nașterea primului fiu este întotdeauna o ocazie deosebită. Mă întreb dacă băiatul e tot atît de atrăgător ca tatăl lui, continuă ea întorcîndu-se spre Hugh.

Hugh fremătă mîndru la auzul complimentului, în timp ce privirea Kathrynei analiza încet trăsăturile frumoasei Aisling. Oare imaginația îi juca feste? Sau într-adevăr Aisling se purta prea rece cu ea și prea cald cu Hugh? După expresiile întipărite pe fețele celorlalți, se părea că nici unul nu gîndea ca ea...

— Doamnă, permiteți-mi să vă conduc, îi spuse Hugh lui Aisling.

— Îmi faceți o mare onoare, îi răspunse Aisling, acceptînd brațul său. Vă rog să-mi spuneți pe nume. Între prieteni apropiați nu încap formalitățile. Pot să vă numesc Hugh?

Hugh zîmbi încîntat și încuviință.

— Am auzit că Dungannon-ul are o istorie aparte, continuă Aisling. Aș vrea să vizitez domeniul înainte de a pleca, Hugh.

— Bineînțeles, îi răspunse Hugh. Tot ce dorești...

Kathryn rămase în urmă, cu privirea ațintită asupra lor. Amintindu-și de datoriile ei de gazdă, le zîmbi celorlalți doi oaspeți și îi conduse în casă.

Hugh îi pofti în salonul cel mare, conducîndu-i spre scaunele din fața căminului. Alungînd răcoarea lunii octombrie, un foc vesel ardea în cămin. La un semn a Kathrynei, o servitoare le aduse cel mai bun

whisky care exista la Dungannon pentru bărbați și un vin ușor pentru doamne.

Maeve și Shana se năpustiră în hol. Vulcan le urmă șchiopătînd și lătrînd.

Așa cum repetase mai mult de o săptămînă întreagă, Maeve se opri și făcu o plecăciune în fața oaspeților, cu eleganța unei regine. Shana o urmă imediat, dar nu reuși decît să cadă în fund cu o bufnitură surdă. Vulcan se năpusti imediat spre ea și începu să o lingă pe față, în timp ce Shana izbucni în rîs, molipsindu-i pe toți cei prezenți în salon. Clătinînd din cap, Hugh o ridică pe Shana pe genunchii săi și o sărută pe obraz.

— Ce copii încîntători! exclamă Aisling.

— Mulțumesc.

Și Kathryn se întrebă dacă nu se înșelase prima dată asupra ei.

— Fetele sînt ale contesei, nu? întrebă Aisling cu o voce mieroasă, privind în direcția lui Hugh. Am dreptate?

Hugh aruncă o privire spre Kathryn, apoi își drese glasul:

— Shane O'Neill e tatăl lor, dar eu sînt singurul tată pe care și-l amintesc și le consider ca fiind fetele mele. Nici nu e nevoie să mai spun cît de mult le iubesc. Nu-i așa, prințesa mea?

O sărută din nou pe Shana pe obraz, iar micuța de doi ani, îl privi cu ochii ei albaștri războinici și își încolăci brațele în jurul gîtului său.

— Te iubesc, declară Shana.

Îl sărută zgomotos pe buze și își sprijini capul pe umărul său. Cu o maturitate feminină incredibilă pentru vîrsta ei, Shana le provocă pe cele trei doamne de față, inclusiv pe mama ei, în încercarea de a-i lua locul lîngă Hugh.

Hugh surîse, iar Kathryn îi zîmbi cu indulgență fiicei sale. Nu putea decît să se întrebe dacă nu cumva, într-o bună zi, frumusețea Shanei și manierele sale vor încăpea pe mîna unui bărbat care nu va ști să le aprecieze.

— Generozitatea și bunătatea sînt trăsături rar întîlnite la oameni mari ca tine, îi spuse Aisling lui Hugh.

Kathryn se înecă brusc cu o înghițitură de vin.

Dîndu-și seama că rîdea de el, Hugh îi aruncă o privire furioasă. Din fericire, Nellie îl aduse pe Matthew în salon chiar în acel moment.

— Iată-l pe prințul meu! anunță Kathryn, luîndu-l din brațele doicii. Ca majoritatea femeilor, Fiona și Aisling se îngrămădiră în jurul băiatului, care începu să privească foarte curios fețele străine cu ochii săi albaștri-verzi.

— Ce copil frumos! murmură Fiona.

— Da, fu de acord Aisling.

Kathryn zîmbi mîndră, mulțumită de complimentul la adresa lui Matthew.

— Presupun că trebuie să plătesc rămășagul, spuse Lordul Burke.

Hugh zîmbi șmecherește, în timp ce Kathryn își privea fix soțul. Hugh părea să acorde tot mai multă atenție decolteului lui Aisling, pe măsură ce aceasta se apleca să vadă mai bine copilul. Gelozia amară îi cuprinse sufletul pentru prima dată de cînd era căsătorită cu Hugh.

— Cred că acest băiat chipeș seamănă cu tatăl lui, spuse Aisling.

Conștientă de privirea atentă a contelui, Aisling se aplecă și mai tare, într-o atitudine provocatoare.

Hugh zîmbi, privindu-și apoi soția. Spre deosebire de Aisling, ochii Kathrynei exprimau furie și ură.

Lordul Burke, sesizînd schimbul de priviri dintre Kathryn și Hugh, o privi acuzator pe Fiona, care își coborî privirea în semn de regret. Venirea lui Aisling la Dungannon se dovedise a fi o gravă eroare.

— Trebuie să fii mîndru că Lady Kathryn a reușit să nască un băiat după două fete, îi spuse Aisling lui Hugh cu o voce plină de inocență. Niciodată nu poți fi prea sigur, știi doar...

«Frumusețea înseamnă cuvinte și fapte frumoase...» decise Hugh schimbîndu-și atitudinea față de Aisling. Insinuările acestei frumuseți o făceau însă urîtă.

Kathryn vru să replice, dar Matthew alese același moment pentru a începe să plîngă. Hugh încercă să risipească atmosfera tensionată spunînd:

— Cu toate că fiul meu mi-a moștenit chipul, din nefericire a moștenit dispoziția mamei lui.

Greșise rostind aceste cuvinte. Cu toții izbucniră în rîs, cu excepția lui Kathryn, care se ridică încordată.

— Lui Matthew îi este foame, rosti Kathryn în timp ce gura copilului îi căuta sfîrcurile prin bluză. Vă rog să mă scuzați.

— Sînt surprinsă că Lady Kathryn nu a angajat încă o doică, spuse Aisling.

Părăsind salonul, Kathryn aruncă o privire înapoi și o observă pe Aisling zîmbindu-i provocator lui Hugh.

— Katie este o mamă extraordinară și, în plus, îi place să își îngrijească singură copiii, își apără Hugh soția.

— Ciudat, remarcă Aisling. Totuși, nu ești de acord că un copil flămînd întrerupe atîtea activități interesante, mai ales noaptea?

Strîngînd din dinți, Kathryn aruncă o ultimă privire asupra lui Hugh, înainte de a ieși din salon. În clipa următoare însă, un zîmbet îi apăru în colțul buzelor.

Aparent nemulțumită de atenția pe care o acorda Hugh celeilalte femei, Shana optă pentru un atac frontal asupra tatălui ei. Se înălță pe genunchii lui și, trăgîndu-l de nas, îl forță să o privească.

— Te iubesc, tată, murmură Shana, în timp ce toți începură să rîdă.

Înainte de cină, Hugh deschise ușa ce făcea legătura dintre camera lui și a Kathrynei și se strecură ușor. O găsi în fața oglinzii, lîngă cutia cu bijuterii.

Remarcă eleganța ei deosebită și grija cu care se aranjase, făcînd-o extrem de atrăgătoare.

Adîncită în gînduri, Kathryn părea o statuie de marmură. Rochia ei, creată special pentru a atrage privirile tuturor, avea o croială impecabilă: decolteul îndrăzneț și mijlocul strîns îi puneau perfect în evidență talia și sînii voluptoși.

Hugh se așeză pe scaunul din fața căminului, sperînd că soției lui îi revenise buna dispoziție.

— Sînt aproape gata, dragul meu, spuse Kathryn fără să întoarcă privirea spre el.

Intrigat de dulceața din cuvintele ei, Hugh se întrebă ce punea la cale, dar Kathryn părea atentă doar la alegerea bijuteriilor pe care urma să le poarte în această seară. Hugh se relaxă, întinzîndu-și leneș picioarele și admiră desăvîrșita frumusețe a soției sale. Căutînd în cutia cu bijuterii, Kathryn scoase un colier de perle și îl ridică spre gît. Nehotărîtă, îl puse înapoi. Hugh începu să zîmbească. Își imagina prea bine ce gîndea ea, după cum pufnea îmbufnată. Apoi Kathryn alese un colier din opal. După ce îl cîntări din priviri mult timp, îl aruncă și pe acesta înapoi în cutie.

— Nu-mi place Lady Aisling, rosti Kathryn deodată. Tu ce părere ai?

— Cred că e nedrept să judeci o persoană după o singură întîlnire, îi răspunse Hugh.

Kathryn bombăni auzindu-i răspunsul. Apoi găsi colierul care i se păru potrivit cu ținuta și dispoziția

ei. Era colierul aurit al familiei, purtat întotdeauna de aleasa șefului clanului O'Neill. Nu numai că se potrivea perfect, dar era și cît se poate de sugestiv pentru Aisling și chiar pentru Hugh. Închise cutia și se întoarse spre Hugh zîmbind.

— Mă ajuți, te rog?

Hugh se ridică și se apropie de ea. Luînd colierul din mîna ei, i-l închise la spatele.

— Crezi că e drăguță? întrebă Kathryn.

— Cine?

— Lady Aisling.

Kathryn încercă să-și păstreze calmul și să pară neinteresată, dar vocea ei trăda nerăbdare și iritare.

— Ei?

— Destul de drăguță.

Derutat la început de întrebările ciudate ale soției sale, Hugh își dădu seama deodată care era cauza acestora: Kathryn era geloasă.

Hugh zîmbi satisfăcut. Era perfect adevărat că oricine dorea întotdeauna ceea ce și alți oameni doreau. Cel puțin aparent, atenția pe care o manifestase el față de Lady Aisling o determinase pe soția lui să-și manifeste gelozia.

— Ești cumva geloasă? întrebă Hugh.

— Lady Aisling nu are nimic care să îmi lipsească, îi răspunse Kathryn.

După ce încheiase colierul, Hugh nu își retrăsese mîinile de pe gîtul Kathrynei. Cu îndemînare, îi masă umerii și îi șopti aproape de ureche:

— Ești atît de încordată, dragostea mea!

— Probabil emoțiile..., murmură Kathryn, tresărind cînd buzele lui Hugh îi atinseră gîtul. Senzația îi era familiară și, cu toate că tînjea după atingerea soțului ei, mintea i se opunea în continuare.

Hugh o întoarse cu fața spre el și o sărută pe buze. Apoi îi zîmbi și îi oferi brațul său:

— Să ne alăturăm oaspeților noștri!

Salonul semăna cu un stup uriaș, în care forfoteala și zumzăiala nu mai contenea. Braț la braț, Hugh și Kathryn înaintară spre masa lor. Hugh își salută oamenii, iar Kathryn, respectată și iubită de toți, zîmbi și înclină ușor capul, răspunzînd tuturor.

Ajungînd la masă, Hugh îi sărută mîna ceremonios. Kathryn îi zîmbi la rîndul ei și aruncă o privire spre Aisling, remarcînd că frumoasei blonde nu îi convenea ipostaza soțului devotat și curtenitor.

În clipa următoare, Hugh îi oferi Kathrynei primul motiv de dezamăgire din multele ce aveau să-i urmeze.

— Nu trebuie să ne neglijăm musafirii, nu-i așa, draga mea? o întrebă, eliberîndu-și mîna. Ar trebui să fim cele mai bune gazde pentru oaspeții noștri.

Fără alte cuvinte, Hugh o conduse pe Kathryn la capătul mesei, lîngă Fiona. Întorcîndu-se, se depărtă și se așeză pe locul dintre Aisling și Lordul Burke.

Din locul ei, Kathryn privi de-a lungul mesei și observă rochia lipsită de bun simț a lui Aisling, ce lăsa goală o porțiune exagerat de mare a trupului ei. Se

încruntă în momentul în care Hugh se apleca și-i șopti ceva lui Aisling.

— E ceva în neregulă? întrebă Fiona.

— Nu. Mă gîndeam la asemănarea stranie între tine și verișoara ta.

— Adevărat? Cu excepția culorii ochilor nu știam că există vreo asemănare, spuse Fiona surprinsă.

Kathryn zîmbi rece.

— Mai povestește-mi despre Grania.

Tot timpul mesei, care i se păru fără sfîrșit, Kathryn păstră un surîs șters pe figură. Politicoasă, ascultă flecăreala continuă a Fionei, din momentul conceperii Graniei, pînă în momentul în care plecase spre Dungannon. Urmări foarte atentă fiecare privire și cel mai mic gest al lui Hugh, pînă ce tristețea o copleși.

Cînd cina luă sfîrșit, Hugh privi pentru prima oară în acea seară spre ea și îi făcu semn că oștenii și slujitorii trebuiau lăsați să continue petrecerea singuri. Împreună cu oaspeții, plănuiră să se retragă în birou. Ridicîndu-se, Hugh îi oferi galant brațul său lui Aisling și o lăsă pe Kathryn să îi urmeze împreună cu cei doi Burke, care schimbară priviri îngrijorate.

În birou, Hugh îl servi pe Lordul Burke cu un pahar de whisky și observă iritarea crescîndă a Kathrynei. Aisling refuzase să lase liber locul de lîngă Hugh și Kathryn se simțea ca un străin în propria casă.

— Ai un gust admirabil în ceea ce privește biju-

teriile, i se adresă Ailsling lui Hugh. Îmi place foarte mult colierul soției tale.

Hugh vru să-i răspundă, dar Kathryn fu mai rapidă.

— Mulțumesc, spuse ea, mîngîind încet colierul, stîrnind astfel invidia lui Aisling. Este un colier extraordinar, cu o însemnătate absolut deosebită. A fost moștenit de-a lungul multor generații, ca simbol al femeii alese de conducătorul clanului O'Neill. Doar această femeie poate purta acest colier – atît timp cît este soția șefului clanului.

Nu încăpea nici o îndoială asupra avertismentului din cuvintele ei, iar Aisling o privi cu răutate. Hugh se înecă cu o înghițitură de whisky.

— Ce mai e nou prin Dublin? îl întrebă el pe lordul Burke, încercînd să schimbe subiectul conversației pe un tărîm mai sigur.

— P... pardon?

Lordul Burke încercă să mascheze iritarea cauzată de cele două feline care își scoteau ghearele una la cealaltă.

— Katie, am auzit ceva grozav..., interveni Fiona.

— Noutatea cea mai grozavă pe care am auzit-o vreodată a fost de departe cea legată de răpirea lui Lady Kathryn, o întrerupse Aisling nepoliticoasă.

Reduși la tăcere, cei doi Burke și cei doi O'Neill o priviră lung pe Aisling. Observînd privirea soției lui, Hugh se simți înfricoșat de sclipirea de ură și dușmănie din ochii ei.

— Cît de greu trebuie să fi fost pentru tine, Hugh,

continuă Aisling imperturbabilă. Cred că e destul de neplăcut ca soția ta să devină ținta tuturor glumelor. Într-adevăr, trebuie să fie foarte neplăcut.

— Aisling cum îndrăznești să pronunți asemenea cuvinte? țipă Fiona. Nici pentru Katie nu a fost ușor să fie răpită!

Kathryn păli. Expresia ei devenise un amestec de durere și ură.

«Cum îndrăznește pisica asta însetată de sînge să îmi rănească soția?» se întrebă Hugh morocănos, simțind impulsul de a o strînge de gît pe Aisling.

Din fericire pentru ea, Aisling era musafira lor și trebuia deci tratată ca atare.

Prefăcîndu-se, Hugh se forță să zîmbească.

— Ce spui Aisling? Mîine ar putea fi o zi grozavă pentru o excursie pe domeniul Dungannon-ului.

— Mi-ar face o foarte mare plăcere, răspunse Aisling, aruncîndu-i Kathrynei o privire triumfătoare.

— E timpul să îl hrănesc pe Matthew, anunță Kathryn, ridicîndu-se de pe scaun. Trebuie să mă o-cup de moștenitorul Dungannon-ului, continuă ea privindu-l cu dispreț pe Hugh.

Mult mai tîrziu, după ce o trimise pe Polly la culcare, Kathryn nu reuși să adoarmă. Se ridică din pat și începu să meargă înainte și înapoi prin cameră. Oprindu-se în fața ușii de legătură, își dădu seama că aceasta era singura barieră reală ce o despărțea de dragostea soțului ei, dar nu avu curajul de a o deschide.

«Cît de atrăgătoare e Aisling!» admise ea în gînd. «Și cîtă plăcere mi-ar face să o trimit imediat înapoi la Dublin sau în orice alt loc, cît mai departe de Dungannon...»

De fapt, nu era vina lui Aisling că se simțea atrasă de Hugh. Soțul ei avea, într-adevăr, multe calități: era fermecător, nobil, bogat și, spera Kathryn, un om de onoare.

Și, bineînțeles, nu îl putea condamna pe Hugh pentru faptul că era atras de o altă femeie. Aisling era atît de încîntătoare și-i putea oferi ceea ce ea, Kathryn, continua să-i refuze. Toate ar fi așa cum ar trebui să fie, dacă ar reuși să-și învingă teama și să se arunce în brațele lui Hugh.

Kathryn atinse cu o mînă tremurătoare clanța ușii, dar și-o retrase imediat. Își lipi fruntea de ușa de legătură și oftă, eliberînd șuvoiul de lacrimi reținute de cîteva ore.

În camera sa, Hugh îi auzi suspinele și se îndreptă spre ușa de legătură. Arzînd de dorința de a o îmbrățișa și de a o liniști, Hugh atinse clanța ușii, dar își retrase brusc mîna, de parcă acea clanță ar fi fost înroșită de foc.

«Mai bine o las să plîngă», hotărî Hugh. «Kathryn nu ar mai ceda niciodată dacă acum i-aș arăta bunătatea și dragostea mea.»

Încet, Hugh se îndepărtă de ușă și se așeză în pat. Suspinele ce se auzeau încă din camera Kathrynei îl torturau îngrozitor. Întorcîndu-se pe o parte, își

puse perna peste cap pentru a scăpa de teroarea suspinelor.

A doua zi dimineață, Hugh și Aisling coborîră în curte și se îndreptară spre grajd, pentru a începe plimbarea călare în jurul Dungannon-ului. Simțindu-se onorat și amuzat, în același timp, de faptul că o tînără doamnă manifestase dorința de a vizita împrejurimile castelului, Hugh o conduse pe Aisling spre grajduri, ascunzîndu-și zîmbetul.

În ceea ce o privea pe Aisling, ea spera că vor fi singuri o bună bucată de vreme și că va avea ocazia să continue să-l ademenească pe Hugh. Dacă totul reușea, ar fi devenit favorita celui mai puternic nobil irlandez, gazda lui la fiecare călătorie pe care acesta ar fi făcut-o la Dublin. Bineînțeles, soția și copiii urmau să rămînă la Dungannon, în timp ce ea s-ar fi bucurat de faimă și onoruri princiare.

Sable, bunul cel mai de preț al Kathrynei, îi atrase atenția lui Aisling.

— Nu am văzut pînă acum un cal mai minunat ca acesta, îi spuse lui Hugh.

— Sable este darul meu pentru Kathryn, îi răspunse Hugh, privind-o mîndru.

— Cît de generos ești! murmură Aisling.

Ochii ei verzi ca două safire sclipiră cu șiretenie și în obraji îi apăru un val de roșeață aproape imperceptibilă.

— Am putea face mîine-dimineață o plimbare călare? o întrebă Hugh.

— Aș vrea să îl călăresc pe Sable, îi spuse Aisling, imaginîndu-și că Hugh era mai mult decît interesat de ceea ce îi putea ea oferi.

Altfel nici nu se putea...

— Nu..., mormăi Hugh, gîndindu-se să nu rănească sentimentele și mîndria Kathrynei.

— Sînt convinsă că Lady Kathryn nu va fi supărată pentru o scurtă plimbare, insistă Aisling. Bineînțeles, îi voi cere permisiunea.

— Foarte bine, renunță Hugh în fața argumentelor ei.

Apoi îi oferi brațul și, discutînd tot feluri de fleacuri, se întoarseră încet în curte, unde Hugh o rugă să se alăture doamnelor, întrucît el avea cîteva probleme de rezolvat.

Îndreptîndu-se spre grădină, Aisling le observă pe Fiona și pe Kathryn și se furișă în spatele lor. Erau așezate pe o bancă, iar în spatele lor era un gard viu înalt. Ceva din comportarea și înfățișarea lor îi sugeră lui Aisling faptul că purtau o discuție serioasă și confidențială. Sperînd să capete informații pe care le-ar fi putut folosi în interesul ei, Aisling se strecură în spatele gardului viu și le spionă.

— Știu că te frămîntă ceva, spunea Fiona. Aisling cumva?

— Parțial, admise Kathryn. Mi-am dat seama că a pus ochii pe soțul meu.

— Îmi pare rău, se scuză Fiona. Nu mi-am imaginat niciodată că se va întîmpla așa ceva. După botez,

voi insista să ne întoarcem imediat la Dublin.

Aisling strînse din dinți, blestemîndu-și verișoara.

— Totuși, cea mai mare parte a vinei îmi aparține, spuse Kathryn.

— Ce vrei să spui?

Kathryn deschise gura, dar ezită și își întoarse privirile spre parc jenată. Respirînd adînc, îi mărturisi:

— Eu și Hugh nu dormim împreună.

— Oh, sărăcuța de tine! Îmi pare foarte rău...

— E hotărîrea mea, nu a lui, spuse Kathryn privind-o fix pe Fiona.

Fiona fu surprinsă.

— Bine, dar e evident că îl iubești pe Hugh. De ce îl respingi atunci?

— Mi-e frică, șopti Kathryn. Turlough... Turlough...

Se opri incapabilă să-i răspundă. Dar singurul lucru de care nu-i era frică Fionei era intimitatea.

— Dar ce s-a întîmplat? o întrebă cu o voce gravă și înceată, înfricoșată de posibilul răspuns al lui Kathryn.

— Eu..., reuși să vorbească Kathryn. M-a atins...

— Doar erai prizoniera lui...

— Dar eu l-am urît pe Turlough și... mă simt murdară, pîngărită, continuă Kathryn. Dacă Hugh și cu mine, știi..., n-am putea să...

Pe figura Fionei apăru o expresie clară de ușurare și un zîmbet curajos. Începu chiar să rîdă în hohote, pînă ce la colțurile ochilor îi apărură lacrimi. În cele din urmă, Fiona se liniști, redevenind serioasă. În-

grozită și mirată, în același timp, Kathryn rămase cu privirea ațintită asupra ei, neștiind ce să creadă. Cum putea oare prietena ei să găsească un motiv de rîs în necazul ei?

— Katie O'Neill, cum este posibil ca, după două căsătorii cu doi bărbați puternici și virili, și după ce ai născut trei copii, să mai fii atît de naivă?

Uimită, Kathryn o întrebă:

— La ce te referi?

Cu un aer de superioritate, Fiona ridică o sprînceană, spunîndu-i:

— Nici eu nu am fost fecioară în noaptea nunții. Mă consideri cumva murdărită de faptul că m-a atins și un alt bărbat înaintea lui Michael?

— Păi..., ezită Kathryn, evitînd un răspuns exact.

— Mulțumesc, îi spuse rece Fiona, apoi îi zîmbi. Cu toate că soțul meu ar trebui să mă cunoască mai bine, el crede că am fost virgină. Sau aproape... Iar Hugh crede același lucru despre tine. Bărbații îndrăgostiți sînt uneori orbi.

În ciuda tristeții ce i se citea pe chip, Kathryn zîmbi.

— Sfatul meu este să începi imediat o viață normală împreună cu Hugh, spuse Fiona.

Auzind zgomot de pași, cele două femei priviră în jurul lor surprinse. Cel mai placid dintre zîmbete era întipărit pe figura lui Aisling, mascînd furia cu care o privea pe verișoara ei. Cu puțin noroc, lady Kathryn nu va urma sfatul Fionei.

* * *

A doua zi dimineața, foarte devreme, Kathryn se îndreptă spre boxa lui Sable. Petrecuse încă o noapte lungă și chinuitoare, fără somn, în camera ei și urmele oboselii își făcură apariția pe fața ei, ca dovadă a grijilor și neliniștilor care o frămîntau. Ca prin farmec, contesa se transformase într-un grăjdar, fiind îmbrăcată cu o pereche de pantaloni, o cămașă, cizme confortabile de piele și pălărie.

O plimbare călare cu Sable i-ar fi adus puțină liniște în gînduri. Apoi, prinzînd putere și încredere, urma să lupte împotriva mizerabilei ce cuteza să-i strice căsnicia.

Intrînd în grajd, Kathryn rămase nemișcată, cu privirea ațintită asupra priveliștii ce i se deschidea în fața ochilor. Hugh încălecase pe armăsarul său, în timp ce *mizerabila* se învîrtea în jurul său.

Aisling o observă prima pe Kathryn și îi zîmbi triumfătoare. Pentru un observator din afară, Aisling era contesa, iar Kathryn era camerista.

Privirea Kathrynei se opri asupra calului pe care voia să încalece Aisling și ochii i se deschiseră larg. Ceea ce vedea depășea puterea ei de imaginație.

— Ce înseamnă asta? întrebă nervoasă.

La sunetul vocii Kathrynei, Hugh se întoarse și îi zîmbi, sesizînd enervarea din vocea soției sale. Îi măsură înfățișarea băiețoasă, apoi se întoarse spre Aisling, de parcă le-ar fi comparat. O înclinare a-

proape imperceptibilă a capului trădă rezultatul comparației. Apoi o privi din nou pe Kathryn.

— Aisling și cu mine mergem să călărim, îi răspunse Hugh. Vrei să ne însoțești?

— Sable îmi aparține! Dă-o jos de pe calul meu!

Hugh se întoarse încet spre Aisling, care refuză să-l privească. Se părea că fermecătoarea Aisling mințise în legătură cu permisiunea de a-l călări pe Sable. Oricum nu mai rămînea nimic de făcut. Hugh își dădu seama că era prins undeva la mijloc, între ciocan și nicovală. Nu-i rămînea decît să apeleze la bunul simț al soției sale, urmînd să discute problema cu ea mai tîrziu. Ce altceva mai putea face?

— Katie, grajdurile sînt pline de cai minunați, spuse Hugh arătînd cu un gest în jurul său. Alege-ți alt cal.

— Îl vreau pe Sable! zise Kathryn bătînd nervoasă din picior.

— Sable este al tău pentru că eu ți l-am făcut cadou, îi răspunse Hugh nervos. Uiți că Aisling este musafira noastră! Scuză-te imediat!

Trecură cîteva clipe în care Kathryn și Hugh se înfruntară din priviri. În cele din urmă, Hugh sparse tăcerea:

— Așteptăm...

— Du-te dracului! explodă Kathryn arătîndu-i pumnul. Și ia-ți și musafira cu tine!

Se întoarse pe călcîie și se îndepărtă grăbită.

— Vino imediat înapoi! strigă Hugh, însă Kathryn

grăbi pasul începînd să alerge.

Privind-o, Hugh izbucni în rîs. Pantalonii ei erau perfecți pentru șoldurile și coapsele ei apetisante.

— Îmi pare foarte rău că din cauza mea ai atîtea neplăceri, se scuză Aisling, încercînd să-i capteze atenția.

— Fii serioasă, îi răspunse Hugh, abținîndu-se să nu o sugrume. Te rog să accepți scuzele mele pentru purtarea Kathrynei.

Aisling zîmbi.

— Cum aș putea refuza asemenea galanterie de la un asemenea bărbat?

Atrăgînd privirile servitorilor curioși, Kathryn intră grăbită în hol, urcă scările și intră în camera ei trîntind ușa. Se îndreptă spre fereastră și privi în curtea castelului.

— Aici este, se auzi vocea iritată a lui Maude care intră în cameră. Am crezut că nu ai găsit-o.

Kathryn se întoarse. Observîndu-i expresia plină de tristețe, Maude îl luă pe Matthew din brațele lui Nellie și o trimise pe doică să aibă grijă de fete.

Așezîndu-se pe un scaun, Kathryn își dezgoli sînul. Fără a spune nimic, își luă fiul din brațele menajerei și îi oferi un sfîrc. Matthew începu imediat să sugă.

— Simt că îmi pierd soțul, murmură Kathryn privind-o speriată pe Maude.

Se forța să nu izbucnească în plîns.

— Nu e de mirare, veni răspunsul imediat al lui

Maude. La urma urmei, nu e un secret pentru nimeni că nu dormi în același pat cu contele.

— Vezi-ți de treburile tale! rosti Kathryn scurt.

— Îți place sau nu, mă vei asculta pînă la capăt! se răsti Maude la ea. Te-am întîmpinat aici ca mireasă a lui Shane și, cînd a murit, te-am ajutat să îl îngropi. Am fost de față la nașterea fetelor tale și te-am ajutat să treci peste pierderea unui copil. Și tot eu am avut grijă de tine cînd Turlough ți-a făcut rău. Vezi, ți-am fost mai mult decît o mamă și ai datoria să mă asculți.

Kathryn scutură din cap, cerîndu-și scuze.

— Așa e mai bine. Spune-mi, îl iubești pe conte?

— Da.

— Atunci luptă pentru el!

— Dar cum?

Maude pufni.

— Știi răspunsul la această întrebare.

— Nu pot!

— Dacă te aștepți ca el să trăiască la fel ca un călugăr, te înșeli, draga mea. E nedrept și nu e natural, îi spuse Maude. El te iubește, dar chiar și dragostea are limitele ei. Apropie-te de el și el se va apropia de tine. Crede-mă, Hugh nu este Turlough!

— Mă voi gîndi...

Maude înclină neîncrezătoare din cap și vru să plece, dar se opri în pragul ușii, avertizînd-o:

— Lady Aisling este mult prea frumoasă. Nu sta prea mult pe gînduri sau vei pierde totul!

Ușa se închise apoi în urma ei.

Kathryn se încruntă. Îl privi pe Matthew ai cărui ochi erau pe jumătate închiși, copleșiți de plăcerea de a se afla la pieptul mamei lui.

— Tot mai ești flămînd? șopti Kathryn la urechea copilului. Hai să vedem și dincoace!

Aproape sătul, Matthew protestă zgomotos cînd Kathryn îl mută pe cealaltă parte.

— Ce spui, prințul meu? îl întrebă Kathryn privindu-l. Ce-ar trebui să facă mama?

Sătul, Matthew deschise ochii la auzul vocii ei, dar nu-i dădu nici un răspuns.

Capitolul 21

Capela Dungannon-ului se umpluse pînă la refuz cu oaspeţi de seamă, oștenii lui Hugh, slujitori și căpetenii, ce veniseră să asiste la botezul lui Matthew Timothy Conn O'Neill. Într-o bună zi, el urma să devină stăpînul a tot ceea ce îl înconjura, presupunînd că englezi nu vor fura totul pînă atunci.

Cei doi O'Neill și cei doi Burke erau așezaţi în faţa altarului, lîngă pastor. Ţinîndu-l pe Matthew în braţe, lordul Burke și soţia sa, zîmbeau mîndri, între părinţii copilului. Kathryn era așezată la stînga Fionei în timp ce Hugh stătea în dreapta Lordului Burke.

După ce pastorul începu slujba, Kathryn își fixă privirea asupra lui Hugh, măsurîndu-l atentă, din cap

pînă la picioare. Ajungînd cu privirea asupra semnului masculinității lui Hugh, ochii ei străluciră, amintindu-și pasiunea iubirii lor.

«Oare îl voi pierde dacă nu mă întorc cît mai repede în patul lui?» se întrebă Kathryn în gînd, admirîndu-i pieptul puternic acoperit de cămașa de mătase și vesta de catifea. Avînd în vedere cît de mult îl iubea, oare ar putea să suporte pierderea lui? La un moment dat, Kathryn roși. Colțurile buzelor lui Hugh se strînseră într-un zîmbet discret, în timp ce privirea lui îi paraliză orice reacție.

Foarte încet, Hugh își plimbă privirea asupra corpului ei, fixîndu-se asupra zonelor moi și curbate.

Kathryn se simți ca și cum ar fi fost dezbrăcată de privirea lui Hugh. Două pete roșii îi apărură în obraji cînd Hugh îi zîmbi curtenitor.

«Doamne!» gîndi Kathryn, incapabilă să-și desprindă privirea de la el. Cum de putea să-i facă una ca asta, în fața unui preot și a unei mulțimi de oameni adunați în capelă? Era de-a dreptul indecent!

Speriat de apa sfințită în care urma să fie cufundat, Matthew începu să țipe și să plîngă, rupînd vraja din privirea lui Hugh. Lordul Burke îl depuse cu o vădită ușurare în brațele mamei sale. Spre ușurarea Kathrynei, ceremonia se sfîrși peste puțin timp și toată lumea se îndreptă spre salonul cel mare al castelului.

Atmosfera festivă îi cuprinse imediat pe toți oaspeții și locuitorii castelului. Luîndu-l pe Matthew din brațele Fionei, Kathryn i se alătură lui Hugh, întîmpi-

nîndu-și oaspeții la intrarea în salon. Mîndri, îl prezentau tuturor pe micul moștenitor al Dungannon-ului.

— Dumnezeule mare..., șopti Hugh. Se pare că există mai mulți O'Neill în *Ulster* decît săraci în Londra.

— Irlandezii sînt foarte prolifici, de asta poți fi sigur, îi răspunse Kathryn cu un zîmbet. Oricum sînt tot atît de sigură că au venit chiar așa de mulți ca să îl privească și pe conte, nu numai pe moștenitorul lui.

— Sau poate au venit să te admire pe tine, o completă Hugh. Doar tu ești femeia care a reușit să zdrobească inimile a doi bărbați O'Neill.

— Dacă nu-ți amintești, dragul meu, la început, eu am fost prizoniera ta.

Hugh vru să-i răspundă, dar Matthew începu să plîngă, proclamînd faptul că îi este foame.

— Temperamentul fiului tău seamănă exact cu al tău, îi spuse Kathryn. Vezi să-i dai un exemplu mai bun pe viitor! Și acum, te rog să mă scuzi, trebuie să îl hrănesc pe fiul nostru cel nesătul.

«Nu e nici o îndoială asupra sclipirilor din privirea Kathrynei», decise Hugh, urmărind-o cu privirea. Nevasta lui cea încăpățînată era gata să se întoarcă în patul lor. Și, dacă totul mergea bine, Kathryn va dormi în patul lui chiar în noaptea următoare. Sau poate chiar mai devreme.

Hugh scrută mulțimea, căutîndu-l pe Patrick. Găsindu-l, se îndreptă încet spre el și îl rugă să îl ajute să rămînă singur cu Kathryn. Fără a ști că era vînat, la rîndul lui, Hugh părăsi salonul și se îndreptă spre

grădină. Vînătorul, Lady Aisling îl urmă imediat.

Sus, Kathryn îl hrăni pe Matthew și îl lăsă în grija lui Nellie. Coborî apoi din nou în salon. Planul ei era simplu. Trebuia cumva să cadă în brațele lui Hugh și să revină în patul lui. Ajungînd în salon, îl căută din priviri, dar nu-l zări.

Apoi, salutîndu-și oaspeții, Kathryn ajunse în cele din urmă în fața lui Patrick.

— Știi cumva unde e soțul meu? îl întrebă ea.

— Cred că a ieșit să ia puțin aer.

— Unde s-a dus?

Patrick o văzuse pe Aisling luîndu-i urma lui Hugh, așa încît ezită cîteva momente.

— Cred... că spre grădină.

— Mulțumesc. Îl găsesc eu.

Kathryn porni spre ieșire, dar Patrick o opri.

— Nu ar trebui să stai cu musafirii?

— E important să vorbesc cu el acum, îi răspunse Kathryn, eliberîndu-și brațul.

Aruncă o privire superficială mulțimii.

— Văd că oaspeții noștri se distrează de minune și fără noi.

Apoi ieși din salon.

«Orice s-a întîmplat, nu e numai vina lui!» se gîndi Patrick. La urma urmei, el își făcuse datoria și încercase să o oprească. Se îndreptă spre hol. Era mai bine ca el să stea pe acolo, unde putea să alunge curioșii și eventual o putea ajuta pe cea care urma să piardă bătălia pentru Hugh.

Kathryn intră în grădină, mergînd pe aleea principală. Cu toate că zilele erau însorite și calde, seara, răcoarea începutului de octombrie se făcea simțită și o făcea să tremure.

Rememorînd ceea ce avea să-i spună lui Hugh, Kathryn ajunse în fața cuplului Hugh-Aisling înainte de a se mai putea opri. Într-o clipă, veselia de pe chipul ei dispăru ca și cum nici nu ar fi fost acolo.

Pe alee, în fața ei, erau Hugh și Aisling, uniți într-o îmbrățișare pasionată, cu trupurile și buzele lipite. Din nefericire, Kathrynei îi scăpă amănuntul că Hugh încerca din toate puterile să o îndepărteze cît mai repede pe Aisling.

Kathryn explodă și, fără să mai stea mult pe gînduri, o apucă pe Aisling de păr și o trase sălbatic, pînă ce îi despărți. Nefiind satisfăcută cu atît, Kathryn o împinse pe Aisling la pămînt.

— Poate că mi-ai luat calul, dar asta nu-ți dă dreptul să-mi iei și soțul! șuieră ea.

Apoi Kathryn se întoarse spre Hugh, care rămăsese fără cuvinte.

— Trădătorule!

Dar, ca o furtună iscată într-o zi caniculară de vară, tot așa se sfîrși și izbucnirea Kathrynei, care se întoarse grăbită pe călcîie și alergă spre castel.

— Katie! o strigă Hugh.

Apoi, oftînd, o urmă în fugă. La baza scărilor, o ajunse și o prinse de braț, întorcînd-o spre el. Kathryn se feri de atingerea lui, dar Hugh refuză să-i dea drumul.

— O sărutai pe Aisling! îl acuză ea.

— Nu, Aisling mă săruta, insistă Hugh.

— Și care dracu' e diferența?! strigă ea, încercînd să se elibereze din strînsoarea lui.

Hugh ridică palma și o lovi peste obraz.

— Te iubesc, Katie! Numai pe tine! strigă el.

Kathryn rămase nemișcată, iar Hugh coborî încet mîna și îi eliberă brațul. Privirea ei plină de reproș îl țintuia și îl judeca, verdictul fiind: vinovat! Își ridică și ea mîna și, cu toată puterea ei, îl pălmui. Apoi, izbucnind în plîns, se întoarse și urcă scările, îndreptîndu-se spre camera sa.

Deprimat, Hugh nu o urmă. Se așeză pe ultima treaptă și își frecă obrazul ce îl ardea. Palma dreaptă a Kathrynei era perfect întipărită pe chipul lui. Două cizme negre apărură în fața lui și Hugh ridică privirea. Patrick îl privea cu dispreț.

— Dispari, îl preveni Hugh, sau capul tău va sta în turlele castelului Dublin!

Patrick nu îl luă în seamă și se așeză lîngă el.

— Nu este totul pierdut, îi spuse. După ce Katie se va liniști, își va schimba purtarea. La urma urmei, i-ai spus și tu, la fel ca toată lumea din salon, că o iubești. Care femeie poate rămîne insensibilă la o asemenea declarație făcută cu voce tare?

Hugh îl privi, dar nu-i răspunse.

— Toți din *Ulster* sînt convinși de acest lucru, continuă Patrick. Imaginează-ți! Marele conte de Tyrone își declară public dragostea nemărginită pentru soția

sa. Liniștește-te și tu, îl sfătui Patrick, neluînd în seamă încruntarea contelui. Musafirii vor crede că tu și soția ta vă consumați dragostea ce vă unește.

— Du-te la dracu'! izbucni Hugh, ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre birou unde putea găsi whisky și liniște.

Rănită și derutată, Kathryn se plimba cu pași mari în camera sa. Desculță și îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte transparentă, nu simțea răcoarea ce pătrundea în cameră prin fereastra larg deschisă. Durerea o făcuse imună la senzația de frig.

«L-am pierdut pe Hugh pentru totdeauna...» gîndi Kathryn. Faptul că îl lovise, după ce el îi declarase că o iubește numai pe ea, era de neiertat. Soțul ei era doar un bărbat, nu cel mai bun, ci doar un bărbat cu dorințe trupești. Faptul că ezitase atît de mult să-i ofere dragostea ei, urma să-i macine singurătatea.

— La dracu' cu mîndria mea nesuferită!

Sunetul vocii ei o făcu să-și dea seama că se afla în fața ușii lor de legătură. «Oare să îndrăznesc să mă apropii acum de el? Ce ar putea spune? Oare mă vrea pe mine sau pe Lady Aisling? Singura cale de a afla este...»

Cu o mînă tremurîndă, Kathryn deschise ușa și păși în camera lui Hugh. Închise ușa în urma ei, pentru a bloca orice urmă de retragere plină de lașitate. Apucă poalele cămășii de noapte și, ca o floare căreia îi cad petalele, o scoase, aruncînd-o pe podea.

Inspirînd adînc, își făcu curaj. Kathryn privi chipul soțului ei cîteva clipe și, în cele din urmă, frica o

copleși din nou. Se întoarse, intenționînd să plece înapoi în camera sa. Deodată, Hugh o prinse de mînă și o trase spre pat.

— Vii cumva în pat? o întrebă Hugh, aproape nas în nas cu soția sa. Sau ai ceva foarte urgent să-mi spui? continuă el și începu să rîdă.

— În pat..., murmură ea, liniștită.

Apoi Kathryn îl sărută, punîndu-și toată energia și dorințele în acest sărut nimicitor.

— Ești rece, draga mea. Lăsă-mă să te învelesc și să te încălzesc, îi șopti el.

Acceptîndu-i invitația, Kathryn se strecură sub pătură. Se întinseră lipiți unul de altul. Simțindu-i căldura corpului, Kathryn tresări.

— Te mai doare obrazul? îl întrebă.

— Nu, îi răspunse el, mîngîind-o tandru. Ți-e frică?

— Nu.

Sărutul lui îi întrerupse cuvintele, căutînd cu limba dulceața gurii ei.

O sărută lung, apoi coborî pe gît, pe brațe, pe umeri, pe piept... Kathryn tresări și își încolăci brațele în jurul gîtului lui. Hugh își îngropă fața în pieptul ei, în timp ce ea îl strînse din toate puterile cu pasiune.

— Încet, iubito, îi șopti Hugh.

Îi atinse cu buzele sfîrcurile sînilor și Kathryn simți dragostea renăscînd între coapsele sale, în timp ce limba lui Hugh coborî spre pîntecul ei, lăsînd în urmă o dîră arzătoare. Atingîndu-i coapsele, Kathryn gemu adînc, din toată ființa ei.

— Iubește-mă! șopti Kathryn.

Hugh împinse încet, încet, făcînd-o să țipe de plăcere la fiecare mișcare. Kathryn îi cuprinse cu picioarele mijlocul și răspunse dragostei lui. Înlănțuiți sălbatic, deveniră o singură ființă, prinsă în vîrtejul iute și necruțător al pasiunii.

— Hugh! explodă Kathryn în extaz, în timp ce Hugh împrăștia sămînța sa în lumea ei minunată.

Hugh oftă și se înfioră, rămase nemișcat cîteva secunde, apoi se ridică și o sărută pe gît. Iubirea lui Kathryn îl făcea să nu-și dorească altceva decît regatul patului lor. În timp ce bătăile inimilor li se potoliră, căzură amîndoi într-un somn adînc...

În clipa următoare, în cameră apăru Maude alergînd. O urmau Patrick, Maeve, Shana și Vulcan. Hugh se ridică somnoros și o acoperi pe Kathryn de privirile intrușilor.

— Lady Kathryn a dispărut! rosti repede Maude. Iar Matthew țipă de foame.

— Am verificat în grădină și la grajduri, adăugă Patrick. Sable este la locul lui.

Un cap ciufulit ieși de sub pătură, lîngă Hugh.

— Aduceți-l pe Matthew aici, porunci Kathryn ridicîndu-se în fund, acoperindu-și pieptul cu pătura.

Cu un zîmbet gata să se transforme într-un hohot de rîs, Patrick îl privi pe Hugh care ridică sprîncenele mirat spre el. Vulcan lătră și se urcă deodată pe pat, făcînd-o pe Kathryn să scape pătura, rămînînd cu sînii descoperiți. Cu o figură rușinată, trase iute pătura

învelindu-se. Hugh chicoti, în timp ce Maeve și Shana se repeziră spre pat, pentru a-și îmbrățișa mama.

— Te rog, Maude, adu-l pe fiul meu aici.

Maude ieși ca o furtună să-l aducă pe Matthew.

— Nu porți haine, mama, observă Maeve. Ce faci?

Hugh zîmbi, abținîndu-se să o privească.

— Mă joc cu tata, îi răspunse Kathryn fetiței.

— Pot și eu? întrebă Shana.

Hugh izbucni în rîs și Patrick i se alătură.

— E un joc pentru oameni mari, draga mea.

Kathryn îi zîmbi fetiței.

— Cine vrea să facă o plimbare cu poneiul?

Cele două fete izbucniră în țipete de încîntare.

Fără a mai fi nevoie de o altă invitație, Maeve și Shana ieșiră alergînd din cameră, urmate de Vulcan, care se ciocni de picioarele lui Maude.

— Patrick, spune-i lui Polly că voi avea nevoie de serviciile ei mai tîrziu, mai spuse Kathryn cînd acesta se pregăti să iasă din cameră.

— Soția mea va fi foarte încîntată să audă această veste, mai ales că de vreo două ore stă aplecată deasupra ligheanului din camera ei.

— Polly e bolnavă? întrebă Maude, alertată.

Patrick se întoarse zîmbind către soacra sa.

— Nu, mamă dragă, e însărcinată.

Apoi ieși din cameră imediat, hohotul lui de rîs răsunînd pe coridor.

— Of! pufni Maude, dîndu-i-l pe Matthew Kathrynei. În sfîrșit a făcut și neisprăvitul de Patrick ceva bun.

Kathryn se strecură sub pătură și îi oferi copilului un sfîrc. Matthew începu să sugă febril, de parcă ar fi fost prima și ultima lui masă.

— Spune, te rog, oaspeților noștri că nu ne vor vedea la cină.

— Da, domnule.

Ușa se închise încet.

Mulțumit, Hugh îl privi pe Matthew care continua să sugă cu îndîrjire.

— Cam pofticios, nu-i așa? o întrebă pe Kathryn.

— Asemănarea cu tine este izbitoare.

Hugh zîmbi și o îmbrățișă pe Kathryn. Strîngînd-o în brațe, o gîdilă, făcînd-o să rîdă.

— Ar trebui să am în vedere angajarea unei doici pentru a-l alăpta pe Matthew, spuse Kathryn imitînd-o pe Aisling. Un copil flămînd poate întrerupe atîtea activități interesante... Ce spui, contele meu?

Hugh o întoarse cu fața spre el și îi înălță bărbia cu un deget. Un timp, îi zîmbi și o privi fix în ochii ei verzi ca două smaralde, apoi o sărută.

— Dulcea mea contesă, șopti Hugh, te iubesc!

Sfîrșit

MM